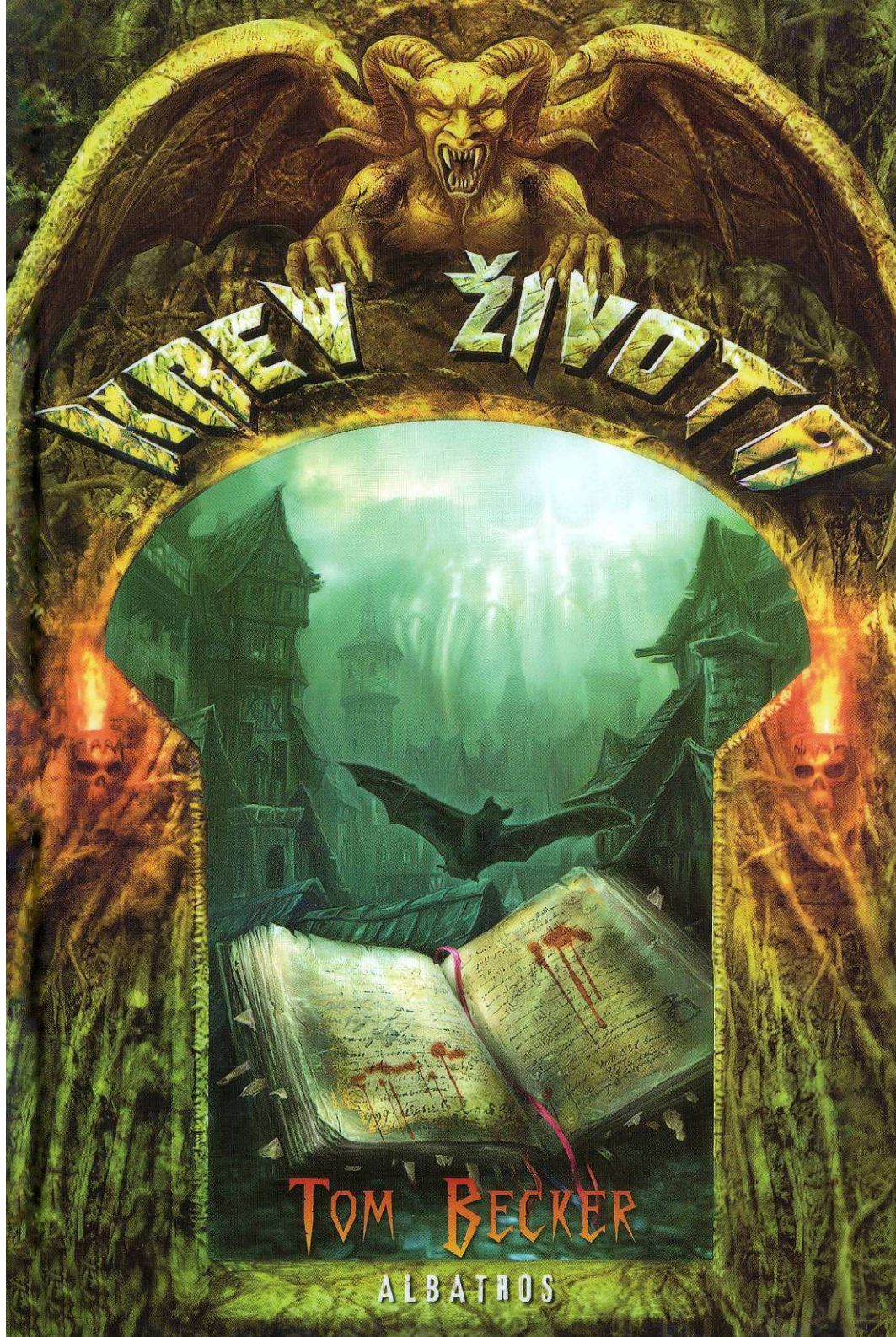

Na Temné straně se objeví mrtvola
zohavená tak, že i otrlí obyvatelé této
zločinecké části Londýna jsou zhnuseni.
Jonathan se s Carnegiem, vlčím mužem
a soukromým detektivem, vydávají po vrahově
stopě a brzy zjistí, že se vražda až příliš podobá
jiné, která se zde stala před dvanácti lety.
A přesně v tu dobu zmizela také moc zvědavá
novinářka – Jonathanova matka... Náhoda?
Jonathan věří, že ne, a tak se vrhá do vyšetřování,
posedlý myšlenkou nalézt svou matku,
a ocitá se smrti blíže, než by tušil.

14/65

ISBN 978-80-00-01588-0

9 788000 015880

REVUE TEMNÉ STRANY

INZERTNÍ STRANA

Chcete-li otisknout svůj inzerát v naší revue, pak laskavě vyjte na naši redakci, případně naškrábejte svou zprávu na dveře

KŮLY Z POSVĚCENÉHO STŘÍBRA

NYNÍ ZA POLOVIČNÍ CENU!!!
Nepostradatelná zbraň všech teplokrevných!
Neváhejte a přijďte zakoupit

Rodinný podnik ZBRANĚ VŠEHO DRUHU

POHŘBYL & SYN POHŘEBNÍ SLUŽBA

**NABÍZÍME NEJRYCHLEJŠÍ LIKVIDACI JAKÉHOKOLIV
ODPADU NA TEMNÉ STRANĚ**

Žádné tělo není příliš dlouhé.

Diskrétnost zaručena.
Fitzwilliamova třída 67

Hledáme zkušeného
kasaře pro noční směny.
Vlastní nástroje nutné!
V případě zájmu
kontaktujte Odklízeče
Temné strany

*Opustěný upír Nedá ženskou
společnost s podobnými zájmy.
Procházky při měsíčním svitu,
červené víno (nejlépe bytí krev),
hrady a gámbry.
Mějme spolu Nejestárnost...*

SPOLEČENSKÉ ŠATY, KOSTÝMY, MASKY

Pro všechny příležitosti
Oděvy z druhé strany
jsou naše specialita
Fitzwilliamova třída 34,
Temná strana

Soukromý detektiv CARNEGIEHO AGENTURA

Nejlepší na Temné straně
Ústní reference na každém rohu
Volejte kdykoliv kromě útlíku

NA PRODEJ:

BARACUDA

**již 12 lidských obětí,
zaručeně krutá a nemilosrdná! 10 šilinků**

Kontakt: William Grimshaw, Bestilia Exotica

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Další požár!

Včera podvečer vzplála na okraji města
přádelna. Stala se tak zatím posledním
místem, kde řádili neznámí žháři.
Obyvatelé žijí v neustálém strachu...
Celou zprávu naleznete na straně 2

Tuláci z bažin byli nuceni ohlásit
rozpadnutí své skupiny poté, co na jejich
poslední expedici zmizelo 19 členů.
Celou zprávu naleznete na straně 9

TŘI STOLETÍ

**Nejstarší obyvatel Temné strany
slaví 300 let spokojeného života.**
Celou zprávu naleznete na straně 34

ZAČALA LOVECKÁ SEZÓNA

Podrobnější informace
o termínech naleznete
na straně 67

TOM BECKER

**KREV
ZIVOTA**

ALBATROS

Přeložila Petra Nagyová

Text © Tom Becker, 2007

Translation © Petra Nagyová, 2009

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2009

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-01588-0

Prolog

Obálku dostal před sedmi dny. Jednou pozdě večer si sedl ke stolu a tam na něj čekal ten velký černý obdélník pečlivě ovázaný červenou stuhou. Na obálce nebyl uveden adresát a chybělo i razítko pošty. Zpětně si říkal, že měl být opatrnější, než ji otevřel, ale v té chvíli si myslel, že si z něho prostě některý z kolegů tropí žerty. Mezi policajty to tak občas chodí.

Seržant Ian Shaw tedy bezstarostně rozvázal stuhu a otevřel obálku. Zvědavý byl, to ano, ale strach neměl. Teprve když uviděl, co je uvnitř – když si prohlédl fotky a přečetl krasopisně napsaný vzkaz, ve kterém stálo, co přesně musí udělat a kdo přesně fotografie dostane do rukou, když to neudělá – teprve tehdy se mu začaly třást ruce a on klesl do křesla a hlavu si položil do dlaní.

To bylo před sedmi dny. Od té doby skoro nespál. Shaw totiž mohl hodně ztratit. Od chvíle, kdy začal řešit případ únosu těch dvou chlapců, byl jeho pracovní život vzhůru nohama. Podařilo se mu jednoho chlapce vrátit matce a druhý – inu, Jonathan Starling byl de facto stále pohřešovaný, Shaw ovšem věděl, kde je a že se mu daří dobře. Případ provázal obrovský zájem médií – a jeho středem se po vyřešení stal právě Shaw. V brzké době byl povýšen a v několika novinách s ním vyšel rozhovor. Kolegové k němu začali vzhlížet s úctou (a nemalou žárlivostí) a jeho žena o něm hovořila s pýchou, kterou v jejím hlase nikdy předtím nezaznamenal.

Takže místo aby varoval rodinu a své nadřízené nebo vzkázal vyděračům, ať jdou k čertu, vydal se seržant Shaw jednou v noci do podzemí policejní stanice, kde se začal probírat starými složkami. Nemusel hledat dlouho: případ Starling byl koneckonců ještě dost čerstvý. A pak už to šlo celkem hladce. Zatelefonoval do laboratoře, nechal udělat test a vyzvedl si výsledky. Laborant byl sice překvapený, když po něm test žádal, ale poslechl. Ian Shaw bylo jméno, které v té době mělo docela váhu.

Teď stál na kolejích u Temže v Rotherhithe a díval se z jižního břehu na řeku. V obálce našel přesné instrukce, kde má čekat. Shaw sledoval neklidnou hladinu a chmurně si pomyslel, že tohle je ideální místo pro zločin. Ani za slunečného počasí se turisté většinou tak daleko na východ nevydávali – měli raději uličky v západních čtvrtích nedaleko Blackfriars a Waterloo. Bylo téměř deset hodin mrazivé prosincové noci a v téhle části města nebylo ani živáčka.

K řece šel pěšky, jak měl přikázáno, kolem velkých budov přístaviště, které kdysi vítalo obchodní lodě Britského impéria, jež křižovaly moře a hledaly odbytiště pro své zboží. Budovy přestavěli v luxusní činžáky a vyzdobili je květináči, talíři satelitů a bezpečnostními systémy. I přesto se ale Shawovi zdálo, jako by slyšel křik dávno pohřbených námořníků a přístavních dělníků.

Vlny pod jeho nohama se začaly zvedat s větší razancí a on se znovu podíval na hodinky. Když si vybavil, jak detailní byly instrukce v dopise, měl pocit, že ať už sem za ním přijde kdokoli, dorazí načas. Nebylo to poprvé, co si Shaw pomyslel, že poslechnout a přijít sem bylo nebezpečné. Nesměl být ozbrojený, ale to ani nebylo nutné zmiňovat, protože Shaw v životě ze zbraně nevystřelil a nemínil s tím teď začínat.

Proud sílil a hřbety vln ověnčila pěna. Shaw zaznamenal ve tmě na řece pohyb a najednou mu došlo, proč měl čekat právě tady. Nízký nákladní člun prořezával vlny tak hladce a s takovou rychlostí, kterou by Shaw od podobného plavidla nikdy neočekával. Byl poháněn parou, ale motor spíš předl, než řval, a pára vycházela z komína v tenkých prstýnkách. Člun byl celý

černý, a kdyby nesměřoval přímo k němu, Shaw by si ho možná ani nevšiml.

Lod' přistála až nebezpečně blízko nábreží, ale nějak se jí podařilo udržet na vlnách rovnováhu. Na zádi se kdosi pohnul a naznačil Shawovi, aby naskočil na palubu. Policista se rozhlédl, a když se ujistil, že se nikdo nedívá, přehodil nohy přes zábradlí a postavil se na samý kraj nábreží.

Člun se kupodivu téměř nehýbal, přesto však byl dost daleko a doskočit na něj nebylo nic jednoduchého. Shaw zaváhal, ale ruka znovu zagestikulovala a někdo zakřičel: „Ksaku, člověče, tak už skoč!“ Policista instinktivně poslechl, odrazil se od země a s žuchnutím dopadl na mokrou příď. Čísi ruka mu okamžitě pomohla na nohy, a zatímco se člun pomalu vzdaloval od břehu, Shaw byl rázným krokem odveden do kabiny. Jeho neviditelný průvodce za ním zavřel dveře a raději zůstal venku na palubě.

Ve stísněném prostoru kabiny na něho čekali dva muži. První byl velký a zavalitý jako mrož, a když Shaw vstoupil, se zářivým úsměvem vstal, jako by vítal starého přítele. Na talíři před ním ležela hromádka okousaných kuřecích stehen, z nichž zbyly jen kosti a tu a tam kousek kůže. Mrožův společník byl vysoký a nemohl mu být více nepodobný. V nažehleném obleku a cylindru vypadal, jako by mířil spíš na čajový dýchánek s tanečkem než na utajovanou schůzku. Rysy v jeho pokroucené tváři vyzařovaly věčné opovržení, s nímž také přimhuřoval levé oko s nasazeným monoklem. Když na pozdrav zvedl klobouk, Shaw s údivem pozoroval, jak se pod ním naježily prošedivělé vlasy jako hřebíky.

„Seržante Shawe!“ pozdravil ho druhý muž zastřeným hlasem. „Poznávám vás podle fotografií. Jsem rád, že jste to na naši schůzku stihl.“

„Hádám, že se mi asi nepředstavíte,“ odpověděl Shaw ledovým hlasem.

Mužovi přeběhl po tváři pohrdavý výraz. „Je mi docela jedno, jestli budete znát moje jméno, nebo ne. Nicholas de Quincy – ale stejně vám to k ničemu není. Mě ve vašich spisech nenajdete.“

Seržant pocítil zklamání. Od okamžiku, kdy obdržel obálku, ve skrytu duše doufal, že vyděrači budou obyčejní, tuctoví chuligáni

nebo lupiči. Když pracoval na Starlingově případu, nahlédl do jiného, temnějšího světa, kam se nechtěl vrátit. Zřejmě marné přání.

„Humphrey Granville,“ představil se ochotně i první muž. „Rád vás poznávám, pane.“

Utřel si mastné ruce do košile a napřáhl ruku. Shaw byl ze všeho, co se seběhlo, stále jako omámený, a tak ji přijal. De Quincy přihlížel s neskryvaným opovržením. Obrátil se na Humphreyho.

„Je ten idiot Rafferty aspoň tak střízlivý, aby mohl řídit člun?“

Humphrey pokrčil rameny. „Asi ne. Ale řídí tyhle lodě, co se naučil chodit, tak to myslím zvládne.“

„Promiňte...“ zkusil to Shaw. „Ale co se to tady ksakru děje?“

„Typický policajt – hned jde k věci!“ dloubl si de Quincy. „Tak to se nám to hezky zjednoduší. Předpokládám, že jste obdržel obálku, kterou jsem vám přesně před týdnem nechal na stole?“

„To ano a musím vám říct, že ty fotografie –“

De Quincy zvedl ruku. „To je mi jedno,“ přerušil ho stroze. „Vzhledem k tomu, že jste tady, tak jste zjevně uposlechl dané příkazy, že. Oba víme, co se stane, kdybyste to neudělal...“

„Jen si zkuste ty fotky poslat a já!“

„Rozčilení... výmluvy... vzteklé výhrůžky,“ znovu ho přerušil de Quincy. „To už jsem slyšel milionkrát. *Uposlechl jste moje příkazy?*“

Shaw kývl.

„A co jste zjistil?“

Policista sáhl do kapsy pro list papíru. „Prošel jsem složku Starlingova případu a našel ten světélkující oranžový vlas – té ženy, nájemné vražedkyně, kterou Starling identifikoval jako Marianne. Poslal jsem ho do laboratoře spolu s kouskem vlasu, který jsem dostal od vás, a řekl jednomu z laborantů, aby na obou provedl test DNA.“

Granville i de Quincy se k němu naklonili.

„A?“ vydechl Granville vzrušeně.

Shaw se podíval na papír. „Kluci z laborky si samozřejmě nemůžou být v tomhle případě úplně jistí, ale když analyzovali DNA, zjistili, že na 99 procent jsou ti dva blízcí příbuzní.“

Granville zavýskl a radostně se udeřil pěstí do dlaně.

De Quincymu přelétl přes rty letný úsměv. „Dobrá, dobrá. To je zajímavá zpráva.“

„Moc vám děkujeme za pomoc, seržante,“ rozplýval se nadšením Granville. „Jsme vám moc vděční.“

„Není přece vůbec zač,“ sarkasticky opáčil Shaw. „A teď mi dejte ty fotky!“

De Quincy si povzdechl. „Obávám se, že to teď ještě nemohu.“

„Slíbil jste to!“

„Slíbil jsem, že je nikomu neukážu, když uděláte, co vám řeknu. A také to dodržím. Velmi jste nám pomohl. Takže když budu v téhle části Londýna ještě potřebovat pomoc, vím, na koho se obrátit.“

Shaw vzteky vykřikl a vrhl se po de Quincym, jenže to už držel Granville v ruce starou mušketu a mířil s ní přímo na něj.

„Je mi to líto,“ začal zavalitý mužík, „ale musím vás požádat, abyste se od mého kolegy vzdálil. Jestli se ještě přiblížíte, budu nucen vás zastřelit. Víím, že jste zvyklý na trochu jinší zbraně, ale ujišťuji vás, že v téhle bouchačce jsou opravdové kulky a já to s ní umím.“

Shaw ztěžka dýchal a odstoupil od de Quincyho, který se na něho ušklíbl.

„Vy jste tak nemožně předvídatelný jako ti ostatní. A teď vypadněte! Můžete se utěšovat myšlenkou, že se na vás zase obrátím.“

Granville ukázal na dveře a vyvedl Shawa z kabiny zpátky na mrazivý noční vzduch.

„Edwine!“ křikl na lodivoda, který byl stále ještě schovaný kdesi na zádi. „Vysaď tadyhle seržanta a pak nás odvez domů.“

Člun okamžitě změnil směr a zamířil ke břehu. Shaw byl zmatený a nedokázal rozpoznat, zda to bylo na severní, nebo jižní straně. Člun s tichým vrčením přirazil k dřevěnému molu a Granville znovu pohnul pistolí.

„Odsud domů určitě trefíte,“ řekl pořád ještě v dobrém rozmaru. „Sbohem!“

Shaw se octl opět na souši a do očí se mu draly slzy bezmoci nad tím, v jak zoufalé situaci se ocitl. Z tmavé paluby dva muži sledovali, jak se otočil na podpatku a zamířil zpátky do Londýna.

„Na devadesát devět procent!“ zavýskl Humphrey Granville.

„Ano,“ zadumaně přikývl Nicholas de Quincy. „Marianne svůj rod nezapře, potvora. Je na čase udělat jí nabídku.“

Než stačil Jonathan Starling zareagovat, zavalil ho proud krve. Poslední věc, kterou měl před očima, byla zlomyslná tvář Jacka Nožíře, který s ním u stolu hrál karty, a pak už ho zalil hustý rudý příval. Síla proudu ho vytlačila ze židle, takže skončil omráčený na podlaze.

Kašlal, prskal, a když otevřel oči, které ho strašně pálily, viděl, jak na něho zpoza stolu někdo zírá. Byl to krupiér, obrovské zvíře s krvelačným pohledem a špinavě bílými kly, které mu vyčnívaly z úst. Na sobě měl černý oblek a přes něj uvázanou řeznickou zástěru umazanou od krve. Pokrčil rameny a klidně posbíral zbytek Jonathanových karet.

„Kluk skončil,“ oznámil. „Je tu místo něj nový hráč?“

V hloučku za Jonathanem se ozvalo dohadování, načež ho přeskočili dva elegantně oblečení muži a drali se k uvolněné židli. Vypadalo to, že ten vyšší bude rychlejší, když vtom ho ten menší zákeřně praštil do ledvin. Konkurent zasténal a zhroutil se k podlaze. Skrček ho odstrčil, radostně se zachichotal a usadil se ke stolu. Krupiér si povzdychl a začal rozdávat karty.

Jonathan se opatrně zvedl a vzdaloval se od hráčů. Vlasy měl plné krve, v uších mu nesnesitelně hučelo a boty mu při každém kroku žalostně čvachtaly. Chtěl se trochu očistit, tak si tvář utřel

do rukávu, ale bylo to marné – výsledek byl ještě horší než předtím.

Musel uznat, že jít hrát s Goreym asi nakonec nebyl nejlepší nápad.

Byla hluboká noc a v hlavním sále Casina Sanguina vládl klid; skuteční hráči přijdou teprve za několik hodin. Okna zatemňovaly tlusté fialové závěsy, u stolů pod poblikávajícími světly se vynášely karty a uzavíraly sázky. Vzduch jako by se tetelil potlačovaným zoufalstvím. Zpocení, neupravení muži s takřka šíleným pohledem v očích neustále vrhali kostky a pokaždé si byli jisti, že tentokrát už určitě budou mít štěstí. Po sále se procházeli svalnatí obři s vykasanými rukávy a dávali pozor na ty, kteří vyhráli. Vyhrát totiž byla jedna věc, a dostat se s výhrou zaživa ven docela jiná.

Jonathan zalovil po kapsách, až našel hodinky. Muž, na kterého čekal, by už tady měl být. Kličkoval mezi stoly a přitom se rozhlížel po sále. Napravo od něj se hrál blackjack, ale krupiér začal jednoho z hráčů mlátit po hlavě, takže to za chvíli připomínalo spíš boxerský ring. Na druhém konci sálu se klepala skupinka šilenců, zatímco krupiér roztáčel Kolo neštěstí – zřejmě naposledy. U rulety se čas od času ozval bolestný výkřik – kuličky totiž rády opouštěly vyhrazený prostor a lítaly do očí neopatrným sázejícím. Od hlavy k patě od krve v takovém prostředí Jonathanovi jen pomohlo lépe zapadnout. Nikdo si ho nevšímal. Kdyby se takhle procházel po Londýně, hned by ho zavřeli. Ale tady byl na Temné straně. Tady bylo všechno jinak.

Jonathan právě procházel kolem hlučného stolu, kde se hrály vrhcáby a zúčastnění přitom chraplavě pořvávali, když spatřil muže, na kterého čekal. Sálem procházel elegantně oblečený muž s lesklou stříbrnou hůlkou a pohrdavým pohledem: Lorcan Bracket, jeden z nejlepších falešných hráčů Temné strany. Podvodník mířil přímo do středu místnosti, k točitému schodišti, které se jako ocelový prst tyčilo do výšky nějakých sto stop nad zemí. Na první pohled se zdálo, že stavba není dokončená a schody nikam

nevedou, ale ve skutečnosti to byla jediná cesta k nejproslulejší a nejobávanější hře celého Casina Sanguina: k Pádu.

Jonathan musel pořádně zaklonit hlavu, aby dohlédl až nahoru ke klenutému stropu sálu, kde se jako kouzelný koberec vznášela ve vzduchu jakási závěsná plošina. Od ní vedlo několik ocelových kabelů k motoru, který jí pohyboval sem tam po kolejnici zabudované do stropu. Jonathan věděl, že nahoře sedí hráči a dávají v sázku všechno. Pravidla Pádu byla ďábelsky složitá, ale mysl hráčů obvykle zaměstnávalo jen jediné: jestliže se ti podaří shodit protihráče z plošiny, tak je výhra tvoje. Podvádění a laciné vtípky byly vítané, takže většinou hra připomínala spíš hodně divokou „výškovou“ zábavu.

Bracket začal stoupat pružným krokem do schodů. Jonathan se zhluboka nadechl a nenápadně vklouzl za ním. Jak stoupali výš a výš, hráči pod nimi se zmenšovali a jejich výkřiky a volání utichaly. Jonathan spěchal, aby mu falešný hráč neutekl. Už nemělo cenu se skrývat. Když se Jonathan k Bracketovi přiblížil, zaslechl, jak si pro sebe pobrukuje jakousi bujarou písničku. Na rozdíl od Jonathana podvodník netušil, že nahoře mezi hráči na něj kdosi čeká a že míří přímo do pasti.

Když byli nahoře, Bracket pohlédl na Jonathana a nad jeho krvavým zevnějškem nadzvedl obočí.

„Tahle hra je pro chlapy. Být tebou raději se poroučím.“

„Risknu to,“ odpověděl Jonathan.

„Jestli mi přijdeš do cesty, hodím tě dolů jako prvního. Nečekej slitování.“

Zatímco ho Bracket varoval, objevila se plošina. Z motoru šla pára a plošina rachotila po své stropní dráze. Když se přiblížila ke schodišti, zpomalila, takže Bracket s Jonathanem mohli naskočit. Ocelová lana se trochu otřásla pod tíhou dalších dvou hráčů.

Podle toho, kolik bylo na herním plátně mincí, byla hra v plném proudu. Na druhém konci stolu rozeznával Jonathan skrz mlžný opar cigaretového kouře obrysy muže nedbalého zevnějšku, který si prohlížel karty a bezmyšlenkovitě se při tom škrábal dlouhým nehtem po tváři. Hluboko do čela měl naražený pomačkaný cylindr, poznamenaný dlouhými roky neopatrného

zacházení. Zarostlá drsná tvář byla pohroužena do úvah. Ostatní tři hráči si s židlemi odsedli na druhou stranu stolu a bojácně neupraveného muže sledovali. Po dlouhé chvíli si krupiér významně odkašlal.

„Jste na řadě,“ upozornil.

Elias Carnegie, soukromý detektiv, vlčí muž a Jonathanův spojenec zívá. „Tohle je zásadní okamžik hry, Jaku, tak na mě nespěchej. Dej mi ještě chvilku, jestli nechceš skončit jako před půl hodinou Wilson. Ještě ho seškrabují z koberce.“

Pak se vlčí muž zlověstně zašklebil, když spatřil, že ke stolu nemotorně přisedl nový hráč.

„Podívejme, podívejme! Lorcan Bracket! Měl jsem tušení, že se tu dneska potkáme.“

Podvodník pokynul hlavou na znamení, že to vzal na vědomí. „Není tajemství, že tahle hra patří k mým oblíbeným.“

„Ale i tak...“ naklonil se k němu důvěrně Carnegie. „Mám štěstí – chtěl jsem s vámi totiž o něčem mluvit.“

„Opravdu?“

„Víte, nedávno jste totiž vzal něco, co nebylo vaše, a původní majitel mě požádal, abych mu to pomohl získat zpět. A vida, teď jste tu, sám a nemůžete se nikam schovat! Řekl bych: náhoda – ale na ty já nevěřím.“

Bracketovi se na tváři objevil pohrdavý výraz. „Ani já ne, vlčí muži. Slyšel jsem, že mě hledáte. A usoudil jsem, že nejlépe se s vámi vypořádám tady.“

Kývl na zbývajících tři hráče, z nichž okamžitě vyprchala nervozita. Jako jeden muž vstali a vytáhli zpoza opasku zabíjáky. Bracket zmáčkl knoflík na hůlce, načež z její špičky vystřelila ostrá čepel. Krupiér tušil, že jde do tuhého, pustil karty a schoval se pod stůl. Jonathan zalapal po dechu. Nebyli tedy jediní, kdo tu uchystal léčku.

Muži se blížili ke Carnegiemu a detektiv sklonil hlavu. Z hrdla se mu vydral chraplavý zvuk. Jonathan strachy couvl: věděl, co přijde. Všichni na plošině teď byli v pěkné kaši, včetně jeho. Carnegie se začal po celém těle třást a pěsti sevřel tak pevně, až mu zběhlaly klouby. Dokonce i pod zmačkaným oblekem bylo

vidět, jak se mu napínají a zvětšují svaly. Když konečně zvedl hlavu, měl obličej porostlý šedou srstí, v ústech se bělaly ostré zahnuté zuby a oči mu hořely vztekem. Už to nebyl muž, ale zvíře.

Bracketovi muži na okamžik strnuli a pak proti němu s křikem vyrazili. Carnegie zařval a hodil proti mužům křeslo, které jednoho z nich zasáhlo přímo do hrudi a povalilo na zem. Jonathan cítil, jak se plošina houpe, a chytil se kabelu. Pohlédl dolů na návštěvníky Casina Sanguina, kteří nerušeně pokračovali ve svých ďábelských hrátkách a o dramatu, které se jim odehrávalo nad hlavami, neměli ani tušení.

Bracket chtěl zřejmě Carnegieho obklíčit, ovšem nepočítal s tím, jak bude detektiv rychlý ve své vlčí podobě. Jak se k němu muži blížili, zvíře vykrylo útok jednoho z nich a skončil s ním v klubku stranou od ostatních hráčů. Carnegie využil chvilkového zmatku, vykopl nohama, mrštil muže do vzduchu a dolů z plošiny. Když druhý útočník viděl neslavný konec svého spojence, zaváhal. A to byla osudová chyba. Zvíře bylo v tu chvíli na nohou, s vyceněnými zuby a připravenými drápy. Muž se skrčil a snažil se schovat, ale nebylo kam: jeden zásah tlapou a už se také poroučel s výkřikem dolů z plošiny.

Bracket zaklel, couvl a šermoval před sebou svou vylepšenou hůlkou. Jonathan si všiml, že zatímco se vlčí muž blížil k Bracketovi, muž, kterého předtím Carnegie zasáhl křeslem, se sbírá na nohy. Plížil se tiše za Carnegieho zády, zvedl vysoko nad hlavu zabiják a chystal se mu zasadit ránu. Jonathan téměř bezmyšlenkovitě sklonil hlavu a vyrazil. Najatý vrah nic podobného nečekal, takže ztratil rovnováhu a potácel se k okraji plošiny. V očích se mu mihl překvapený výraz, když nohou šlápl do prázdna a byl pryč. Za několik vteřin se ozvala rána a bolestivé zavytí.

Carnegie se otočil, aby zjistil, co se stalo, a upřel oči na Jonathana. Na okamžik se zdálo, jako by ho zvíře nepoznávalo a v očích se mu zračila jen nenávist. Pak se ale obrátil zpět k Bracketovi. Podvodníček na něj nervózně zamířil hrot čepele, Carnegie mu ale hůlku s klidem vyrazil z ruky. Zvedl Bracketa za vestu do vzduchu a držel ho nad okrajem plošiny.

„Prosím... nepouštějte mě dolů!“ drkotal zuby.

„Víš, co chci. Tak mi dej ten prsten.“

Bracket zbledl. Carnegie si povzdychl a natáhl paži ještě dál od okraje plošiny. „Jsi dost těžký. Neudržím tě takhle věčně.“

„Počkejte!“ prosil Bracket a zoufale si šacoval kapsy, odkud nakonec vytáhl malý diamantový prsten. Carnegie ho hodil směrem k Jonathanovi.

„Je to on, chlapče?“

„Vypadá tak.“

„Fajn.“

Detektiv se na Bracketa naposledy ušklíbl a pak ho pustil. Muž se s křikem řítil k zemi a máchal přitom rukama nohama, jako by se topil. Dopadl na stůl s ruletou. Nebezpečí pominulo a zvíře v Carnegiem začalo ustupovat jeho lidské podobě. Oprášil si ruce a otočil se k Jonathanovi.

„Díky za pomoc, chlapče,“ řekl a uznale si prohlédl jeho krvavé vzezření. „Bavil ses?“

„Královsky. Mohli bysme už prosím jít?“

Plošina dokončila svou okružní jízdu po stropě a mířila zpět k točitému schodišti. Jonathan s úlevou naskočil na vrchní schod, kde bylo relativně bezpečno. Když se však otočil, viděl, jak se vlčí muž ušklíbl.

„Počkej chvílku.“

Carnegie se sklonil a nadzvedl ubrus, pod kterým se objevil krupíér třesoucí se strachy.

„Vypadá to, že jsem poslední hráč, Jaku. Kdepak je výhra?“

Edwin Rafferty se ploužil po schodech z baru Midnight a rukou si stínil oči před ranními paprsky na Grandu. Mdlé ráno na Temné straně bylo ve srovnání s absolutní tmou Midnightu, kde zákazníci popíjeli záhadné nápoje, oslnivé. Edwin ztratil přehled o tom, kolik času uvnitř strávil – možná hodiny, možná dny. Byl překvapený, když zjistil, že je stále nezraněn a jeho skrovné cennosti zůstaly bez úhony. Mnoho návštěvníků baru zde totiž na vlastní kůži zjistilo, že naprostá tma uvnitř je rájem pro zlodějčky a vrahy.

Oči si pomalu zvykaly na světlo a Edwin se rozkoukával po špinavé hlavní ulici Temné strany. Za mlada, když postával venku na chodníku a čmáral si výkresy okolních budov, mu vandalismus nebyl nijak cizí; rozbitá okna a rezavá zábradlí znal nazpaměť. Po ránu byl na Grandu obvykle klid, jako by nabíral sílu k řádění, které se tu odehrávalo v noci. Přecpaná ulice se najednou smrskla v pár kolemjdoucích a občasný klapot kopyt najaté drožky. Z vysokých komínů nad ulicí neslyšně stoupal kouř.

To ovšem ještě neznamená, že by tu bylo bezpečno. Ve vzduchu stále visela skrytá hrozba. Obyvatelé Temné strany na sebe vrhali podezíravé nebo zastrašující pohledy a ruce měli vždy připravené pro případ, že by se museli bránit. U vchodů se k sobě

tiskli muži a naléhavým šepotem se o čemsi radili a kuli pikle. Přes ulici se u šachty pralo pár výrostků.

Edwin si mozolnatou špičkou prstu přejel po zbytku levého ucha, což ho vždycky uklidnilo. V skrytu duše věděl, že neměl pít a v ústech teď cítil známou pachut' viny. Spěchal do baru hned, jak s člunem dorazil zpátky ze Světlé strany. Měl se přitom vrátit domů a začít třeba další obraz, jenže když se ocitl na známém schodišti a sestupoval po něm dolů, sám sebe ujišťoval, že je to kvůli té náročné plavbě. Potřeboval se trochu uvolnit. Jedna sklenička mu přece neuškodí.

Ale to bylo před mnoha dny.

Zkrátka – a Edwin si to teď už dokázal připustit – byl vystrašený k smrti. Vždycky z nich byl nejslabší. S velkou nadsázkou mu přezdívali *Velký bratr*. A teď ho zatáhli do nebezpečného podniku, kterým si proti sobě mohl poštvat ty nejnebezpečnější lidi na Temné straně. Kdyby mohl, byl by ostatním řekl, ať si jdou po svých a nechají ho na pokoji, jenže byl zrovna úplně na mizině a slíbená odměna byla více než lákavá. Kdyby všechno klaplo, už by se nikdy o peníze nemusel starat. Mohl by se přestěhovat do lepšího domu, pořídil by si nový šatník a znovu si získal úctu a důvěru rodiny. Už roky ho jen ponižovali a vysmívali se mu. Nedokázali pochopit, že je šťastnější ve svém ateliéru než na palubě, ani že se cítí lépe s tužkou v ruce místo kormidla. Kdyby ale opět zbohatnul, museli by ho přijmout zpátky. Možná by si mohl dovolit koupit i *Midnight*.

Takto se sám sebe pokoušel v duchu uchlácholit, načež si narazil klobouk do čela a vydal se na dlouhou krkolomnou cestu domů. Ruce zabořil hluboko do kapes, když vtom mu konečky prstů zavadily o složený papírek. Vytáhl ho a rozevřel. Zakalené oči chvíli bojovaly s rukopisem, ale nakonec se Edwinovi podařilo vzkaz rozluštit. Zněl stručně:

Budeš má odpověď.

Edwinovi zatrnulo a v ústech měl najednou sucho. Přečetl si vzkaz znovu a ještě jednou. Stálo tam bohužel pořád totéž. Edwin

se rozhlédl po ulici, jestli ho někdo nesleduje. Podezřelé tváře byly všude, ale zdálo se, že nikoho nezajímá.

Strčil papírek zpátky do kapsy a obezřetně se pustil po Grandu dál. Byl jako omámený. Sám ten vzkaz určitě nenapsal a ani si nepamatoval, že by ho předtím viděl. Někdo mu ho musel strčit do kapsy v baru. Proč by to ale kdo dělal? Leda...

Jeho mozek vyplodil jedinou, zato jednoznačně nepříjemnou odpověď. Edwin zrychlil, takže se začal potácet vpřed rychlým, šouravým krokem. Náhle se zvedl ostrý, mrazivý vítr a slunce zmizelo za černým mrakem – jako by ho snad chtěli v novém nebezpečí utvrdit.

Za Edwinem někdo nečekaně vykřikl. Otočil se, ale byl to jen kamelot a snažil se udat výtisk *Zpravodaje Temné strany*.

„Tumáte, pane, nechcete? Mám poslední.“

„Ne!“ zařval Edwin a divoce koulel očima. „Padej ode mě!“

Chlapec pokrčil rameny. „Jak chceš. *Cvoku*,“ dodal si pro sebe.

Edwin se cítil strašně na očích, a tak zahrnul z Grandu do uličky Rotten Row. Šel tudy už tisíckrát, znal tu každou uvolněnou dlažební kostku, každou cihlu a věděl, že tudy je to domů nejrychlejší. Klidně by mohl být v baru třeba týden a vždycky by trefil. Kdyby se ho tudy někdo pokoušel sledovat, ztratil by se mu v nesčetných postranních uličkách.

Přes to všechno ale nebyl klidný. Na druhé straně ulice někdo zakřičel, a to stačilo, aby kvapem zabočil do uličky mezi řadové domky. Dal se do lopotného běhu. Rozšklebenými botami přitom tápal do kaluží a klouby prstů si rozdíral o okolní zdi. Jestli po něm šli, dokázali být úplně zticha, protože jediné, co Edwin slyšel, byl jeho vlastní trhaný dech. Napadlo ho, že by se asi měl otočit a zjistit, jestli je to tak, ale příliš se bál.

A tak se Edwin potácel dál, vyhýbal se šňůrákům na prádlo a psům a mířil přitom do bludiště v srdci Temné strany. Uličky byly čím dál užší, domy se k sobě přibližovaly, až nakonec pohltily i poslední paprsky slunce. Edwinovy plíce začaly protestovat a píchalo ho v boku. Ani zamlada nebyl žádný atlet – a v poslední době to s ním šlo vůbec z kopce. Na nohách ho držel jen adrenalin, který mu koloval v žilách.

Už byl ale skoro doma, všiml si s uspokojením. Už jen pár uliček. Tam bude v bezpečí. Edwin se odvážil podívat za sebe, ale nespátřil nic kromě černě natřené nezamčené branky, která se komíhala ve větru sem tam. Nedokázal už utíkat a zůstal stát na místě. Skoro padl vyčerpáním. Předklonil se a snažil se popadnout dech. Chvilí sípal, ale nakonec se mu podařilo narovnat a pokračovat v cestě.

Bydlel snad v nejšpinavější uličce celé Temné strany. Okolní domy vypadaly opuštěně – okna byla rozbitá a dveře visely z pantů. Po zdech stékaly stružky zaschlé krve a vzduch čpěl hnilobou. Asi zas chvil pes nebo krysa, pomyslel si Edwin. Bodavá bolest v boku byla nesnesitelná.

A v tu chvíli se z jednoho zchátralého domu vynořila postava a zastoupila mu cestu. V pološeru bylo těžké rozpoznat, kdo to je. Ale pak muž promluvil a Edwin měl najednou až hrozivě jasno.

„Velký bratr?“

Edwin zalapal po dechu.

„Bratr Fleet! T-to už je... tak dávno, příteli.“

„Náš drahý Velký bratr,“ pokračoval hlas ironicky. „Pořád tak ustrašený. Tak předvídatelný. Copak tě ani *nenapadlo* jít domů jinudy?“

„Je to nejrychlejší... Jsem hrozně unavený...“

„To jistě je. A neměj strach. Už velmi brzy si odpočineš.“

Edwin začal před postavou couvat s prosebně nataženýma rukama.

„B-bratře,“ koktal. „*Mně* bys přece neublížil. Nebyl to můj nápad. Snažil jsem se jim v tom zabránit, ale neposlouchali mě...“

„Jsem si jistý, že ses snažil,“ odpověděl muž konejšivě. „Tebe totiž, ubohý Velký bratře, nikdy nikdo neposlouchá, že? A už ani nebude.“

Edwin zakopl o popelnici a s nářkem dopadl na mokrou dlažbu. Zvedl oči a poprvé si uvědomil hroznou pravdu o svém osudu. Vzduch prořízl ohlušující nelidský řev a po něm pištivý výkřik. Pak se rozhostilo ticho.

Kancelář Eliase Carnegieho zalévalo mdlé světlo. Bylo časně ráno. Carnegie seděl uveleбенý v křesle za stolem a podezíravě si prohlížel vrácený diamantový prsten.

„Divný, k čemu všemu lidi přilnou,“ uvažoval nahlas. „Já bych za to nedal ani jehněčí kejtu.“

Jonathan se posadil na ošoupanou pohovku u okna. „Stejně by vám asi nebyl,“ odpověděl líně.

Vlčí muž ho probodl pohledem. „Proč ses ještě neumyl? Cítím z tebe krev a kručí mi z toho v žaludku. Hrozně by mě mrzelo, kdybys tam skončil ty.“

Jonathan se s povzdechem zvedl a odkráčel do koupelny. Odpočíval pak v tiché, kalné vodě a v duchu si přehrával události posledních měsíců. Od chvíle, kdy se ho nájemná vražedkyně Marianne pokusila unést v centru Londýna, uběhlo teprve osm týdnů. Připadalo mu to ale jako věčnost. Když zjistil, že v Londýně existuje tajná čtvrť plná hrůzných bytostí, odkud pocházela i jeho matka Theresa, převrátilo mu to život vzhůru nohama. Už dvanáct let o ní vůbec nikdo neslyšel a Jonathan nevěděl, jestli je ještě naživu, nebo ne. Ale tady – na Temné straně – jako by k ní měl daleko blíž. Jako by tu část jeho duše našla po letech hladovění potravu.

Znovu a znovu na Carnegieho útočil, aby mu pověděl o zmizení jeho matky víc, ale on se tomu tvrdošíjně vyhýbal. Jonathan už z toho skoro šlel. Cítil, že toho Carnegie o Therese ví víc, než připouští, ale ať dělal cokoli, bylo to jako házet hrách na zeď. V mnoha ohledech mu to připomínalo jeho vlastního otce.

Když Jonathan pomyslel na Alaina Starlinga, projel jím pocit viny. Otec se stále zotavoval v Londýně po dalším „zatemnění“ – záchvatu, který jím vždy duševně i fyzicky otrásl. Kdyby nebylo Alaina, Jonathana by byl zabil upír Vendetta. Jak otec, tak syn mohli mluvit o štěstí, že se jim podařilo vyváznout. Jonathan doufal, že v péči paní Elwoodové, rodinné přítelkyně, se Alainovi vede lépe. Nicméně hořká pravda byla, že sám se zpátky zatím nevydal, aby se o tom přesvědčil. Jako by se mu nechtělo z Temné strany pryč – pro případ, že by se stejně jako jeho otci stalo něco, co by mu pak navždy znemožnilo se sem vrátit.

Zatímco v Casinu Sanguinu cítil Jonathan spoustu elánu, teď na něj padla podivná melancholická nálada. Vylezl z vany a utřel se ručníkem. Než se oblékl a vešel zpátky do kanceláře, měl Carnegie společnost.

„...přišla jsem hned, jak jsem od vás dostala zprávu. Skutečně se vám podařilo získat zpět můj prsten?“

Byla to slečna Felicity Haverwellová, zámožná dáma ve středních letech, kterou Lorcan Bracket podvedl svým obvyklým, rafinovaně dokonalým způsobem. Při hovoru si úzkostlivě tiskla ruce.

Carnegie přikývl. „Ano, madam. Ale nebylo to vůbec jednoduché...“

Slečna Haverwellová vykulila oči. „Museli jste mu něco udělat, aby vám ho vrátil?“

„Řekněme, že ho tu nějakou dobu neuvidíme.“

„Kde je ten prsten? Mohu ho vidět?“

Carnegie se ušklíbl. „Samozřejmě. Jakmile mi zaplatíte.“

Protáhla obličej a začala štrachat v kabelce. „Ale jistě... Já vás přeci nechtěla...“

Jonathan zabodl pohled do vlčího muže, a ten se hned začal omlouvat: „Ne že bych vám nevěřil, slečno Haverwellová. Jen

jsem v minulosti měl nějaké trable se zákazníky, tak si myslím, že je nejlepší držet se daných pravidel. Váš prsten je v pořádku, vidíte?“

Natáhl k ní dlouho ruku porostlou dlouhými černými chlupy. Prsten zářil uprostřed dlaně. Slečně Haverwellové se při pohledu na něj rozzářily oči. Opatrně se pro něj natáhla, navlékla si ho na prst a s úlevou vydechla.

„Ach, děkuji, pane Carnegie. Už jsem se bála, že ho nikdy neuvidím. Víte, znamená pro mě tolik...“

„Ano, jistě,“ odpověděl Carnegie znučeně.

„Je to klíč k celému mému majetku...“

„Jistěže.“

„Jakpak bych bez něho udělala třeba tohle?“

Stiskla dýmáček a ze středu prstenu vytryskl proud mlžného závoje. Ve vzduchu se najednou vznášelo tisíce maličkých duhových bublinek. Jonathan na to udiveně zíral a cítil, jak se mu třou jemně o tvář a snášejí se k zemi. Zrovna ho napadlo, že tenhle prsten je ta nejúžasnější hračka, kterou kdy viděl, když vtom se celá místnost náhle ponořila do husté tmy.

Vzdáleně si uvědomoval, že ho někdo drží za košili a lomcuje s ním.

„No tak, pane, vstávejte,“ prosil ho čísi hlas skrze mlhu.

Jonathanovi se zrovna zdál podivný sen o jeho rodině a vypadalo to, že už brzy všechno pochopí, takže se mu vůbec nechtělo vzbudit, ale hlas ho obtěžoval dál. Jonathan tedy s mručením neochotně otevřel oči.

Ležel na stejném místě, kde spadl – v rohu Carnegieho kanceláře. Vlčí muž ležel s hlavou přilepenou k desce stolu a tiše pochrupeval. Zatímco byli v bezvědomí, někdo prohledal kancelář – převrátil nábytek, vytahal šuplíky a rozházel papíry po celé podlaze. Nad Jonathanem klečel klučina s široce otevřenýma, znepokojenýma očima.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„To ještě nevím. Kdo jsi?“

„Jimmy Dancer. Poslal mě sem Arthur Blake ze *Zpravodaje Temné strany*, abych Eliasi Carnegiemu donesl vzkaz.“ Pochybně pohlédl směrem k chrápajícímu detektivovi. „To je von?“

Jonathan kývl, načež mu ve spáncích začalo bušit. Vrávoravě se postavil na nohy a došel ke stolu.

„Už jsem zkusil všechno, abych ho probudil,“ varoval ho Jimmy. „Dokonce jsem mu i křičel do ucha.“

„Ještě žes to nezkoušel se mnou. Počkej moment.“

Jonathan si začal energicky třít tváře a snažil se přemýšlet. Věděl, že Carnegieho mohlo z hlubokého spánku vytrhnout jen jedno.

„Podívej se, jestli tu někde v tom nepořádku neuvidíš hnědou špinavou láhev.“

Jonathan lezl několik minut po kolenou a rukama prohraboval papíry na podlaze, až se mu konečně podařilo objevit lahvičku pod přeraženou židlí. Na vybledlý štítek kdosi naškrábal *Carnegieho zvláštní recept*. Nevěděl sice, jaké přísady recept obsahoval, ale ani o to nestál. Zato věděl, že ta směs působila jako prvotřídní lomcovák a měl nepříjemný pocit, že Carnegie si čas od času z lahve přihýbal.

Naznačil Jimmymu, aby pořádně couvl a sám s ucpaným nosem láhev odšpuntoval a vsunul ji Carnegiemu pod nos. Muž s řevem nadskočil a z konečků prstů se mu začaly klubat drápy. Jimmy zaječel strachy.

„Všechno je v pořádku, Carnegie! To jsem já!“ vykřikl Jonathan.

Vlčí muž překvapeně zamrkal. „Co... co se stalo?“

„To ta ženská – slečna Haverwellová. V tom prstenu musela být nějaká uspávací látka. Oba jsme usnuli. Všechno tu prohledala. A co mělo cenu, si asi odnesla.“

Carnegie zamumlal cosi sprostého a neohrabaně vstal. „Neříkal jsem to? Pravidlo číslo jedna, hochu: nikdy jim nedávej, co chtějí, dokud nezaplatěj. A je mi jedno, jestli je tomu člověku pět nebo pětadevadesát. No, co naplat. Je čas si s tou milou dámou v klidu promluvit.“

Měl se k odchodu, když vtom si teprve všiml, že u dveří stojí Jimmy. „Kdo jsi ksakru ty?“

„Nesu vám vzkaz od pana Blakea ze *Zpravodaje*,“ vypísl a podával Carnegimu složený papírek. Detektiv si ho přečetl, podíval se na Jonathana a pak ho přečetl ještě jednou.

„Slečna Haverwellová asi bude muset počkat,“ rozhodl se nakonec.

Zpravodaj byly jediné noviny, které na Temné straně vycházely a byly téměř stejně staré jako ona sama. Vzhledem k tomu, že se noviny většinou od lidí snažily nevybíravě získávat informace a pletly se jim do života, byl div, že se udržely tak dlouho. Zčásti bylo důvodem zřejmě to, že čtenáři nenasytně toužili po tom, aby mohli číst o skandálních zločinech a ohavnostech. Plnily také praktickou funkci: televizi tu neměli, takže když chtěl někdo něco prodat, nejlepší bylo dát si inzerát do přílohy *Zpravodaje* – Revue Temné strany.

Zpravodaj zde byl sice trpěný, zdaleka však ne oblíbený. Na Temné straně byla novinařina dost nebezpečné živobytí. Proto noviny sídlily daleko od středu čtvrti, kanceláře byly schované mezi ohromnými koželužskými dílnami. Jimmy vedl Carnegieho s Jonathanem pěšky – nikdy ale nešli přímo více než pár metrů, co chvíli uhýbali do další „zkratky“. Jonathan šel za Jimmym a oči měl na stopkách, kdyby někde číhalo nebezpečí. Ulici Grand a Fitzwilliamovu už možná trochu znal, ale jinak pro něj byla Temná strana pořád velkou neznámou. Každopádně dobře věděl, že bezpečno tu není nikde.

Zápach spálené kůže napovídal, že už se dostali do koželužské čtvrti. Páchlo to tam tak hrozně, že se Jonathan bál, že přijde o čich. Všude kolem se tyčily veliké budovy z černých cihel a nad nimi se vznášel jedovatý kouř. Na zed' jedné z nich namaloval kdosi rudou barvou deset stop obří býčí rohy. Jonathan se oklepal. Tohle byla dokonce i na Temnou stranu dost hrozná čtvrť.

„Už tam budeme?“ zeptal se.

Jimmy ukázal na nenápadnou zchátralou budovu vtěsnanou mezi dvě manufaktury. Na vstupních dveřích nebyl žádný nápis, nic nenapovídalo, co je uvnitř.

„Tady to je.“

Carnegie vstoupil odhodlaně do dveří a zamířil do prázdné kanceláře. Uvnitř byla tma a chladno a prasklinami v okenních tabulkách sem z okolních továren vnikalo trochu zápachu. Podlaha se třásla rachocením a klapáním strojů v místnosti, která byla pod nimi. Jonathan vrhl na Jimmyho tázavý pohled.

„Tiskárny,“ vysvětlil. „Tisknou přes den, abychom v noci měli noviny už hotové. Pan Blake bude nahoře.“

Stoupali po rozvrzaných schodech a Jonathan zatahal Carnegieho za rukáv. „Tady není novinařina asi žádný med.“

„To teda není. Být novinář na Temné straně znamená, že jsi buď hodně otrlý, nebo hodně zoufalý.“

„A co z toho je pan Blake?“

„Tak trochu obojí.“

Okna horních kanceláří *Zpravodaje* byla zatemněná kartonem a Jonathan ve světle svíčky rozeznal několik postav skloněných nad prací. Hovořili spolu stručně a obezřetně. Když u schodů spatřili nově příchozí, nikdo se netvářil právě nadšeně. Jimmy je vedl k oprýskanému psacímu stolu, kde jeden z novinářů prohlížel korektury.

Jonathan zamrkal. Arthur Blake byl chlapík tlustý jako bečka. Límeček od košile se ztrácel v tukových záhybech a špeky se tloušťkovi tlačily i zpod konce rukávů. Každým okamžikem to vypadalo, že knoflíky vzdají svůj boj, neudrží to ohromné břicho a vystřelí do vzduchu. Na čele se Blakeovi perlily věčné kapičky potu, a když se nadechl nosem, zahvízdalo to. Co však Jonathana zarazilo, byly jeho tmavohnědé oči, které prozrazovaly, že se pod nevalným zevnějškem ukrývá pronikavý intelekt.

Arthur Carnegieho oslovil, aniž by zvedl oči. „Dal jste si načas.“

„Měli jsme v kanceláři nějaký problém. Ale teď jsme tady. Nechal jste mi vzkaz. Tak co se děje?“

„Došlo k vraždě. A dost ošklivé. Pojd'te nahoru do kanceláře, povím vám o tom tam.“

Arthur se zvedl ze židle a kolébavou chůzí zamířil na druhý konec místnosti, odkud vedlo malé schodiště do soukromé kanceláře. Jak stoupali po schodech, zavolał přes rameno na Carnegieho: „Co je to za kluka?“

Carnegie si povzdychl. „Jmenuje se Jonathan. Jonathan Starling.“

Novinář se zastavil. Pak se otočil a významně se na Carnegieho zadíval. „Starling, jakože Theresin syn?“

Vlčí muž pomalu přikývl.

„Co se děje?“ ptal se Jonathan. „Jak to, že znáte mou matku?“

Arthur Blake se na okamžik zastavil, ale pak zachmuřeně odpověděl.

„Všichni tu znají Theresu Starlingovou. Pracovala tady.“

4

Jonathan se pevně chytil zábradlí, protože měl najednou strach, že upadne. Točila se mu hlava. Tak jeho matka tady pracovala – trávila tady hodiny, dny, týdny svého života. Kolikrát asi šla zrovna po těchhle schodech? Zatímco se tu informaci snažil strávit, došla mu ještě jedna, horší věc.

Otočil se ke Carnegiemu. „Vy jste to věděl,“ vyčetl mu. „Celou tu dobu – a nikdy jste mi nic neřekl.“

Vlčí muž hlasitě odfrkl a uhnul pohledem. „Nebyl ten správný čas,“ řekl nakonec.

„To samozřejmě není sakra nikdy, co?“ křičel Jonathan. „Jste jako můj táta – všechno zapíráte. Proč mi o matce něco neřeknete?“

Srdcem mu otřásal hněv, bušil v něm jako perlík o kovadlinu. Jonathan se napřímil a hleděl Carnegiemu nenávistně do tváře. Ten se na něj ale jen chladně, ironicky ušklíbl.

„Máš se mnou, hochu, nějaký problém?“ zavrčel mezi zuby. „Protože jestli jo, radím ti, abys ho *hodně* rychle vyřešil.“

Pár vteřin se žádný ani nepohnul. Svaly měli napjaté a očima ani nemrkli. Se znechuceným zamručením Jonathan nakonec ustoupil a pokračoval nahoru po schodech. Arthur se na Carnegieho tázavě zadíval, ale ten jen zavrtěl hlavou a mlčel.

Když došli nahoru, Jonathan viděl, že v kanceláři sedí kdosi za stolem. Muž měl hlavu položenou v dlaních a v tváři se mu zračilo úporné soustředění. Vypadalo to, jako by mu na bedrech ležela tíha celého světa. Tvář měl protáhlou, pleť nažloutlou a v očích ztrhaný výraz, který prozrazoval práci dlouho do noci a nedostatek spánku. Měl rozježenou bradku a krátce zastřižené černé vlasy. Zmačkané, pomuchlané oblečení vypadalo, jako by je muž ze sebe už pěknou řadu dní nesvlékl.

„Pánové,“ řekl Arthur, „toto je Lucien Fox, šéfredaktor *Zpravodaje Temné strany*. Luciene, tohle je Carnegie a Jonathan Starling.“

Lucien při zmínce Jonathanova příjmení vzhlédl a se zájmem si ho prohlížel. Pak pohlédl tázavě na Arthura a ten přikývl.

„Pojďte dál,“ pozval je redaktor nečekaně silným barytonem. „Rád vás poznávám. Tvoje matka, Jonathane, byla skvělá novinářka.“

Jak vstal od stolu, Jonathan si všiml, že Lucien má levou nohu zkroucenou mírně dovnitř, takže se pohyboval zvláštní, šouravou chůzí. Potrásl si s nimi rukou a usmál se.

„Takže, copak vám naše novinářská hvězda vyprávěla?“

Arthur sebou trhl a kapesníkem si otřel orosené čelo. „Nemůžeš si to odpustit?“ žádal Luciena otráveně.

„Ale vždyť je to pravda, no ne?“ trval na svém Lucien a poprvé mu po rtech přeběhl ironický úsměv. „A odhalovat pravdu, o to tady ve *Zpravodaji* přece jde.“

„Ano, to říkáš pořád,“ odpověděl Arthur. „Já si přitom myslel, že jde o to, jak se nenechat zabít.“

Šéfredaktor se dobelhal k tlouštíkovu a poplácal ho po zádech. Pak se obrátil k Jonathanovi.

„Arthur hrozně rád předstírá, že je obyčejný, nic zvláštního, ale tomu vůbec nevěř. Má na věci čuch – lepší než všichni novináři na Temné straně dohromady. Už tu objasnil stovky těch nejohavnějších zločinů. Vzpomínáte na tu epidemii v MacPhersonově bavlnářské dílně? Lidi tam umírali jak mouchy, ale nikdo nedokázal přijít na to, proč. Tedy do chvíle, než se objevila naše hvězda a přišla na to, že jeden nespokojený

zaměstnanec jim tam otrávil vodu. A to je pouze jeden z jeho slavných případů! Mohl bych klidně pokračovat...”

„Příjemně mě překvapíš, když nebudeš,“ skočil mu kysele do řeči Arthur, ačkoli Jonathan měl pocit, že se mu ta chvála docela zamlouvá.

Carnegie se mazaně ušklíbl. „Většina lidí tady je radši, když se na jejich zločiny nepříjde. Takže jste asi dost populární. Kolikpak se jich vás už pokusilo zabít?“

„Dost,“ odpověděl zachmuřeně Arthur. „A asi se jim to taky brzy podaří.“

„Je to skutečně celkem zázrak, že je ještě naživu,“ potvrdil Lucien. „A pro nás spása. Bez Arthura by byl *Zpravodaj* na dně.“ Dokulhal zpátky ke stolu a s úlevou padl do křesla. „Tak, teď když už se všichni známe, mohl bys konečně panu Carnegiemu říct, proč jsme ho sem zavolali.“

Arthur přešel k oknu, vyhlédl ven a pak opatrně stáhl roletu. Spokojen, že je při rozhovoru nemůže nikdo vidět, dosedl na židli s dřevěným opěradlem, která pod jeho vahou zaúpěla.

„Abych byl upřímný, přišel jsem k tomu úplnou náhodou,“ začal vyprávět a podíval se na ně. „Byl jsem zrovna dole v přístavišti a vypytał se tam jednoho dělníka na podezřelé noční vykládky u Raffertyho skladišť. A jak jsme spolu mluvili, začalo se kolem povídat, že v Lower Fleet se našlo nějaké tělo. Vypadalo to, že z toho chlapa stejně nic kloudného nedostanu, a tak mě napadlo, že zkusím štěstí s tímhle. Teď si ale skoro přeju, abych to byl neudělal.“

Arthur měl zvláštní podmanivý hlas. Jonathan se přistihl, že se k němu během vyprávění stále více naklání. Rachot tiskáren pod nimi náhle zněl jen jako vzdálený bzukot.

„Už jsem byl skoro rozhodnutý to vzdát a jít domů, když vtom jsem někde uprostřed Lower Fleet narazil na malou uličku. To, co jsem v ní našel... nebylo pěkné podívání.“ Odmlčel se. „Uprostřed leželo mužské tělo. Nebo spíš to, co z něj zbylo – vypadal, jako by ho roztrhala divá zvěř. Když jsem ho viděl, skoro se mi chtělo zvracet.“

„Zrovna tam nikdo nebyl. Ulice byla jak po vymření – ale kdokoli mohl přijít a mrtvolu si odnést. A tak jsem se nadechl a to tělo jsem prohledal, abych zjistil, kdo ten ubožák je.“

Jonathanovi naskočila husí kůže při představě, že někdo prohledává kapsy znetvořeného těla. Carnegie naopak nastražil uši a znuděný výraz se mu vytratil z tváře. „Co jste našel?“

„Nic neobvyklého: pár drobných, sirky, svazek klíčů. Nic, co by prozrazovalo, o koho šlo.“

Lucien se předklonil. „A proto jste tu teď vy, Carnegie. Chceme, abyste nám pomohl zjistit, kdo to byl a co se mu stalo.“

Vlčí muž si zamyšleně bubnoval prsty o sebe. „Je to všechno strašně zajímavý, ale než se začneme bavit obchodně, potřeboval bych odpověď na jednu otázku. Na Temné straně jsou vraždy na denním pořádku. Vy o nich napíšete, lidi si vaše noviny koupí a život jde dál. *Takže už přestaňte chodit kolem horký kaše a vyklopte, proč se tak zajímáte zrovna o tuhle!*“

Hlas měl najednou chladný a ostrý jako břitva. Lucien s Arthurem se na sebe podívali a první nakonec kývl.

„Víte,“ začal Arthur. „Několik posledních let jsem se věnoval zkoumání případů vražd, procházel jsem i staré záznamy. Viděl jsem stovky těl, ale pouze jediné vypadalo jako tohle. Mrtvola Jamese Arkela.“

Teplota v místnosti jako by o několik stupňů klesla. Carnegie si povzdechl a promnul si oči, Lucien si zadumaně okusoval nehet. Arthura jako by mrzelo, že musel vyslovit i pouhé jméno.

„Promiňte, kdo je ten James Arkel?“ zeptal se Jonathan.

„Dobrá otázka,“ odpověděl mu někdo pobaveným hlasem ode dveří. „Měl by ses stát novinářem.“

O futra dveří se opíral chlapec s rukama v kapsách. Měl vykasané rukávy a několik nezapnutých knoflíků, aby odhalil co nejvíce ze svého svalnatého těla. Byl sice zhruba stejně starý jako Jonathan, ale vyzařovala z něj povýšenost a hlas zněl blahosklonně.

„Harry Pierce! Kolikrát jsem ti říkal, abys zaklepal, než sem vejdeš?“ zostra na něj spustil Lucien. „Teď vůbec nemám čas.“

„Omlouvám se, šéfe. Ale tak se slitujte – vždyť je jediný z celé Temné strany, kdo neví, kdo byl James Arkel. Mohli bysme ho dát dneska do sloupku *Věřte nevěřte!*“

„Nejsem odsud,“ odpálil Jonathan.

„No tak tě zasvěťím.“ Harry si přitáhl židli, než mu v tom stihli zabránit. „James Arkel je vůbec nejznámější oběť vraždy v dějinách Temné strany (a můžeš mi věřit, že v *tomhle* oboru je tu dost velká konkurence). Našli ho mrtvého před dvanácti lety na střeše Kainova klubu. Ať už umřel jakkoli, moc pěkný to nebylo. Každopádně se začalo šuškat, že to není lečjaká mrtvola, ale jde o syna Thomase Rozparovače, synovce Jacka Rozparovače a současného vládce Temné strany (i když je otázka, jak dlouho nám stařík ještě vydrží...).“

„Harry!“ okřikl ho Arthur.

„Jasně. Omlouvám se, šéfe. Zkrátka Thomas byl vztekem bez sebe, snažil se zjistit, kdo to udělal, a ten podnik obrátil vzhůru nohama. Dodneška ale nikdo netuší, kdo by se odvážil někoho z Rozparovačů zabít a – což je ještě důležitější – proč. Že by náhodná vražda? Nebo se někomu podařilo zjistit, že je James z rodu Rozparovačů dřív, než došlo k volbě podle Rodového nástupnictví?“

„Rodového nástupnictví? Co to je?“

Harry propukl v nevěřící smích. „Další zvědavá otázka na zpropadeně profláklé téma. Existuje vůbec něco, co víš?“

„To stačí, Pierci,“ skočil mu do řeči Lucien. „Myslím, že jsi nás dneska svou přítomností poctil už dostatečně. A přestaň už sakra poslouchat za dveřmi!“

Chlapec se výsměšně uklonil a poroučel se.

„Omlouvám se,“ řekl kajícně Lucien. „Měl bych toho spratka vyrazit. Problém je, že má na novinařinu vrozený talent. A tady si nemůžeme vybírat. Lidi nám ubývají každým dnem.“ Podíval se na Carnegieho. „Ted’ už víte, proč nás ten případ tak zajímá. Možná že je to špatná stopa, ale jestli existuje sebemenší spojitost s Jamesovou vraždou, stojí nám to za to. Co vy na to?“

„Víte, kolik si obvykle účtuju?“

Lucien se usmál. „Předchází vás vaše pověst. Samozřejmě by mě ani nenapadlo nabídnout vám méně.“

Carnegie si drápem zašťoural mezi zuby a vyplivl cosi na podlahu. „Takže jsme domluvení. Namluvili jsme toho až moc. Pojď, kluku, musíme zjistit, kdo je ten chlap.“

„A jak to přesně provedeme?“ zeptal se kysele Jonathan. Potom, co se chytil s Carnegiem a pak ho ještě několikrát setřel Harry, se cítil naštvaný na celý svět.

Vlčí muž to ale přešel mlčením a obrátil se k přítomným. „Takže, sice nevíme, kdo to je, ale víme, kde byl. Je to tak?“

Jonathan pokrčil rameny a Lucien s Arthurem čekali, co přijde.

Carnegie zavrtěl hlavou. „Tak tedy nevím. Vy že jste novináři? Co jste to říkali, že jste u něho našli?“

„Ehm... klíče, nějaké drobné a... ach tak, už to mám.“

Arthur vytáhl útlou bílou krabičku sirek. Na ní stálo černými písmeny slovo *Midnight*.

„Takže asi začneme tam, ne?“

Arthur, novinářská hvězda *Zpravodaje*, se na vlčího muže zamyšleně podíval. „Myslím, že bych měl jít s vámi. Kdybyste náhodou něco odhalili, chci být u toho.“

Carnegie pokrčil rameny. „Jsou to vaše peníze. Jen si dejte pozor, abyste se mi nepletl do cesty. Tak pojďme.“

V polovině schodiště do hlavní kanceláře však Jonathana něco napadlo. Zatahal Arthura za rukáv. „Než odejdeme, mohl byste mi ukázat, kde pracovala má matka?“

Novinář soucitně přikývl. „Ale jistě. Pojď za mnou.“

Zavedl Jonathana do opuštěné části kancelářské místnosti, kde stál osamělý stůl. Kdyby nebyla zatemněná okna, byl by odsud výhled až na Grand i dál. Křeslo bylo sice prázdné, někdo však nedaleko rozsvítil svíčku, která vrhala příjemné světlo na kalamáře a hrnky s plnicími pery. Na stole ležela velká tlustá kniha a Jonathan si všiml elegantního krasopisu, který se rozléval po řádcích.

„Nechali jsme to tu beze změny,“ vysvětloval Arthur. „Nějak jsme neměli to srdce sem dát někoho jiného. Víím, že je to už dvanáct let, ale stejně pořád doufám, že se třeba jednou vrátí.“

Jonathan se posadil do křesla a třesoucí se rukou listoval knihou. Doposud byla jedinou vzpomínkou na jeho matku její fotografie. V tomhle křesle tedy sedávala, do téhle knihy psala. Otevřel šuplík ve stole a srdce mu poskočilo, když viděl, že je plný zápisníků. Tolik toho bude muset přecíst a zjistit.

„Pojď už, chlapče,“ naléhal Carnegie, ale s pochopením. „Později se sem můžeš vrátit a všechno si prohlédneš. Teď se pojďme dát do práce.“

Položil svou velkou ruku Jonathanovi na rameno. Společně se tedy obrátili k odchodu, s těžkopádným Arthurovým krokem za zády. Z opačné strany místnosti je pozoroval Harry Pierce a jeho oči se třpytily ve světle svíčky.

Před kanceláři *Zpravodaje* Carnegie přivolal slušně vypadající drožku, se kterou zamířili zpátky do středu Temné strany. Neprůbojné sluneční paprsky už zcela pohltily ošklivé černé mraky. Na střechu drožky bubnovaly kapky deště. Arthur si uvnitř cosi zapisoval do bločku, který v jeho baculaté ruce vypadal jako dětská hračka.

Jonathan mrzutě sledoval zmáčený svět venku za oknem. Carnegie, který seděl vedle, si narazil klobouk hluboko do čela, pohodlně se opřel a hlasitě chrápal s otevřenou pusou. Po bradě mu stékala stružka slin. Vlčí muž toho pro něj sice hodně udělal, ale Jonathan na něj měl stále zlost. Zapíral před ním, co věděl o Therese, přesně jako Alain. Proč se všichni zdráhali Jonathanovi o jeho matce něco říct? Jen když na to pomyslel, vařila se mu v žilách krev. A co bylo ještě daleko horší – potvrdilo se, co si skutečně myslel, ještě než se dostal na Temnou stranu: neměl žádné opravdové přátele. Všichni před ním něco skrývali. Nikomu nemohl věřit.

Ale zjistil alespoň jednu důležitou věc. Jamese Arkela zavraždili před dvanácti lety – tedy ve stejném roce, kdy zmizela jeho matka. Jonathan netušil, jestli to spolu nějak souvisí, ale byl odhodlán to zjistit.

„Arthure?“

Novinář zvedl oči od zápisníku.

„O čem to Harry mluvil v kanceláři? Co je to to Rodové nástupnictví?“

Arthur zalovil v kapse obrovského kabátu, vytáhl otrhanou brožurku a hodil ji Jonathanovi.

„Napadlo mě, že se mě na to zeptáš, tak jsem pro ni sáhl, než jsme odešli z kanceláře. Koneckonců – nebude tě přeci poučovat nějaký Pierce! Je to sice jen útlá knížečka, ale obstojně napsaná a jsou v ní všechny zásadní informace.“

Brožura s fialovou obálkou měla jen několik stran. Jonathan kouknul na název: „Rozparovači a jejich rod“ a nemohl si nevšimnout, že autorem je „A. Blake“. Otevřel ji a začal číst:

Chcete-li se zorientovat ve složitém rodokmenu Rozparovačů, nejdříve se musíte seznámit s Rodovým nástupnictvím, rituálem předání moci, který vždy určí dalšího vládce Temné strany. Rodové nástupnictví zavedl první vládce Temné strany, Jack, jehož hrůzná moudrost určila, že jeho děti budou bojovat do poslední kapky krve, a teprve ta určí, kdo bude nejvhodnějším nástupcem.

Vítězství může být dosaženo jakýmkoli způsobem, čestným nebo nečestným, pokud je dodrženo jediné pravidlo: k souboji dojde na Světlé straně, po Jackově smrti. To mělo nového Rozparovače upomenout na jeho původ a na slabomyslné a bázlivé obyvatele Světlé strany, kteří je kdysi vyhnali ze zbytku Londýna.

Aby se před Jackovou smrtí nerozpoutal krvelačný boj, přikázal dále Jack, že všichni jeho potomci musí na Temné straně žít pod falešným jménem a musí přísahat, že svou pravou identitu odhalí teprve v den Nástupnictví.

A tak když Jack v 77 letech opustil tento svět, jeho synové George a Albert odhalili svůj původ a odjeli na Světlou stranu bojovat. V té době však v Londýně zuřila válka a oba Rozparovači málem zahynuli při bombovém útoku. Nicméně George přežil a vrátil se na trůn Temné strany.

Třicet let poté vystřídal otce Thomas, který zvítězil ve zmateném čtyřnásobném souboji, ačkoli sám byl několik dní na prahu smrti. Nicméně od té doby vládá jeho pevné ruky jen stvrzuje správnost Rodového nástupnictví.

Rozpršelo se ještě víc. Drožka zahnula na Grand. Na chodnicích už postávaly hloučky lidí a bylo rušno. Jonathana zaujaly výstřední šaty i neomalené výrazy hašteřících se lidí, a tak zavřel brožurku a strčil si ji do zadní kapsy kalhot.

Bar Midnight se nacházel v podzemí velké budovy na severní straně Grandu. Vchod byl schovaný za železným zábradlím, od něhož vedly kamenné schody dolů. Náhodný chodec by si ho vůbec nevšiml, což zákazníkům Midnightu zcela vyhovovalo.

Drožka zastavila, Carnegie si posunul klobouk z čela, rozhlédl se a v tu chvíli byl vzhůru. Vyskočil ze dveří a hodil kočímu pár mincí.

„Drobné si nechte,“ vyštěkl.

Kočí koukl na mizernou diškreci a už se chystal protestovat, ale stačil jediný pohled na statnou detektivovu postavu a rychle si to rozmyslel. Zahvízdal raději na koně a odcválal s drožkou po Grandu pryč.

Vydali se dolů po schodech a Carnegie položil Jonathanovi varovně ruku na rameno. „Je tam úplná tma. Neuvidíš vůbec nic, takže se budeš muset spolehnout na mě. Vlci totiž s tmou nemají žádný problém. Takže se mě drž, mluvení nech na mě a snaž se vyhnout potížím, jasné?“

Jonathan mrzutě přikývl.

„Dobrá. Takže pojd'me.“

Na konci schodiště byly masivní dřevěné dveře a vedle nich měděná tabulka s názvem. Od vchodu vedla chodba k dalším dveřím, které se neotevřely, dokud za sebou Arthur ty venkovní nepřibouchl. Ponořili se do naprosté tmy. Jonathan cítil, jak se mu zrychluje tep.

„Musí zajistit, že se sem nedostane ani paprsek světla,“ hlesl Carnegie. „Tady dole si oči zvyknou na tmu a sebemenší záblesk světla by je mohl oslepit. Připraveni?“

Opřel se do dveří a vstoupili dovnitř. Všude vládla tma. Jonathan nedokázal ani zhruba rozeznat obrysy věcí kolem sebe. Neviděl absolutně nic. Šel pomalu a opatrně vpřed s nataženýma rukama jako náměsíčník. Zbaven zraku se musel spoléhat na své ostatní smysly, aby si udělal obrázek o tom, co je kolem. Čichem zachytil nakyslý zápach piva a zpocených podpaží. Sluchem zas tlumený hovor, občasné zazvonění sklenice, klokotání nalévané tekutiny či vrznutí židle o podlahu.

Někdo chytil Jonathana za ruku. Leknutím nadskočil.

„Klídek, hochu. To jsem já. Zavedu tě ke stolu a tam počkáš. Chci si promluvit s číšníkem.“

„Kde je Arthur?“

„Asi na cestě k baru. Za chvíli ho vyzvednu.“

„Jak to tady vypadá?“

„Řeknu ti to asi takhle: buď rád, že je tu tma. A teď pojď.“

Jonathan se nechal dovést na místo – předpokládal, že to bude nějaký klidný kout. Carnegie ho sice vedl, i tak se mu však podařilo zakopnout o nohu neviditelného hosta, který ze tmy nespokojeně zasyčel. Když se posadil, cítil se jistější, zvlášť když zaslechl blížící se Arthurův hlas.

„Hele,“ bránil se. „Jestli v tomhle doupěti musíme trčet, mohl bych se tu aspoň napít.“

„Nemáme čas,“ zavrčel Carnegie. „Nechci tady zůstat déle, než je nutné. A teď se posaďte.“

Jonathan vedle sebe uslyšel pořádné žuchnutí, jak byl Arthur vtlačen do židle, a pak vzdalující se kroky.

Novinář bubnoval prsty o stůl. „Tohle místo snad ani horší být nemůže,“ zamumlal.

„Taky jste nervózní?“ zašeptal Jonathan.

„Byl bych sakra šťastný, kdybych viděl, kde je nejbližší nouzový východ. Když někam jdu, vždycky se nejdrív podívám. Tady jsem si snažil zapamatovat alespoň cestu ke dveřím, ale nerad bych to zkoušel.“

„Ani já.“

Chvíli bylo u stolu ticho. Jonathan sice stále nic neviděl, ale měl pocit, že sluch se mu zostruje a zjemňuje. Když se hodně

soustředil, rozeznal u baru Carnegieho chraplavý hlas. Někde blízko musel být další stůl, protože slyšel, jak u něho kdosi dlouhými doušky pije a po každém polknutí spokojeně vydechne. Po levé straně zaslechl neklidný hovor dvou mužů. Jonathan se nahnul jejich směrem a snažil se poslouchat.

„...je to pravda, fakt. Slyšel jsem to od sluhy, co pracuje u Rozparovače. Thomas tu už dlouho nebude. Přinejlepším ještě pár měsíců.“

„Není se taky čemu divit. Už na to má věk.“

„Ale stejně to není dobrá zpráva. Divil bych se, kdyby se mu někdo z jeho dětí dokázal vyrovnat. Je to rozený vládce. Všichni si mysleli, že James bude jako jeho otec, a vidíš, co se mu stalo. Když ho zabili, byl to černej den pro celou Temnou stranu, to ti povím.“

„Mluv tiše! Nikdy nevíš, kdo nás může poslouchat...“

Pak už hovořili tak potichu, že jim Jonathan nerozuměl. Povzdychl si a opřel se. Midnight už se mu pomalu začal okoukávat. A tak byl rád, když zaslechl, že se k nim vrací Carnegie. Ucítil ruku na rameni.

„Jak to šlo?“ zeptal se Jonathan zvesela.

„Zmlkni, ty zmetku.“

Nebyl to Carnegie. Jonathan by byl vykřikl, ale ucítil, jak ho na krku zastudila čepel. Vedle něho se ozvala tupá rána a Arthurovo zasténání. Pak se těsně k němu přitiskla neoholená tvář. Když útočník promluvil, ucítil jeho těžký dech – nebyl přímo nepříjemný, spíš jako kořeněný.

„Tak už jsme sami. Kdopak ti teď pomůže?“

Jonathan se chystal odpovédět, ale cítil, jak se mu čepel ještě víc přitiskla na krk.

„Není třeba křičet,“ uklidňoval ho útočník. „Můžeme si popovídat potichoučku, jen ty a já.“

„Co... co chcete?“

„Chci vědět, co tady děláte. Sediš vedle novináře. A tvůj kámoš – to soukromý očko, jestli mě neklame zrak – se vyptává na baru. Na soukromý věci.“

„Vy ho vidíte?“ vydechl Jonathan.

Muž se zachechtal. „No jistě... vidím všechno.“

Od baru se v tu chvíli ozvalo zběsilé zavytí. Jonathan si domyslel, že Carnegieho vlčí oči asi zjistily, co se děje. Útočník ztuhl a chytl Jonathana kolem krku jako do svěráku. Nemohl se skoro nadechnout.

„Radši buď v klidu,“ zašeptal muž. „Nerad bych tě řízl.“

Z levé strany najednou slyšel Jonathan rychlé, blížící se kroky a zrychlený dech. Nebylo to klidné lidské dýchání, ale zuřivé sípání rozzuřené šelmy.

„Už ani krok, Carnegie.“

„Corelli? Co ty tady děláš?“

„To bych se tě taky rád zeptal. Nemáš se tady co vyptávat a strkat nos do cizích věcí, po kterých ti nic není. Lidi jsou pak nervózní.“

„Lidi jsou nervózní, když něco provedou,“ odpověděl vlčí muž. „Cos provedl ty?“

„Toho bylo moc, příteli. A než shniju, bude toho ještě víc.“

„A Edwinu Raffertymu jsi něco provedl?“

Corelli zatnul svaly na paži, až Jonathan bolestí vyjekl. „Já toho kluka zabiju, na to můžeš vzít jed.“

„To věřím. Ale jestli to uděláš, tak tě rozpáru vejprůl a sežeru. Na to taky můžeš vzít jed.“

Muž se znova zachechtal, jako by se opravdu náramně bavil. „Dobrá, příteli. Ale až budeš jen pár okamžiků před smrtí nesnesitelně trpět, vzpomeň si, že jsem tě varoval: už se nevyptávej – ani na Edwina Raffertyho, ani na *cokoli* jinýho – nebo zaplatíš tu nejvyšší cenu. A teď mi dovol to osvětlit.“

Jonathan cítil, jak muž uvolnil svůj stisk a pustil ho. Pak škrtla sirka. Jonathan před nečekaným světlem přivřel oči. Skrz štěrbinu mezi víčky spatřil obrovského chlapa v červené vestě bez košile, který sirku přiblížil ke rtům. Ozvalo se zařvání a z mužových úst vyšlehly plameny do celé místnosti. Světlo bylo jasné a ti, kteří měsíce nespatriili slunce, křičeli bolestí, jak jas zasáhl jejich rozšířené zorničky. Jonathan zavřel oči a cítil, jak letí kamsi do rohu, kam ho útočník odhodil. Hlavou se udeřil o kamennou podlahu. Pak se ozvalo další zařvání a jekot zákazníků baru. Po

podlaze zněly zmatené kroky, jak se osleplí muži snažili dostat k východu. Jonathanovi se z úderu točila hlava, v nose cítil zápach čehosi spáleného a měl pocit, že také zaslechl Carnegieho, jak zařval bolestí. A pak už nic.

Nicholas de Quincy vešel do ošuntělé kavárny v parku Finsbury a zabouchl za sebou dveře, až servírka nadskočila a kuchař po něm zpoza pultu střelil zlověstným pohledem. De Quincy ho ignoroval. Dlouhá cesta z Temné strany až sem na sever Londýna mu na náladě nepřidala, a když si prohlédl kavárnu, bylo to ještě horší. Tohle je naposledy, zuřil v duchu, co Humphreymu dovolil vybrat, kde se sejdou.

Černým kapesníkem si otřel sklíčko a rozhlédl se po špinavé kavárně. Všude byl cítit přepálený tuk a na oknech se srážely kapky vody. Ze starého rádia se s praskáním linuly odrhovačky. Bylo skoro poledne, ale zelené umělohmotné židle zely prázdnotou, až na jedinou výjimku: rohový stůl, kde Humphrey Granville zuřivě bojoval s obrovskou porcí párků se slaninou, vejci a pečenými fazolemi. Okrájené toasty se vršily na samostatném talířku vedle kouřícího hrnku s kávou. Zatímco ho de Quincy pozoroval, Humphrey z hrnku hlasitě usrkl a omočil si konce vousů v pěně. Před sebou na laminátovém stolku měl rozložené noviny. Humphrey byl tak začtený, že si ani nevšiml fazolí, které mu potřísnily kabát, když se je snažil dopravit do úst.

De Quincy si sundal cylindr a projel si rukou nepoddajné krátké vlasy, aby se trochu uklidnil. Pak se vydal ke stolu a poskládal svou vytáhlou postavu na židli.

„Granville,“ pozdravil ho ledově.

Humphreyho velký obličej se rozzářil. „Nicholasi! Tak jsi to našel!“

„Tvému popisu cesty za to rozhodně nevděčím. Proč jsme se, u všech temných, museli sejít zrovna v takovémhle pajzlu?“

Jeho hlas se rozléhal po liduprázdné kavárně. Humphrey sebou trhl.

„Byl bych ti velmi vděčný, Nicholasi, kdybys podobné věci neříkal tak nahlas. Lidi to obvykle našťve. Dej si něco,“ ukázal na svůj již téměř prázdný talíř, „v celém Londýně se nenajíš líp – a dávají navíc nezvykle slušné porce.“

„Nemám hlad,“ odpověděl chladně de Quincy. „Copak nemůžeš ani na chvíli přestat myslet na ten svůj žaludek, hlupáku?“

Rozhlédl se a spatřil servírku, která nejistě postávala opodál.

„Kávu,“ poručil stroze a obrátil se zpátky ke Granvillovi, který kouskem toastu zachmuřeně stíral poslední zbytky vaječného žloutku a kečupu. De Quincy ukázal na noviny. „Najednou nás zajímá, co se děje ve světě?“

Humphrey zavrtěl hlavou. „To je starý *Zpravodaj*. Schovával jsem si ho... ze zřejmých důvodů.“

Přisunul noviny k de Quincymu a ten přelétl titulní stránku. Okamžitě ji poznal. Všichni na Temné straně si ten příběh pamatovali.

**„Jediný Zpravodaj, kterému můžete věřit“
Zpravodaj Temné strany**

26. ledna t. r. 106

ROZPAROVAČŮV SYN ZAVRAŽDĚN
Autor: Arthur Blake

Dnes byla celá Temná strana šokována, když vyšlo najevo, že James Arkel, zavražděný prezident Kainova klubu, byl ve skutečnosti synem Thomase Rozparovače, našeho velkého vládce. Arkelovo znetvořené tělo našla na střeše soukromého klubu pomocnice z kuchyně před dvěma dny. James byl významnou a oblíbenou postavou Temné strany a zprávě o jeho smrti nechtěli zprvu věřit ani nejbohatší lidé z jeho okolí. Teď, když byla odhalena jeho pravá identita, šok se šíří i mezi obyčejné lidi na ulici. V dějinách Temné strany je to totiž vůbec poprvé, co byl Rozparovač zavražděn ještě před Rodovým nástupnictvím.

Koluje mnoho dohadů o tom, proč byl Arkel zabit. Šlo snad o pouhou náhodnou vraždu, anebo se oblíbený Arkel stal terčem závistivých rivalů? Další domněnka, která koluje po putykách Temné strany, je, že Arkel byl zavražděn proto, že někdo odhalil jeho skutečný původ.

Jisté je, že Rozparovačova soukromá jednotka kriminální policie zahájila vyšetřování, které svým rozsahem ani brutalitou nemá obdoby. Za pouhých osmačtyřicet hodin bylo předvoláno přes sto obyvatel Temné strany; a dosud nebyl žádný propuštěn. Jeden z detektivů uvedl, že „Thomas udělá cokoli, aby vraha svého syna chytil. Rozmetá celou Temnou stranu, když bude třeba. Nikdo není v bezpečí.“

Zdroje blízké Rozparovačovi potvrdily, že nyní zbývají pro Rodové nástupnictví dva potomci. Jejich totožnost a místo pobytu jsou i nadále vysoce střeženým tajemstvím.

„Samé senzace,“ poznamenal nevzrušeně de Quincy a hodil noviny zpátky Granvillovi. „A detaily si taky nepotřebuju dvakrát připomínat. Koneckonců, udělali jsme to my.“

Humphrey zalomil rukama a naznačil, aby byl zticha. „Nemluv tak nahlas, člověče!“

„Podle mě jsme v bezpečí. Žádný detektiv by nebyl tak šílený, aby se sem šel najít.“

„Já nežertuju, Nicholasi!“ Humphrey se odmlčel, neboť servírka se právě vracela s šálkem kávy, který položila před de Quincyho. Když odešla, zašeptal: „Uznávám, že jsme ho vylákali

na střechu. Ale to jsme nevěděli, že ho tam rozcupuje na kousky! Nevěděli jsme, že je to Rozparovač!“

„Dobrá, ale věděli jsme, že se Arkel z té střechy *zpátky dolů* nevrátí a že tam neumře smíchy. Takže jestli jsi z toho teď tak naměkko, Granville, neměl jsi do toho v první řadě vůbec lézt.“

Humphrey se hrdě napřímil. „Bratr Fleet nás požádal o pomoc, aby mohl Arkela odstranit. Všichni jsme byli Džentlmeni – elita Kainova klubu. Museli jsme mu pomoci!“

„Něco v tom smyslu,“ připustil de Quincy. „Já měl za to, že to bude prostě zábava. A taky jsem získal nad bratrem Fleetem výhodu, která by se mi v budoucnu mohla hodit. Samozřejmě mě ani ve snu nenapadlo, že to bude tak velká výhoda. Když jsme zjistili, že je to taky Rozparovač a že zabil vlastního bratra...“ Rty se mu zvlhly v úsměvu. „Zkrátka, jako bych se podruhé narodil. Což mi matně připomíná, proč jsme teď tady.“

Humphrey mu přeběhl po tváři stín a nervózně upil kávy. „Podívej, Nicholasi, ty jsi možná v klidu, ale já mám strach. Když jsem ti slíbil, že ti s tím plánem pomůžu, slíbil jsi, že nám nikdo nemůže ublížit.“

De Quincy přivřel oči. „Podle mě nevypadáš špatně.“

„Ale potom, co se stalo chudáku Edwinovi...“

„Po čem?“

„Copak jsi o tom neslyšel, Nicholasi? Včera našli jeho tělo v nějaké uličce.“

„Ach...“

„A víc k tomu neřekneš? Copak to nechápeš? Edwin je mrtvý! A říká se, že ho zabili!“

De Quincy se napil kávy, ušklíbl se a odsunul ji stranou. „Podívej, kdyby Edwina Raffertyho nezabili, zabil bych ho sám.“

„Nicholasi!“ vykřikl šokovaný Humphrey.

„Podívej se pravdě do očí, Granville. Ten člověk byl časovaná bomba. Kdo ví, kolik toho nablábolil opilý v Midnightu? Vůbec jsme ho do toho neměli zatahovat.“

„Ale byl jedním z nás! Byl to Džentlmen!“

De Quincy se zašklebil. „Předpokládal bych, že z toho, co se poslední dobou děje, ti bude jasné, že už žádní džentlmeni nejsou. Už jsme jenom my dva, Granville.“

„Ale jestli zabili Edwina, kdo nám zaručí, že nezabijí nás?“

De Quincy si odfrkl. „Zatím bych neměl strach. Navíc přesně nevíme, co se Raffertymu stalo. Třeba si jen přišlápl tkaničku a uhodil se do hlavy. No a jestli to byl někdo z Rozparovačů, tak co? Je to jen varování, nic víc. Rafferty byl jen ubohej malej vyděrač.“

Humphrey se podíval do talíře. „Kdyby někdo zabil mě, určitě bys řekl to samý.“

„No tak, Granville,“ uklidňoval ho de Quincy a poplácal ho kostnatou rukou po rameni. „Říkal jsem ti přece: jsme jen my dva. Ty a já. Musíme držet spolu. Dali jsme zprávu oběma zbylým Rozparovačům – našemu příteli bratru Fleetovi i Marianne. Takže dobře vědí, že známe jejich pravou totožnost a že s radostí tuhle informaci předáme tomu, kdo nám víc zaplatí. Uvidíme, jak vysoko se cena vyšplhá.“

„Ty myslíš, že zaplatí?“

De Quincy spolkl zaklení. „Granville, my jim nabízíme cestu na Rozparovačův trůn. Žádné Rodové nástupnictví, nemusí riskovat, že zemřou v bolestech. Stačí, když toho druhého odkráglujou někde ve špinavém koutě Temný strany a pak si počkají, až starý Thomas umře. To víš, že zaplatí. Proboha, tak se vzchop. Za týden bude všemu konec a z tebe bude jeden z největších boháčů Temný strany.“ Vstal a na štětinaté vlasy si nasadil cylindr. „Nejvyšší čas z téhle díry vypadnout. Jdeš taky?“

Humphrey rozhodně zavrtěl hlavou. „Potom, co se stalo Edwinovi? Ani za nic. Ted' je na Temný straně moc nebezpečno. Dokud nebude po všem, tak se nevrátím.“

„Jak chceš.“ De Quincy se znechuceně rozhlédl. „I když vůbec nechápu, jak tady na Světly straně můžeš ještě vydržet.“

„Ale kdybys to zkusil,“ odpověděl mu Humphrey a v očích se mu najednou rozsvítilo, „viděl bys, kolik se toho tady dá dělat. Kamkoli jdu, po kterékoli ulici, všude je tolik nádherných restaurací a menu plná jídel, o kterých jsme v životě ani neslyšeli. Víš třeba, co je to curry, Nicholasi? Nebo kuřecí chow mein?“

De Quincy zavrtěl hlavou.

„Tady je každé sousto dobrodružství. Ale i kdybych chodil na večeře každý den, trvalo by mi roky, než bych všechny ty restaurace vyzkoušel.“

Humphrey se opřel se zasněným úsměvem. De Quincy se bál, že nedokáže najít přívětivá slova, a tak raději jen stroze kývl a spěšně vyšel ze dveří. Servírka viděla, že vzduch je čistý, a tak se vrátila ke stolu a začala odklízet nádobí.

„Ještě něco?“ zeptala se.

Humphrey se podíval na hodinky a pak na jídelní lístek. Nic důležitého dnes vlastně neměl.

„Dám si znovu to samé, prosím. Ale zkusím to tentokrát s houbami.“

Když servírka odcupitala, znovu vzal do ruky starý výtisk *Zpravodaje* a začal číst titulní stránku.

7

Lidé z Temné strany bojovali s ohněm celou noc až do úsvitu. Utvořili řetěz a předávali si kbelíky s vodou. Jak se oheň šířil z baru Midnight a plameny zachvátily zbytek budovy, zdálo se jejich úsilí skoro marné. Muži na sebe museli křičet, aby přehlušili okolní hukot. Plameny tančily vysoko nad hlavní třídou.

Lidem se nicméně postupně podařilo získat převahu. Od hydrantů na ulici natáhli hadice a záhy mířily proudy vody přímo do srdce plamenů. Ustupující oheň olizoval dřevo a jazyky šlehaly po každém, kdo neměl rozum a dostal se příliš blízko. Když se na oblohu vyhouplo zastřené slunce, poslední plameny si už syčely vlastní umíráček.

Pro Midnight bylo však už dávno pozdě. Z baru zbyla jen zčernalá kostra, z jejíchž útrob stoupaly kouřové prstence. Nikdo už nemohl sejít po schodech a schovat se před světem v neproniknutelné tmě. Venku postávalo několik stálých zákazníků, jako by doufali, že se snad přeci jen za chvíli otevrou dveře.

Na druhé straně chodníku seděl Jonathan. Hlavou mu projela další ostrá bolest, až sebou škubl. Bylo mu hrozně. Dostat takhle na frak dvakrát za sebou během pár hodin mu očividně neprospívalo. Třel si bouli na hlavě a rozhlížel se, zatímco Grand se vracel do starých kolejí.

„Divím se, že vůbec někoho napadlo hasit ten oheň,“ poznamenal.

„Pud sebezáchovy, chlapče.“

Carnegie měl popálené šaty a obličej černý od sazí. Seděl na bobku vedle Jonathana a mezi nimi ležel jako obrovský pytel Arthur Blake obrácený tváří k zemi. Carnegie se na chvíli trhavě rozkašlal a pak pokračoval.

„Když vzplane Midnight, může od něj hned chytnout něco dalšího – a pak celý Grand a taky tvůj dům. Takže oheň je nepřítel všech.“

„I tak mě to překvapilo.“

„Možná je tady na Temný straně pěkná sebranka, ale hloupí nejsme.“

Ozvalo se úpění. Arthur se pomalu sbíral na nohy. Na spánku se mu začala nalévat ošklivá modřina. „Co se stalo?“ zeptal se omámeně.

„Napadl nás jeden chlápek jménem Correlli,“ odpověděl Carnegie. „Najali si ho. V minulosti už mi několikrát zkřížil cestu a vím, že je to jeden z nejnebezpečnějších lidí v okolí. S tím si opravdu není radno zahrávat. Každopádně to tam dole zapálil a pak zmizel. Podařilo se mi vás dva vytáhnout, než to všechno lehlo popelem. Málem jsem se ale při tom usmažil.“

„Co chtěl?“

„Jako obvykle: ‚dej ruce pryč, varuju tě‘. Už jsem to slyšel tisíckrát. Ale s Correllim to není legrace. Někdo doopravdy nechce, abychom to vyšetřovali.“

Jonathan se zamračil, protože si na něco vzpomněl. „Kdo je Edwin Rafferty?“

„Co?“

„Zmínil jste se o něm dole v baru.“

Carnegie se nervózně začal drbat za uchem. „No dobrá. Ptal jsem se jednoho číšníka, jestli si za posledních pár dní nevšiml něčeho zvláštního. Napadlo ho jedině to, že už dlouho neviděl Raffertyho – očividně se nestávalo, že by v Midnightu *nebyl*. A pak mě napadlo, že bych to zmínil našemu příteli a počkal, jak bude reagovat. Myslím, že to byla dobrá trefa.“

„Mně to v té chvíli moc dobré nepřišlo,“ třel si Jonathan bouli na hlavě.

Carnegie se uchichtl. „Když seš soukromý očko, není to pořád jen legrace, víš?“ Pak se obrátil k Arthurovi. „Znamená Edwin Rafferty to, co si myslím?“

Novinář přikývl.

„Peníze. Spoustu peněz.“

Za několik hodin už stál Jonathan, kterému stále ještě hučelo v uších, ve stupňovité uličce čtvrti Lower Fleet. Domky tu stály jeden na druhém, takže sousedé přes papírově tenké stěny poslouchali, jak se ti druzí hádají a handrkují. Mezi dlažebními kostkami se černaly špinavé kaluže. Obloha prosvítala skrz oblaka štiplavého kouře. Edwin Rafferty bydlel v ponurém domku pod železničním mostem, který se každých pár minut otřásal pod projíždějícím vlakem. Okna pokrývala souvislá vrstva sazí a vstupní dveře visely z pantů. Dokonce i na místní poměry z toho domu číšela nezvykle odporná špína.

„To nechápu. Říkali jste přece, že to byl boháč?“ divil se Jonathan.

„Byl z bohaté rodiny,“ upřesnil Arthur. „Raffertyovi jsou jedna z nejstarších rodin na Temné straně a mají taky tu nejhorší pověst. Vydělali majlant pašováním.“

„A pak se jim něco vymklo z rukou?“

„Edwin se vymkl z rukou. Začal trávit víc času po hospodách než na lodi. Rodina nakonec už měla dost toho, jak propíjel jejich peníze, a tak ho vydělili. Půjdem dovnitř?“

Carnegie nahlédl dovnitř. „Určitě. Zaklepete – nebo mám já?“

Skočil dopředu a opřel se o dveře, které se okamžitě otevřely a s řachnutím dopadly na podlahu v chodbě. Carnegie zavrtěl hlavou a vešel dovnitř.

Uvnitř si připadali jako v nějaké obří rakvi. Vzduch páchl hnilobou a ze všech koutů čpěla několikaletá neradostná samota a nezám. Dům byl až hrůzostrašně prázdný. V obývacím pokoji leželo převrácené houpací křeslo a na stole u něho stála sklenice kalné tekutiny. Nic víc už v pokoji nebylo. Bílé stěny byly pokryté

sazemi, ale nevisel tu jediný obrázek ani fotka. Carnegieho kroky se rozléhaly po dřevěné podlaze.

Zbytek domu vypadal úplně stejně. V kuchyni z rezavého kohoutku kapala voda do dřezu. Skříňky zely prázdnotou a zřejmě tu nikdy nikdo nevařil. V prvním patře byla ložnice, ve které stála pouze postel, zrcadlo a umyvadlo. Chodbou se proháněl čerstvý vítr, který rozbitým oknem vnikal do posledního, zcela prázdného pokoje.

„Už se nedivím, že byl pořád v baru,“ poznamenal Jonathan. „Tady se toho moc dělat nedá.“

„A není tu ani žádná stopa,“ přidal se Arthur.

Carnegie se zastavil a sraštil obočí. „Něco tady nehraje.“

„A co?“

„Vzpomínáte, co měl Rafferty v kapse? Vchodové dveře visely z pantů a dům je prázdný. K čemu by měl potom klíč?“

Arthurovi zasvítily oči. „Musel si něco zamykat. Vsadím se, že je tu někde schovaný sejf!“

Hned se pustili do práce. Prohledali v domě každou píd', všechny police, zpřevraceli nábytek. Vyplašili mouchy a pavouky, několikrát na ně zapištěly uhnízděné krysy, ale sejf nenašli. Po hodině marného hledání v kuchyni se Jonathan vrátil nahoru do ložnice, kde na rozbité posteli seděl sklíčený Carnegie a koukal na svůj odraz v Raffertyho špinavém zrcadle.

„Já to nechápu,“ přiznal vlčí muž. „V tom pitomém domě nic není. Kam by mohl něco schovat?“

Ve dveřích se objevila postava se svěšenou hlavou, celá černá od sazí.

„Něco v komíně, Arthure?“

Novinář jen zavrtěl hlavou a pořádně kýchl. „Jen saze.“

„Jedno nemůžeme Raffertymu upřít. Možná to nebyl žádný krasavec, ale úplný hlupák to taky nebyl.“

„To je ono!“ zvolal Jonathan.

„Co jako?“

„Říkali jste, že Rafferty byl opilec a flákač, ne? Takže na vzhled moc nedal?“

Carnegie se pousmál. „Dalo by se to tak říct.“

Jonathan se otočil a zadíval se na zrcadlo. „Takže si tady v tom asi neprohližel svůj nejnovější sestřih.“

„Dobrý postřeh, chlapče.“

Vlčí muž vyskočil na nohy a přistoupil k umyvadlu. Opatrně prstem přešel po okraji zrcadla. Zamyšleně utrl kus prostěradla a omotal si ho kolem ruky, kterou sevřel v pěst.

„Nehodláte ho rozbít, že ne?“ zeptal se Jonathan. „To by znamenalo sedm let neštěstí.“

Carnegie se zasmál. „Huť než mít tě na krku už dopadnout nemůžu. Ty seš jak smůla, co se mi lepí na paty. Každopádně bych se divil, kdyby tam byl nějaký výbušný mechanismus. A teď ustupte a zakryjte si oči.“

Vzduchem prolétla jeho pěst a rozbila sklo, které se rozlétlo na tisíc kousků. Vlčí muž spokojeně odlomil zbytky skla z rámu a za ním se objevil jednoduchý železný sejf. Odmotal z ruky plátno a začal si třít klouby.

„Chvilí to ještě bude bolet.“ Obrátil se k Jonathanovi. „Dobrá práce, hochu. Můžeš rozbalit dáreček. Arthure – máte ještě ten klíč?“

Arthur přikývl a nedočkavě ho podal Jonathanovi. Klíč vklouzl do zámku a ten nečekaně hladce povolil. Uvnitř byla velká vázaná kniha. Když ji Jonathan otevřel, s překvapením zjistil, že je plná náčrtků a kreseb lidí a známých budov Temné strany.

„Edwin si asi hrál na umělce,“ odtušil.

Položil skicář na postel a opatrně se probíral zbytkem věcí. Ruka mu spočinula na obálce zastrčené vzadu. Byla dávno rozlepená a na vybledlém papíře uvnitř stálo:

21. 1. TR 106

Velký bratře,

zoufale potřebuji Tvou pomoc. Zapletl jsem se do něčeho strašného, co mě může stát i život. V této hrozně chvíli spoléhám na milost vás, Džentlmenů, s nadějí, že mi pomůžete. Sejdeme se v klubu zítra v noci jako obvykle,

Bratr Fleet

„To může znamenat cokoli,“ zamumlal Jonathan. „Co jsou ta čísla nahoře na stránce?“

„To je datum,“ odpověděl Carnegie. „21. ledna, temného roku sto šest.“

Arthur se smutně pousmál. „Tak to už se nedivím, že nám Correlli vyhrožuje. Jsou to pouhé tři dny před vraždou Jamese Rozparovače. A podle toho, co tady stojí, byl do toho Edwin zapletený.“

Nad Vendettovou usedlostí vládlo hrozné ticho. Život se vytratil. V podrostu neslídila žádná zvířata, nad střechami nekroužil ani ptáček. Přicházející zima zbavila stromy barev, pouze živý plot bludiště uprostřed zahrady si své tmavozelené lístky udržel. Holé větve se zoufale vzpínaly k šedivé obloze.

Dole na terase prohlížela skupina dělníků roztrášené zbytky skleníku. Nepřirozené ticho zasáhlo i je, takže se plížili kolem rozbitých tabulek skla a nervózně si šeptali do ucha. Nejmladší z nich skoro nedokázal v klidu postát, neustále trhal hlavou ze strany na stranu, jako by něco zaslechl, ačkoli všude bylo ticho.

Na nádvoří u domu postavili provizorní stříšku, pod kterou dvě postavy pozorovaly pracující muže. Jednou byla mladá žena se zářivě rudými vlasy. Stála u houpacího křesla, ve kterém seděl bledý, světlavý muž s hůlkou položenou na klíně. Z očí mu sršel vztek. Vendetta: bankéř, upír a nejbohatší muž Temné strany. Když promluvil, třásl se mu hlas.

„Raquello, řekni mi ještě jednou, proč jsi se rozhodla najmout ty křupany?“

Dívka se na chvíli odmlčela, aby zvážila odpověď.

„Předchází vás vaše pověst, pane. Najít někoho na práci není tak jednoduché.“

„Jsem si jistý, že jsi nabídla dost peněz, aby to pro ně bylo zajímavé.“

„Většina lidí se mnou odmítla mluvit – ať jsem nabízela cokoli.“

Upír se v křesle zavrtěl. „Prostě jen nemůžu uvěřit, že jsi nedokázala najít nic lepšího než tuhle sebranku.“

„Dělala jsem, co jsem mohla, pane,“ odpověděla zatvrzele.

Vendetta zavřel a chytl Raquellu zezadu za krk. Stáhl ji k sobě, až měla oči v úrovni těch jeho.

„Je to všechno tvoje chyba. Ti dělníci... ten skleník... Měl jsem ti dávno vysát krev. Já vím, co jsi udělala. Víím, že jsi pomohla tomu Starlingovu klukovi. Tys mě zradila, tak se na mě podívej. *Podívej se na mě!*“

Raquella se přinutila podívat se mu do očí. Upír byl vždycky pobledlý, ale teď měl obličej mrtvolně zsinálý a tváře propadlé. Vzpomněla si na tu noc, kdy ho spatřila, jak se vleče po schodech do domu a krev se mu řine z rány v boku. Jonathan ho tenkrát v souboji zranil jeho vlastním nožem. Většina ostří by mu sotva způsobila škrábanec, ale jeho vlastní nůž byl pokrytý speciální látkou, která jeho obětem bránila přenášet krví jakoukoli infekci. Nadměrné množství této látky v jeho vlastní krvi mu ale působilo nesnesitelné bolesti.

Je možné, že by upír – nesmrtelný tvor – mohl zemřít? Raquella nevěděla, ale během následujících dní se Vendetta přiblížil ke smrti víc než kdykoli předtím. Třásl se horečkou, převracel se v posteli a mumlal cosi v nesrozumitelném jazyce. Pouhý paprsek světla mu působil takovou bolest, že se jeho křik rozléhal všemi chodbami obrovského domu.

Když bylo Vendettovi nejhůře, starala se o něj jediná osoba. Ta mu otírala pot z čela, snažila se mu dávat najíst a napít, otvírala okna, jakmile byla venku tma, a vyháněla pach smrti ze zatuchlé ložnice. Jediná osoba, která si jedné zvláště dlouhé a bolestné noci vyhrnula rukáv a píchla se do paže jehlou, takže její krev pomalu skapávala Vendettovi do vděčných úst.

Raquella neměla ponětí, proč se té noci prostě nesebrala a neodešla pryč, proč svého pána nezanechala osudu. Snad proto, že

byla zvyklá mu sloužit a nic jiného neznala. Nebo by snad cítila jakousi podivnou vinu, kdyby tohoto krutého, ďábelského muže zradila? Ať už tak či onak, její péče byla zřejmě jediný důvod, proč ji ještě nezabil. Prozatím.

„To bolí,“ procedila Raquella skrze zuby.

„Ty mi chceš povídat něco o bolesti? Já se nemůžu ani pohnout!“

Ucítila na tváři jeho ledový dech.

„Každým dnem jste silnější. Brzy budete zase chodit.“

Vendetta ji pustil. Zatímco se odpotácela z jeho dosahu, otrásal se záchvaty suchého kašle.

„Potřebuju... potravu. Řekni stráží, ať mi přivedou jednoho z těch dělníků. Toho mladého. Aby se moc nebránil... jsem... tak slabý.“

Raquella si upravila vlasy a pomohla tiše svému pánu zpátky do domu.

Padl soumrak a vyčerpaný Vendetta usnul. Vypadal přeci jen trochu lépe – s potravou se mu do tváří vrátila barva. Zbylí dělníci utekli a určitě se už nevrátí. Když to takhle půjde dál, skleník se nikdy neopraví.

Když se Raquella ujistila, že Vendettovi nic neschází, navlékla si na služebnickou uniformu těžký kabát a vyklouzla ze dveří. Pospíchala po cestě k bráně, pod nohama jí křupal štěrk. Zahalený muž jí otevřel. Kývnutím poděkovala, ale přímému pohledu se jako vždy vyhnula.

Košatými stromy podél Savage Row se proháněl vítr. Raquellu ale ten zvuk docela uklidňoval. Bylo příjemné být venku na vzduchu. Obvykle trávila noci ve stísněných prostorách pro služebnictvo na Výšinách, ale dnes slíbila, že navštíví svou rodinu v Lower Fleet. Jak pomyslela na rodiče, bratry a sestry, automaticky zrychlila. Bývala by ráda ušetřila čas a jela vlakem, ale snažila se neutrácet. Díky její gáži se rodina mohla najíst, ale vzhledem k tomu, v jakém byl teď Vendetta rozpoložení, si nebyla jistá, jak dlouho u něho ještě bude moci pracovat. Respektive, jak dlouho ji nechá žít.

Obrovská vila nejbohatšího hráče Temné strany jí pomalu mizela z dohledu, když vtom Raquella zaslechla, jak se po chodníku naproti skutálel kamínek. Zastavila a otočila se. Pod pouliční lampou stála žena ve splývavém tmavohnědém plášti. V měkkém světle jí zářily modré vlasy.

„Ahoj, Raquello,“ promluvila Marianne a usmála se.

Služebná ztuhla a přešla přes cestu směrem k ženě. „Dobrý večer, Marianne. Nedáváš si pozor. Slyšela jsem tě.“

„Kdybych chtěla zůstat potichu, nic bys neslyšela. Jen jsem chtěla být slušná.“ Oči se jí zaleskly. „Nemohla jsem tě přeci vystrašit.“

Raquella nevědomky couvla, což Marianne rozesmálo.

„Ale no tak. Jen chci po tobě poslat vzkaz jednomu tvému příteli.“

„Kterému příteli?“ zeptala se Raquella nedůvěřivě.

„Tomu malému. Jonathanovi.“

Služebná vypadala vyděšeně. „J-já žádného Jonathana neznám,“ koktala.

„Moje milá, jestli jsi to přátelství chtěla tajit, tak jsi s ním asi neměla jezdit po Grandu ve Vendettově voze. To sis myslela, že si vás nikdo nevšimne? Tak to na mne prosím nehraj. Na to jsi až moc chytrá.“

Raquella rychle uvažovala. Riskovala život, když pomohla Jonathanovi přemoci Vendettu, a tak se rozhodla, že už se s ním nikdy neuvidí. Na druhou stranu si musela přiznat, že už jí napadlo, jak se mu asi daří, ale nepochybovala, že kdyby se její pán dozvěděl, že s Jonathanem mluvila, zabil by ji. Vendettova trpělivost měla své meze. Jenže i Marianne byla velmi nebezpečná. Rozzlobit si ji by nebyl dobrý nápad.

„Co chcete vzkázat?“

„Za prvé mu řekni, že jsem mu odpustila.“ Chladně se usmála. „To, co udělal, sice uškodilo mně, mé pověsti a – to je nejhorší – mé peněženice, ale jsem připravena takříkajíc zakopat válečnou sekeru. Pomsta se mi nevyplatí a stejně si myslím, že až se tvůj pán zotaví, nebude zrovna... velkoryse naladěný. Jonathan bude podle mě i tak v celkem slušné kaši.“

Raquella pokrčila rameny. „Když na něj narazím, vzkážu mu to. Ještě něco?“

„Ptáci na střeše si cvrlikali, že se někdo ptal na vraždu Jamese Arkela. Jestli se jim podaří něco zjistit, chci to vědět.“ Marianne se usmála. „Takže když jsem já Jonathanovi připravená odpustit, je tohle to nejmenší, co pro mě může udělat. Jasně?“

Přikývla a kousla se do rtu.

„Výborně. Zrovna včas.“

Po Savage Row se k nim blížil černý kočár s obrovskou, vysokou postavou na kozlíku. Kočí zastavil přímo před nimi. Ze dveří vyskočil drobný nervózní mužíček a přidržel Marianne dveře. Raquellu najednou něco napadlo.

„Marianne?“

Žena se k ní naklonila.

„Proč to děláš?“

Marianne se usmála. „Měla jsem pro toho malého vždycky slabost,“ odpověděla tiše.

S těmi slovy vklouzla do drožky. Mužíček vlezl za ní a za okamžik už se klapot podkov ztrácel v mlze. Raquella zůstala zamyšleně stát pod lampou.

Když Raquella dorazila domů k rodičům, byla už úplná tma, přesto hned poznala, že něco není v pořádku. Nejmladší bratr Daniel plakal na ulici před domem. Raquella ho vzala do náruče.

„Danny? Copak se děje?“

Chlapeček nic neřekl, jen se k sestře ještě víc přitiskl. Vstupní dveře byly dokořán. Raquella pomalu vešla dovnitř s neblahou předtuchou. V chodbě, která byla vždy plná hlučících dětí a světla, teď bylo zhasnuto a ticho.

„Mami?“ zavolala. „Našla jsem venku Dannyho. Kde jsi?“

Nikdo se neozval.

„Mami? Tati?“

V přízemí nikdo nebyl. Raquella vyběhla schody, ale najednou dostala strach, co by nahoře mohla najít. Na konci chodby se tísnila ložnice jejích rodičů. Raquella otevřela dveře a spatřila matku, jak leží natažená na posteli, hlavu otočenou na stranu a

nepřítomně kouká z okna na ulici. Raquellini sourozenci posedávali okolo a v očích se jim zračila úzkost.

„Co se tady, u všech temných, děje? Kde je táta?“

Chvilí bylo ticho.

„Je pryč,“ zašeptala matka.

„Pryč? Kde pryč?“

Aniž by odtrhla zrak od okna, podala matka Raquelle list papíru. Dívce se při čtení klepaly ruce.

Má nejdražší Georgino,

vždycky jsem se tohoto dne bál. A celá léta jsem to držel v tajnosti. Kolikrát v noci jsem si říkal, že ti to řeknu, ale věděl jsem, že bych tím tebe i děti ohrozil. Ted' vím, že přišla ta osudová chvíle a já se s tím musím vyrovnat sám, jinak bych všechny, které miluji, musel vystavit nepředstavitelnému nebezpečí. Život bez tebe není ani život, ale doufám, že jednou se k tobě budu moci vrátit, lásko. Prozatím se opatrujte.

*Tvůj milující manžel,
William*

„Já... já tomu nerozumím,“ hlesla Raquella. „Co myslí tím tajemstvím? A kam odešel? Co se to tu děje, mami?“

Georgina na otázku své dcery neodpověděla.

„Ach, Williame,“ zašeptala. „Co jsi to udělal?“

9

Před vchodem do Raffertyova domu zastavila dvoukolá drožka. Jonathan, Carnegie a Arthur zaslechli klapot kopyt a zamířili ven, kde Lucien Fox právě nemotorně slézal z vozu. Editor *Zpravodaje* se s podrážděným výrazem belhal k nim.

„Doufám, že to bude stát za to. Víte, že jen nerad opouštím kancelář.“

Novinář se zachmuřeně pousmál. „Určitě to za to stojí. Dokonce tolik, že přijít s tím do *Zpravodaje* by podle mne nebyl ten nejlepší nápad. Vy možná svým oddaným zaměstnancům důvěřujete, já ale rozhodně ne.“

Zamířili zpět do Edwinova ponurého obýváku, kde na stole ležel vzkaz, jež našli v sejfě. Lucien si nasadil hranaté brýle a začal list, který mu šustil pod prsty, podrobně zkoumat. Za naprostého ticha si vzkaz několikrát přečetl. Pak vzhlédl a zamyšleně si třel zátylek.

„No, mohlo by jít o originál,“ připustil Lucien. „Papír na to vypadá.“

Arthur se vítězoslavně rozzářil a otřel si zpoceně čelo kapesníkem, který měl vždycky u sebe. „Je to neuvěřitelné, vidíte? Chápete, co to je, že? Jde o první stopu po více než deseti letech v případě vraždy Jamese Rozparovače!“

„Zatím bych se tolik neradoval,“ namítl Lucien obezřetně. „Je to jen pár řádek a v podstatě to nic nedokazuje. Mohlo by se jednat o úplně něco jiného.“

„Má pravdu,“ přidal se Carnegie. „Nedává to moc smysl. Že by nejproslulejší vraždu celé Temné strany zosnoval *Edwin Rafferty*? Vždyť ten by nedokázal dát dohromady ani rvačku na Grandu.“

Arthur se zamračil. „Vím, že to nemusí nic znamenat. Ale mám ten samý pocit, jako když jsem dělal na vraždě Clauda du Ponta. Tehdy taky nikdo nevěřil, že by kominík mohl udělat něco tak hrozného, ale já jsem je brzy přesvědčil. Když mám předtuchu, obvykle se nemýlím.“

„Přinejmenším to je pravda,“ uznal ironicky Lucien. „Ale i kdyby ten vzkaz měl nějakou souvislost s Jamesem Rozparovačem, co s tím dál? Slyšeli jste někdy o tom bratru Fleetovi?“

„Nemůžu říct, že bych o něm někdy slyšel, ale poptám se. Někdo z Temné strany ho bude určitě znát...“

Carnegie ho v té chvíli přerušil hlasitým zakašláním. „To je jedna možnost. Ale je trochu nespolehlivá. Mohli bychom však ještě zkusit něco jiného.“

„Co myslíte?“

„Podívejte se ještě jednou na ten list.“

Lucien i Arthur začali vzkaz znovu soustředěně prohlížet. Po pár vteřinách však editor zoufale mlaskl.

„Vzdávám se. Co nám uniklo?“

„Vsadím se, že ten kluk na to přijde.“

Arthur podal papír Jonathanovi a ten si ho pečlivě prohlédl. Pod bleším, neúhledným rukopisem objevil nenápadný motiv, který byl součástí papíru.

„Je tam nějaký znak...“ řekl. „Dvě písmena K, jedno vepsané do druhého.“

„No jistě! Vodotisk!“ vykřikl Arthur.

„A které instituci na Temné straně patří tenhle?“

Novinář se na okamžik zamyslel.

„Ach... naše smetánka,“ odtušil.

Vydali se pěšky na západ, na opačný konec Grandu. Místní vypadali ten večer zvlášť nevraživě, a tak byl Jonathan rád, že má vedle sebe Carnegieho zlověstnou postavu. Arthur s Lucienem šli krok za nimi. Sice se spolu zdánlivě bavili, ale ve skutečnosti jeden druhého příliš nezajímal. Novinářské oči jim místo toho rejdlily sem tam, jak se oba snažili odhalit něco zajímavého či neobvyklého.

Když procházeli kolem Kinskeho Divadla hrůzy, noc prořízl výkřik. Jonathan se ohlédl a viděl, jak do dveří obchodu s nápisem Exotické svíčky Auroa Borealis táhnou za nohy jakéhosi muže. Muž zoufale tápal kolem sebe a snažil se něčeho zachytit. Nakonec se chytil sloupu od lampy. O pomoc nevolal – musel vědět, že je to zbytečné. Souboj trval jen několik vteřin, načež s ním neviditelný tvor z Aurory Borealis naposledy škulbl a muž vletěl do temných útrob obchodu. Zůstal po něm jen cylindr, který se opuštěně kutálel po chodníku.

„Tomu ty svíčky asi opravdu chtěli prodat,“ poznamenal Jonathan.

„To je jeden úhel pohledu,“ připustil Carnegie. „Ten druhý je, že ho do těch svíček opravdu chtěli *dostat*.“

Jonathan se zhrozil, až se vlčí muž hlasitě rozchechtal.

„Temná strana tě stále ještě dokáže pořádně šokovat, co? Byl bych si myslel, že už sis zvyknul.“

„Není to zrovna hračka, zvyknout si na tohle!“ bránil se Jonathan. „Kdybyste tady všichni nebyli tak šílení, možná by mi to šlo líp!“

„A přijít o všechnu legraci? Tak pojd’ – musíme tudy.“

Kývl na Jonathana a odbočil z Grandu do široké postranní ulice. Srpek měsíce na obloze byl nízko a jeho záře dopadala na řadu bílých měšťanských domů ve viktoriánském stylu. Carnegie zamířil k tomu největšímu, vypínajícímu se domýšlivě na samotném konci ulice. K vyzdobeným dveřím vedlo půlkruhové schodiště a po obou stranách vchodu stály obrovské mramorové sloupy. Nad vstupem byl umístěn erb s latinským nápisem *Ego sum messor fratrie mei*. Závěsy na oknech bránily chudým či nezvaným hostům, aby viděli, co se děje uvnitř. U vchodu stáli dva

svalnatí muži nacpaní do livrejí. Bambulky a štrápce podivně kontrastovaly s těly, která byla určena k násilí, jež je zároveň živilo.

„Tady je to,“ oznámil vlčí muž. „Kainův klub. Nejvybranější soukromý klub Temné strany. Dostanou se tam jen ti nejbohatší.“

Lucien významně zakašlal. „Když jsme u toho a stojíme tady... jak tedy myslíte, že se dostaneme dovnitř my? Předpokládám, že členem asi nejste.“

Carnegie si ho změřil pohledem. „Vypršelo mi předplatné.“

„Jistě. Já jen že ochranka tady není zrovna proslulá holubičí povahou a bylo by možná moudré vymyslet nějaký plán, než půjdeme dál.“

„Dobrá. Tak co kdybyste na chvíli zmlkli a nechali mě jednat? Vy novináři zbytečně kecáte.“

Editor zbledl.

Jonathan se ohlédl a zasmál se. „Carnegie také není proslulý holubičí povahou. A kdybych byl vámi, v tomhle případě bych ho nechal jít prvního.“

Vlčí muž vykročil. Lucien si přitáhl Jonathana k sobě a zašeptal mu do ucha: „Vyhrožuje ti někdy?“

„Skoro pořád.“

„Nemůžu tvrdit, že ho dobře znám, ale co se o něm říká, to mi teda neuniklo. Jsi si jistý, že s takovým člověkem se chceš přátelit?“

Carnegie vyběhl schody, protáhl se kolem chlapíků u dveří a ani se neobtěžoval jim něco říct. To je tak vyvedlo z míry, že na vteřinu zůstali stát. A to stačilo. Carnegie vymrštil levou nohu a jednoho kopl do břicha a odhodil ho na sloup. Druhý hlídač se Carnegiemu chystal dát pěstí, ale vlčí muž se skrčil, vyhnul se úderu a kolenem muži zasadil prudkou ránu do rozkroku. S posměšným výrazem pohlédl na zhroucená těla strážců a pak se rychle otočil a zavolal na své společníky.

„Tak jdete dovnitř, nebo co?“

Jonathan se ušklíbl na editora. „Luciene, Carnegie je přesně ten člověk, se kterým se chci přátelit.“

Opatrně prošli kolem strážců do velkého vestibulu. Nikdo nebyl na obzoru a Carnegie už si to po šachovnicově černobílých dlaždicích mířil k lítacím dveřím na konci haly. Nad nimi visela tabulka s nápisem „velký sál“. Jonathan zamyšleně pohlédl na Luciena s Arthurem, a pak už všichni tři pospíchali za vlčím mužem.

V sále Kainova klubu Jonathan zaznamenal pronikavě vytríbenou atmosféru, se kterou se na Temné straně ještě nesetkal. Po prostorné místnosti se pohybovali muži v černých smokinzích, hovořili a popíjeli v malých skupinkách. Tváře jim téměř zcela zakrývaly černé masky s rozšklebenými obličejí skřetů a šotků. Přepychová křesla a pokojové květiny byly zahalené do obláčků cigaretového kouře. Na stěnách visely vybrané akvarely s naturalisticky ztvárněnými tématy násilí. Ruch hovoru tu a tam přehlušil výbuch smíchu nebo zacinkání skleniček.

Když vstoupili, bez masek a v obnošených šatech, všichni se za nimi otáčeli. Jonathan sice pod maskami neviděl jejich tváře, ale cítil, že i přes teplo vycházející z hořících krbů se po místnosti začala šířit mrazivá atmosféra. Carnegie vedle něj radostí jen zářil – a s potěšením cenil své tesáky.

Arthur se nervózně ošíval. „A co budeme dělat teď?“ sykl.

„Nemáme moc času. Za chvíli tu budou ti chlapíci od vchodu i s kamarády,“ odpověděl mu Carnegie koutkem úst. „Rozdělíme se a poohlédneme se tady. Snažte se najít něco spojeného s Edwinem Raffertym.“

S těmi slovy se vlčí muž vmísil mezi ostatní. Jonathan si prohlédl členy klubu a vydal se zpátky stejnou cestou, kterou přišel. Vestibul byl stále ještě prázdný. Jonathan se chtěl co nejrychleji vzdálit od zraněných strážů u vchodu, takže bral schody po dvou, až vyběhl do prvního patra. Nemusel dlouho pátrat a bylo mu jasné, že Kainův klub je jako obrovská králíkárna. Všichni se shlukli dole, horní patra byla opuštěná. Jonathan procházel jídelnami, studovnami, místnostmi s kulečníkem, ale na nikoho nenarazil. Ve všech pokojích bylo nicméně rozsvíceno a všechny stoly v jídelnách byly prostřené – kdyby sem náhodou někdo z členů zavítal. Na všech stěnách visely zarámované fotografie

bohatých mužů Temné strany. Smáli se, vtipkovali nebo se ironicky ušklíbili. Ale po Edwinu Raffertym ani stopy.

Jonathan byl zoufalý a praštil sebou na pohovku v přepychové knihovně, kde se na dlouhých policích tlačily stovky svazků v kůži vázaných knih. Jonathan vzhlédl a z toho, co spatřil, mu ztuhla krev v žilách. Přesně před ním visel portrét Vendetty v životní velikosti. Bankéř měl na sobě bílý lněný oblek postříkaný krví. U nohou mu leželo mrtvé tělo. Jonathan měl pocit, jako by se mu jeho pohled zavrtával hluboko do srdce. Doufal, že tu tvář už nikdy neuvidí.

Vstal a pomalu přistoupil k obrazu. Natáhl ruku a dotkl se ho. Ucukl, jako by se bál, že ho kousne. Na štítku u obrazu stálo: *G. Vendetta, jehož štědré dary z vlastních sbírek naplnily tuto knihovnu*. Jonathan se otrásl. Nedokázal si představit, že by Vendetta udělal něco štědrého nebo laskavého.

Ustoupil od obrazu a procházel se po knihovně. Prstem přejížděl přes oblé hřbety knih. Zdálo se, že tu není ani jeden román – jen historické studie sporů a válek, průvodce finančními podvody a životopisy slavných zločinců Temné strany. Z obrazů se na něho mračily portréty exotických postav jako byl Krvavý Charlie, Morticia della Rosa nebo Salomon Razzaq.

Nakonec se Jonathanův ukazováček zastavil na tlustém svazku s černomodrým hřbetem. Vytáhl ho z police a četl: *Šlechtické rody Temné strany*. Kniha byla plná životopisů zámožných rodin Temné strany. Jonathana najednou něco napadlo a nalistoval v knize záznamy pod písmenem „R“. Trošku ho překvapilo, když našel, co hledal:

Rafferty, Ralph

Rod Raffertyů se může pyšnit jedním z nejurozenějších původů celé Temné strany. Ralph Rafferty (+ t.r. 62) byl irský mořeplavec, jeden z prvních, kterého poslali na Temnou stranu. Ralph využil svých známostí na Světlé straně a vytvořil v Ďábelské loděnici malé pašerácké království – tehdy sestávalo pouze z malého přívozního člunu a dvou skladišť. Měl ovšem takový obchodnický

talent, že už v t. r. 45 se odhadovalo, že přes polovinu zboží ze Světlé strany se dováží na jeho plavidlech. Není divu, že takový úspěch zaujal i Rozparovače a Ralph nelenil a okamžitě dal svou pašeráckou síť Jackovi k dispozici. Díky Ralphovi navázala jeho rodina úzké vztahy s nejstarším rodem Temné strany vůbec. Po smrti nastoupil na otcovo místo Lionel se svým synem Edwinem, který se i přes své nadšení pro umění zřejmě stane dědicem rodinného podniku...

Ozvala se rána a hlasitý výkřik z vedlejšího pokoje a Jonathan se lekl, až upustil knihu na zem. Přirozený instinkt sice velel zůstat v bezpečí knihovny, ale ten hlas zněl povědomě. Sebral tedy odvahu, vyběhl z knihovny a lítacími dveřmi přímo do jámy lvové.

Obklopeni nenucenou atmosférou přepychu, vůní sametu a leštěného dřeva a stříbrným leskem vycíděných svícňů se dva muži u krbu snažili jeden druhého roztrhat na kusy. Nedaleko sice umazal těžký pohrabáč sazemi červený koberec, zůstal však ležet zoufale mimo jejich dosah. Jeden z mužů byl celý v černém, jen kolem tváře měl omotaný nachový šátek. Měl v souboji navrch a držel v šachu svého protivníka – šéfredaktora *Zpravodaje Temné strany* Luciena Foxe.

Lucien napínal všechny svaly, aby se útočníka zbavil, ale jeho křehká postavička neměla ve srovnání s vyšším, silnějším protivníkem šanci. Muž se se zavrčením vymanil z jeho sevření a udeřil ho do spánku. Lucien padl omráčený zády na koberec.

„Hej!“ zvolal Jonathan a běžel k nim.

Útočník se obrátil, připravený skočit na další oběť. Jonathan si v té chvíli uvědomil, v jakém se ocitl nebezpečí, a udělal krok zpátky. Na druhé straně místnosti se však rozletěly dveře a dovnitř se vrátil Carnegie. Klobouk mu sklouzl ke straně. Zlověstně se na útočníka ušklíbl.

„Nemůžu uvěřit, že jste začali beze mě! Víš ty co? Doraž toho kluka a dáme si pak partičku spolu. To zní férově, ne?“

Muž si přivřenýma očima detektiva přeměřoval. Pak se náhle rozhodl, a zatímco si Carnegie připravoval drápy, rozběhl se k

oknu. Prudce ho rozevřel a vyskočil na parapet, než mu v tom kdo mohl zabránit. Ještě jim rozverně zamával na pozdrav a byl pryč. Jonathan s Carnegiem běželi k oknu, ale už jen spatřili, jak se rychlými skoky vzdaluje po střechách okolních budov.

„To nebylo špatné,“ poznamenal uznale Carnegie. „V poslední době máme štěstí na slušnou třídu zabijáků.“ Obrátil se k Jonathanovi. „Cos tady s ním vlastně chtěl provést? Udělat mu ohníček?“

„Tak moc dopředu jsem neuvažoval. Ale potěšilo mě, že jste se objevil.“

„O mě si nedělejte starosti, jsem v pořádku,“ ozvalo se za nimi.

Lucien si energicky třel bouli na čele a mumlal si polohlasem nadávky. Jonathan šel k němu a pomohl mu do křesla. Novinář se rozkašlal a kapesníkem si otřel pramínek krve, který mu vytekl z úst. Lucien vzhlédl a posmutněle se zadíval na starostlivého Jonathana.

„Starlingu, řekni mi, to musí *každý*, kdo s vámi dělá, dostat ránu do hlavy?“

„Obvykle to schytá jen kluk,“ odpověděl Carnegie. „Co se stalo?“

„Nejsem si tak docela jist. Obhlížel jsem to tady, jestli nenarazím na nějakou stopu, když vtom na mě skočil ten chlap a chtěl mi asi vymlátit mozek z hlavy.“ Lucien kývl směrem k pohrabáči a trhl sebou, jak ho ten náhlý pohyb zabořil. „Když uvážím, jak byl velký, měl jsem štěstí, že se netrefil.“

Jonathana něco napadlo. Obrátil se na vlčího muže. „Myslíte, že to byl ten chlap z klubu?“

„Correlli? To těžko. Ten by si nezakrýval tvář. Je rád, když lidi vědí, s kým mají tu čest. Ne ne, tohle byl jiný zabiják.“ Detektiv pohodil hlavou. „Ale proč se tady schovával?“

Carnegie zadumaně přecházel po pokoji a hledal nějaké vysvětlení. Začal klepat na zdi, jestli neobjeví skryté dveře, a Jonathan si přitom všiml, že ve sbírce fotografií, které visely nedaleko krbu, jedna chybí. Odsunul křeslo, které mu překáželo, a spatřil na koberci střepy z rozbitého rámu.

„Podívejte na tohle!“ zvolal, zvedl kus skla a podával ho Carnegiemu. „Vypadá to, jako by se ten chlapík snažil zničit nějaký důkaz.“

Carnegie si dřepł na všechny čtyři a prozkoumával krb. Ať už v plamenech skončilo cokoli, shořelo to na popel – zbyl pouze kousek papíru u krbové stěny. Vlčí muž ho opatrně vytáhl a prohlédl si ho.

„Možná to přeci jen nebyla ztráta času. Teď bychom ale měli zmizet. Kde je Arthur?“

Zdola se místo odpovědi ozval bolestný výkřik.

Lucien se zamračil. „To bude on. Přepokládám, že stráže už se vzbudily.“

Carnegie si povzdechl, narovnal si klobouk, zahuhlal něco jako „ti novináři“, a vyšel rázně z místnosti.

Bylo něco málo po třetí hodině ráno a v kancelářích *Zpravodaje* bylo ticho. Nejnovější vydání bylo dokončeno a předáno do dychtivých rukou mladých kamelotů. Opotřebené chřtány tiskařských strojů, které přes den vrčely v suterénu, teď odpočívaly. Většina novinářů odešla hledat nové příběhy či jinou, temnější zábavu, a v budově zbyl jen malý hlouček lidí za stolem v kanceláři šéfredaktora. Ve světle svíček se na podlaze rýsovaly jejich dlouhé stíny.

„Dejme tomu, že je to stopa,“ uvažoval Arthur. „Ale co dál?“

Oko měl tak naběhlé, že na něj vůbec neviděl. Carnegie doběhl do přízemí ke strážím právě včas, aby novináře zachránil před mnohem horším bitím. S Kainovým klubem se tedy rozloučili celkem ve spěchu a jejich odchod se neobešel bez nadávek a několika hozených židlí. Když divoký zmatek několika posledních hodin vystřídal zšeřelý klid kanceláří *Zpravodaje*, Jonathan to uvítal s povděkem. Potlačil zívnutí. Měl pocit, jako by nespál snad celý měsíc.

Snažil se neusnout, a tak se natáhl pro ohořelý zbytek papíru a znovu si ho četl. Mezi zčernalými okraji se mu podařilo rozluštit následující text:

Společenská smetánka Temné strany se sešla na maškarním plese pořádaném u příležitosti výročí nástupu Thomase Rozparovače na trůn. Mezi přítomnými bylo i pět schopných mladých mužů, kteří si říkají „Džentlmeni“. (Viz fotografie nahoře. Zleva: Bratr Heart, Bratr Rake, Velký bratr, Bratr Steel a Bratr Fleet.)

Zmíněná fotografie chyběla a bez ní z toho nebyli moudří. Jonathan se ale snažil myslet pozitivně.

„Takže... víme, že Velký bratr byl Edwin a už jsme také slyšeli o bratru Fleetovi. Aspoň už známe i zbytek těch Džentlmenů.“

„To je samozřejmě moc hezké,“ odpověděl Arthur. „Ale bylo by ještě hezčí, kdybychom si je mohli prohlédnout na fotce. Nejspíš proto to ten záhadný muž hodil do ohně.“

Lucien se poškrábal na bradě. „Není to ale zas tak špatné. Ten popisek přeci vypadá jako od nás – něco ze společenských novinek. Seženu někoho, aby prošel archiv a zjistil, odkud to je. Pak bychom mohli získat i původní snímek.“

Arthur si povzdychl. „Viděl jste, v jakém stavu ten archiv je? To by mohlo trvat roky. Kdyby tu tak byla Theresa.“

„Proč to říkáte?“ zeptal se Jonathan.

„Ta měla tyhle společenské události na starost.“ Zamyšleně přešel prstem po zčernalém papíře. „Dokonce by to mohl být její článek.“

Jonathan se okamžitě probral z únavy a hlavou se mu honily divoké myšlenky. Jeho matka Džentlmeny znala. Je možné, že je do té záhady také zapletená? Právě se chystal promluvit, když vtom se z kanceláří pod nimi ozvalo zavržení. Carnegie střelil tázavým pohledem po Lucienovi, ale ten jen zavrtěl hlavou.

„Všichni jsou pryč,“ řekl. „Dole by nikdo neměl být.“

Vlčí muž se zvedl ze židle a pootevřel dveře. Zadíval se ze schodiště dolů.

„Teď tam ale někdo je,“ hlásil. „Tak se pojďme podívat, co má za lubem.“

Vyrazil po schodech dolů a měkce přitom našlapoval. Jonathan, který šel za ním, nechápal, jak se může takový obr

pohybovat tak tiše, pokradmu. A napadlo ho, kolik asi zločinců z Temné strany se dožilo toho, aby toho mohli litovat.

Svíčky v hlavní kanceláři už dohořívaly, a tak byly vidět jen hrubé obrysy stolů, věšáků a kreslicích prken. Kdosi prohledával šuplíky stolu na druhé straně místnosti. Jonathan si s hrůzou uvědomil, že v té části pracovala jeho matka. Zlostí ho bodlo u srdce.

„Hej, ty!“

Postava se otočila, ale Carnegie se vrhl vpřed, takže mu odřízl únikovou cestu. Nemohl než zůstat stát, zatímco ostatní se k němu přibližovali. Lucien zvedl svíčku a zaklel, ačkoli ramena mu klesla úlevou.

„Harry! Co tady, u všech temných, děláš?“

Novinář se rychle vzpamatoval.

„Zdravíčko, šéfe. Netušil jsem, že tu ještě někdo bude.“

„Co tu děláš – proč se hrabeš v máminých věcech?“ zajímalo Jonathana.

Harry si bezstarostně začal upravovat manžety. „Jak se tu pořád mluvilo o Rozparovačově vraždě, něco mě napadlo. Chtěl jsem k tomu napsat článek, jak se nikomu nedaří zjistit, kdo to udělal. Arthur se mi jednou zmínil, že Theresa na událostech v Kainově klubu hodně dělala – a tak mě napadlo, jestli třeba nenapsala taky něco o Jamesi Arkelovi.“ Podíval se přímo na Jonathana a v očích mu pobaveně zajiskřilo. „Není třeba se hned vzrušovat.“

„Jsou to její soukromé věci! Nemáš se v tom co hrabat.“

V Jonathanovi se vařila krev. V té chvíli by Harryho nejradši praštil, vymazal mu ten jeho samolibý úsměv z tváře. Vyzývavě přistoupil k většímu chlapci, ale ten ho jen s nefalšovaným pobavením pozoroval. Jonathan ucítil na rameni těžkou ruku, která ho stáhla zpět.

„To stačí, hochu. Nějak moc sis zvykl na zdejší manýry.“ Pak se Carnegie obrátil na Harryho. „A ty jsi právě tak hloupý jako namyšlený. Jsem z toho nervózní, když se kolem mě někdo plíží ve tmě. Obvykle se nejdřív nažeru, a pak teprve se na něco ptám. Jasný?“

Harry přikývl.

Detektiv mávl směrem ke dveřím. „Dobře. A teď zmiz. A tu vraždu nech na pokoji!“

Když Harry odešel, Lucien zavrtěl hlavou. „Ten kluk nadělá víc škody než užítku. Asi ho vyhodím.“

Jonathan se posadil na matčinu židli a začal opatrně uklízet rozházené zápisníky a výstřižky, jako by to byly drahocenné památky. Ruka mu spočinula na novinách v horním šuplíku s velikými titulky a fotografiemi známých osobností. Byl to nějaký starý výtisk novin Světlé strany – ve srovnání s ponurým, bleším písmem *Zpravodaje* hýřil všemi barvami. Vzal noviny do ruky.

„Podívejte! To jsou noviny od nás.“

Arthur s Lucienem se na sebe podívali.

„To se divím, že Theresa ztrácela s takovým plátkem vůbec čas,“ upjatě prohlásil šéfredaktor. „Bezduché nesmysly.“

Arthur natáhl svou baculatou ruku a začal novinami listovat.

„Nevadí, když si je půjčím? Je to docela pěkný příklad, jak dělat špatné titulky.“

„Jen si poslužte.“

Jonathan bubnoval prsty na stole a přemýšlel. Měl pocit, jako by se mu v hlavě honily jednotlivé dílky skládačky – stačilo je jen všechny správně složit.

„Když to zavraždili Jamese Arkela?“ zeptal se pomalu.

„Už jsem ti to říkal,“ odpověděl Carnegie. „Před dvanácti lety: 24. ledna, temného roku 106.“

„V tom samém roce zmizela i moje matka, že jo?“

Detektiv přikývl. „Theresa zmizela pár měsíců potom.“

Dva dílky skládačky tak našly svoje místo. Jonathan vyskočil a mával ohořelým výstřižkem Carnegiemu před očima.

„Copak to nechápete? Jamesova vražda a zmizení mé matky spolu souvisí. Tenhle článek to dokazuje! Musela zjistit, že Džentlmeni mají s tou vraždou něco společného. Určitě se ji snažili umlčet!“

Jonathan se náhle odmlčel, protože se mu udělalo špatně. Jestliže Theresa odhalila tajemství Džentlmenů, co jí asi udělali, aby ho neprozradila? James Arkel i Edwin Rafferty byli mrtví –

zavraždění nanejvýš brutálním způsobem. Ale po Therese ani stopy. Ta prostě... zmizela.

Arthur mu položil ruku na rameno. „Poslouchej, Jonathane,“ oslovil ho jemně. „Je přirozené, že se snažíš přijít na to, co se tvé matce přihodilo. Ale tenhle cár papíru nic nedokazuje. Jestliže Theresa opravdu zjistila, kdo Jamese zavraždil, proč to někomu neřekla? Proč si nepromluvila se mnou nebo s Lucienem? První pravidlo investigativní žurnalistiky, synu, zní: nesnaž se fakta přizpůsobovat vlastní teorii.“

„Nedokážu to vysvětlit – ale prostě mi to dává smysl! Je to podobné jako ty vaše předtuchy, Arthure. Prostě to vím.“ Podíval se na Carnegieho. „Zmínil se vám o tomhle někdy otec?“

„Chlapče, já Alaina od chvíle, kdy tvá matka zmizela, neviděl. Nevím ani, kde tam u vás v Londýně bydlí – a jestli byl tady, se mnou se nesetkal.“

Jonathana zamrazilo vzrušením. „Tak to bychom měli. Je čas vrátit se na Světlou stranu.“

11

Carnegie seděl rozvalený na pohovce ve své kanceláři a spokojeně ohryzával masitou kotletu neznámého původu. Místností se rozléhaly mlaskavé zvuky, jak se zuby zarývaly do svalnaté a tučné hmoty. Tu a tam spokojeně zamručel. Když do pokoje vstoupil Jonathan, vlčí muž si ho prohlížel s neskrytým pobavením.

„Tak už je ti líp, když ses převlékl?“

Jonathan se na sebe podíval a pokrčil rameny. Už si tak zvykl na košile a vesty, že si v těchhle starých šatech ze Světlé strany připadal divně – jako ve školní uniformě. Od té doby, co se dostal na Temnou stranu, si byl čím dál tím méně jistý, co to vlastně znamenalo být „normální“.

„Jestli *líp*, to nevím,“ odpověděl. „Ale je to změna. Fakt se mnou nepůjdete?“

Carnegie zavrtěl hlavou a hodil ohlodanou kost z okna.

„Světlá strana není pro mě. Až budeš pryč, čeká mě tu spousta práce. Krom toho už jsi celkem dlouho neviděl otce, tak bude lepší, když si ho trochu užiješ a já se tam nebudu motat.“ Vyhlédl z okna a odhadoval podle světla, kolik je asi hodin. „Radši si zavoláme drožku. V tomhle oblečení bys na Grandu přitahoval pozornost – a to nikdy není dobré.“

„Kam jedeme?“

„Na místo, kde je přechod. Už jsem ho párkrát použil. Sice trochu z ruky, ale je to nejbezpečnější.“

„Nuda,“ zatrylkoval Jonathan.

„Nevím jak ty, ale tu a tam mi nuda nevadí.“

„Otrava.“

Detektiv se odmlčel a zkoumavě na něho pohlédl.

„Jo jo,“ povzdychl si. „Opravdu ses změnil.“

Dvoukolka se nejdřív kodrcala do kopce po dlážděných ulicích, pak zamířila dolů pod železniční mosty a pokračovala stínem řady velkých továren dál. Jonathan pozoroval z okna okolí a žasl, jak je Temná strana rozsáhlá – cesty, které se kroutily a záhadným, nepostřehnutelným způsobem se vzájemně proplétaly, davy lidí, kteří jako by se shlukovali na každém rohu. Netušil, že je to tady tak obrovské. Skoro jako živé, špinavé a zamořené tělo vdechující kouř.

Konečně drožka doklapotala na ztichlé náměstí. V odpoledním slunci tu podřimovaly vetešnické obchůdky. Ve středu náměstí se kolem ohrazeného parčíku procházely zámožné dámy. Byla tu klidná, dokonce kultivovaná atmosféra.

„Je to tu nějak jiný,“ poznamenal Jonathan.

Carnegie udělal obličej. „To je Lone Square. Na samém okraji Temné strany. Lidi tady občas nosí nos nahoru a předstírají, že jsou z druhé části města. V hloubi duše jsou ale stejní jako my. Zloději a zločinci jeden jako druhý.“

Carnegie dal znamení a drožka se zakolísáním zastavila před krámkem s mapami a glóby „U Rookwooda“. Jonathan seskočil z vozu a prohlížel si výlohu, zatímco se Carnegie dohadoval s kočím. Ve výloze byla rozprostřená stará, pomačkaná pergamenová mapa zobrazující neznámou zemi, kterou nikdy předtím neviděl. Názvy míst a popisky byly všechny ve španělštině. Jonathan za sebou slyšel vlčího muže, a tak ukázal na mapu a zeptal se:

„Co je to?“

Carnegie vypadal překvapeně. „Myslel jsem, že to poznáš. Nikdy jsi neslyšel o Americe?“

Jonathan se znovu podíval na neznámou krajinu. Mapa musela být stovky let stará. Vůbec se nepodobala kontinentu, který znal. Chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

Uvnitř byl krámeček přecpaný a zašlý. Mezi navigačními přístroji visely obrovské pavučiny. Byly tu kompas, sextanty, dokonce i kormidlo. Globusy se pomalu otáčely v mírném vánku a vrzaly. Kamkoli se Jonathan podíval visely mapy – jako prostěradla na šňůře. Překvapilo ho, že většina z nich dle názvu zobrazovala kontinenty na Světlé straně, ale to, že žádný z nich se téměř vůbec nepodobal skutečnosti, už ho z míry nevyvedlo. Některé z nich byly velmi staré, nedokonalé, ale jiné (třeba hvězdicovitá mapa Číny) byly vymyšlené úplně. Jonathana zaujala jedna zvlášť vyzdobená a neobvyklá mapa – vířivé bludiště černých čar. S leknutím si uvědomil, že se dívá na mapu samotné Temné strany.

Za pultem na druhé straně krámků seděla starší tmavovlasá žena. Così si pro sebe polohlasem mumlala. Když spatřila vlčího muže, v očích jí zazářilo.

„Eliasi! Tak dlouho jsem tě neviděla, drahý!“

Měla příjemný hlas, ve kterém zazníval cizí přízvuk. Carnegie smekl cylindr a elegantně se uklonil, což Jonathana překvapilo.

„Omlouvám se, Carmen. Měl jsem nějakou práci. Konkrétně – s tímhle klukem.“

Carmen vstala z křesla a prohlédla si Jonathana.

„Podle oblečení odhaduji, že není z Temné strany. Chtěl by se chlapec vrátit na druhou stranu Londýna?“

„Uhodla jste – jako vždy, drahá. Mohl by zajít k vám do sklepa? Bude se pak vracet zpátky.“

„Bezevšeho. Ale bude to stát dva šilinky.“

„Dva? To nějak podražilo.“

Carmen rozhodla ruce v gestu naprosté bezmoci.

„Jsou nejisté časy. Všichni vědí, že Rozparovač je nemocný. Ve vzduchu je změna. Lidi už mapy a globusy tak nezajímají. Musím se nějak uživit.“

Carnegie zalovil v kapsách a nakonec vytáhl dvě mince. Carmen si je od něj rychle vzala, a než stačil Jonathan mrknout, peníze zmizely v záhybech jejích šatů. Naznačila Jonathanovi, aby

šel za ní. Prošla vchodem s korálkovým závěsem do chodby. Odsunula rohožku a pod ní se v podlaze objevila dvířka. Carmen s tichým heknutím zvedla poklop a ustoupila. Zatřepotala rukama jako kouzelník a s vítězoslavným úsměvem zvolala:

„Tra-dá!“

Jonathan nakoukl dolů. Viděl jen schody vedoucí do černé temnoty.

„To je všechno?“

Carmen zapálila svíčku a podala mu ji. „To je všechno. Jen sejdeš po schodech a půjdeš chodbou pořád rovně. Nic víc.“

S těmi slovy se otočila a zamířila zpátky do krámků. Záhyby na sukni se jí točily kolem kotníků jako rozdováděná štěňata. Carnegie se za ní obdivně díval.

„Carmen je skvělá ženská. A přitom horší než leckterý vyřídich. Dva šilinky, to je vyložená zlodějina.“

Zatímco detektiv hartusil, Jonathan si náhle uvědomil, že se mu po něm bude stýskat. Většinu času za poslední dva měsíce strávili spolu. Jonathanovi několikrát hrozila smrt (nejednou ze strany samotného Carnegieho), ale každý den se probouzel a cítil, jak žije a jak mu ve spáncích buší krev očekáváním nových dobrodružství. Vlčí muž mu nejen zachránil krk, ale pomohl mu objevit úplně nový, vzrušující rozměr života.

Carnegie si celý nesvůj odkašlal, aby přerušil to ticho.

„Kdyby tě náhodou napadlo pokusit se mě obejmout, tak na to hned zapomeň, chlapče.“

„Nenapadlo.“

„Dobrá... takže, ehm... pozdravuj ode mne otce. A ať nepřijdeš k úrazu.“

Poslední větu pronesl rychle a uhnul při tom pohledem, jako by se styděl. Jonathan se usmál.

„Jasně. Vy taky. Uvidíme se za pár dní.“

Schoval plamen svíčky do dlaně, aby mu nezhasl, a opatrně sestupoval po schodech do tmy.

Jonathan už si tak zvykl na nepříjemná překvapení, že byl skoro zklamaný, že je cesta tak snadná, jak Carmen předpověděla:

schody vedly do chodby, která se táhla do mírného kopce a končila náhle asi po sto metrech u zavřených dveří. Jak se Jonathan ke dveřím přibližoval, cítil, že se mu svírá hrdlo a zvedá se mu žaludek. Srdce se mu divoce rozbušilo a pocítil ostrou bolest ve spáncích. Věděl, že při přechodu může člověk trpět ošklivými vedlejšími příznaky. Hnilobná atmosféra Temné strany působila na cizince jako jed, přitom místní udržovala při životě. Jonathan jako člověk napůl z Temné a napůl ze Světlé strany se měl s přechody vyrovnávat lépe než ostatní, i tak ale trpěl. Vzpomněl si na otce, který na Temnou stranu přešel před mnoha lety: kolik si asi vytrpěl on?

Jonathan si klekl na všechny čtyři a soustředěně pomalu a zhluboka dýchal. Po několika minutách bolest přešla, ale špatně od žaludku mu bylo dál. Postavil se a opatrně otevřel dveře. Vedly do špinavé, opuštěné uličky plné dřevěných beden a přeplněných košů s odpadky. Zavřel za sebou a zjistil, že ulička je slepá a vede do jiné, mnohem rušnější ulice. Oběma směry tam procházely zástupy lidí: Londýňané ze Světlé strany. Byl zpátky. Zhluboka se nadechl a prošel uličkou vstříc soumraku. Překvapením zamrkal: byl na Oxford Street.

Už by ani nedokázal spočítat, kolikrát po téhle proslulé ulici šel, když byl mladší. Tlačil se bok po boku s davy lidí, kteří proudili po chodnících do velkých obchodních domů. Co však tenkrát bylo normální, všední, mu teď připadalo vzdáleně cizí. Zápach z kanálů a koňských koblih typický pro Temnou stranu byl pryč. Ve srovnání s tím měl zdejší vzduch ostrou, kovovou příchut'. Namísto koňských drožek se ulicemi šinuly červené autobusy a s nimi pach benzínu a supění motorů. Téměř všichni kolemjdoucí měli u ucha mobilní telefon, kde si ho snažili roztodivným způsobem udržet, zatímco si v rukách urovnávali tašky s nákupem. Ve výlohách blikaly pestré nápisy a reklamy.

Ale nešlo jen o technologický pokrok. Zatímco na Temné straně se Jonathan cítil potenciálně ohrožený všemi kolem, tady mu nikdo nevěnoval pozornost. Byl prostě jen další kluk. Kolem něj se tlačily usměvavé, štěbetající páry obtěžkané balíčky a nákupními taškami. Podíval se na výzdobu, kterou pověsili napříč

ulicí, a uvědomil si, že je začátek prosince a lidé začínají nakupovat na Vánoce. Ze všech rohů se na něj smáli Santa Clausové. Není divu, že bylo všude rušno.

O kus dál na Oxford Street byla ulice vyhrazená pouze pro chodce, aby měli zákazníci víc místa. Jonathan se přidal k davu uprostřed ulice a obdivoval, jak je silnice hladká. Za těch osm týdnů si zvykl na dlažební kostky. Šel pomalu jako turista a snažil se vstřebávat každý detail. Ze vchodů do obchodů se linula hlasitá hudba. Žádné poškrábané gramofonové desky, které doma poslouchal Carnegie, ale vytrvalé rytmické bušení taneční hudby.

Před ním se na ulici vytvořil hlouček, který obklopil pouličního umělce.

„Dámy a pánové. Chtěl bych v této chvíli jen podotknout, že kousek, o který se vzápětí pokusím, jsem se učil dlouhá léta od mistrů tohoto tajemného umění.“ A pak dodal: „Takže kdyby se mi náhodou nepovedl, je to jejich chyba.“

Lidé se trochu nervózně zachichotali. Jonathan se otočil a viděl, jak se nad hlavami nakupujících objevil ohnivý plamen. Přihlížející tleskali a povzbuzovali a malinko se přitom rozestoupili, takže Jonathan skulinou zahlédl polykače ohně.

Byl to Correlli. Sice mrzlo, ale on měl na sobě jen rozepnutou červenou vestu, která odhalovala opálený hrudník. Začínalo se smrákat, přesto si ho mohl Jonathan prohlédnout lépe než při jejich posledním setkání. Correlli byl starší, než si Jonathan myslel. Měl sice svalnaté zápasnické tělo, ale řídké, tuhé vlasy už měl místy prokvetlé. Co proboha dělal na Světlé straně? Jak na něj Jonathan nevěřícně zíral, jejich pohledy se setkaly.

Correlli se na chvíli zarazil, ale nereagoval. Pak uhasil plameny v kýblu s vodou a znovu se obrátil na publikum.

„A nyní, dámy a pánové, bych rád požádal nějakého dobrovolníka, aby mi pomohl s mým nejnebezpečnějším, vrcholným kouskem. Tak třeba... támhle ten hoch, ten docela vzadu. Co třeba vy, mladíku?“

Usmál se a namířil ohnivou hůl Jonathanovi přímo do srdce.

Najednou se na něj všichni dívali a povzbudivě se usmívali. Jonathan stál jako přikovaný. V duchu ho bombardovaly otázky. Co tady Correlli dělal? Věděl snad, že se Jonathan vrátí na Světlou stranu? Přece by se ale neodvážil mu před tolika lidmi ublížit? Polykač ohně mezitím významně zapálil louč, jejíž světlo se odráželo v kapičkách potu na jeho hrudi. Vyzývavě se na Jonathana podíval.

Ale ano, odvážil, klidně. A určitě by si to užil.

„Myslím, že se ten mladý muž stydí!“ zasmál se Correlli. „Co kdybychom mu trochu zatleskali a dodali mu kuráže?“

Diváci začali tleskat a povzbuzovat, a to Jonathana nakoplo. A v tu chvíli byl pryč. Upaloval pryč a věděl, že Correlli se pustí za ním. Nepřekvapilo ho proto, když za sebou uslyšel, jak polykač ohně volá „Zloděj!“ a hrne se za ním. Correlli byl vycvičený a lstivý vrah, kterého znali a obávali se na celé Temné straně. A Jonathan jen kluk. Za pár vteřin mělo být po všem.

Jenže ve skutečnosti neměl Correlli šanci. Jonathan často utíkal před vychovateli a policisty a za ta léta se z něho stal prvotřídní pouliční běžec. Když zjistil, že má polykače za zády, nebylo to pro něj nic nového, dokonce ho to skoro uklidnilo. Lépe se soustředil. Běžel hladce, proklouzával mezi lidmi, aniž do nich vrážel, a snažil se přitom budit dojem, jako by spěchal na autobus a ne jako

by utíkal s lupem. Automaticky uplatnil všechna pravidla, která si za léta praxe vštípil: uháněl na východ směrem k Oxford Circus a doufal, že se Correllimu ztratí v davu; kličkoval, místo aby běžel rovně; zdaleka se vyhýbal obchodům, aby nepřitahoval pozornost ostrahy.

Na Oxford Circus se propletl skupinkami zahraničních turistů, zahrnul na sever a zamířil k Portland Place. Ohlédl se přes rameno a věděl, že Correlliho setřásl, ale běžel dál a zastavil se až za branami Regent's Parku. Opřel se o lavičku a snažil se popadnout dech, ve spáncích mu bušila krev. Byl to už nějaký pátek, co ho naposledy honili po Londýně – ale vlastně se mu to docela líbilo. V neproniknutelné tmě baru Midnight mu možná Correlli tiskl nůž na krk, ale tady byl doma on, Jonathan.

Protřepával si unavené svaly a vypadal tak jako jeden z rekreačních běžců, kteří kolem něj supěli v padajícím soumraku. Jonathan věděl, že domů bude muset pěšky. V kapse neměl ani penci a ani netušil, kam se poděla jeho průkazka na autobus. Ale nevadilo mu to. Rád si znovu prošel město, ve kterém vyrostl: Londýn plný kaváren, mobilních telefonů a skateboardů.

Když Jonathan dorazil do staré známé ulice, byla skoro noc. Jak se blížil k domovu, přepadly ho pochybnosti. Bude otec rád, že ho vidí? Po posledním Alainovu záchvatu mu svítla naděje, že otec by se konečně mohl rozpovídat a chovat se víc jako normální táta. Jonathan nedokázal snést myšlenku, že by se z otce znovu stal ten mlčenlivý, bloumající duch, který v jejich domě strašil kolik let.

Zpod zatažených závěsů domu Starlingových prosvítalo světlo. Jonathanovi se třásl ruce, když zvonil na zvonek. Slyšel, jak se chodbou přibližují kroky, a pak se otevřely dveře. Na zlomek vteřiny ho napadlo, že tam nikdo není, ale pak se podíval dolů a tam stála drobná, světlavá žena s očima upřenými na něj.

Paní Elwoodová zaječela.

„To nic!“ uklidňoval ji rychle Jonathan. „To jsem přece já!“

Zakryla si dlaní ústa a pak teprve radostně vykřikla: „Jonathane!“ a objala ho pevně kolem pasu. „Tak ráda tě vidím! To je ale překvapení!“ vítala ho. „Ani jsme nevěděli, jestli se vůbec vrátíš. ALAINE! JONATHAN PŘIŠEL!“

Paní Elwoodová vzala Jonathana za ruku a vedla ho dovnitř až do kuchyně. Dům se sice za tu dobu, co zde nebyl, nezměnil (podlaha stále vrzala na stejných místech, ve vzduchu byl cítit zatuchlý pach stovek starých knih), přesto se tu Jonathan najednou cítil nesvůj – jako host v cizím domě. Zářivka v kuchyni vydávala až příliš ostré světlo, vrnění myčky mu znělo cize. Jonathan se rozhlížel po pokoji a uvědomil si, že paní Elwoodová na něj mluví.

„...a vsadím se, že máš hlad jako vlk. Hned ti něco připravím. ALAINE! Kde ten chlap může být? Asi se zase začel do knížky.“ Pak se odmlčela. „Je všechno v pořádku? Vypadáš nějak vyjeveně.“

„Jo, nic mi není. Jen je to takové zvláštní, být zpátky doma a tak.“

Paní Elwoodová s pochopením přikývla. „Jistě. Byl jsi velmi daleko a... Tady jsi!“

Jonathan se otočil a spatřil ve dveřích stát otce. Alain Starling držel v jedné ruce knihu, v druhé brýle, a když spatřil syna, zarazil se. Vlasy měl předčasně prošedivělé a tvář zbrázděnou vráskami, přesto však vypadal o něco lépe, méně vyčerpaně než dřív. Pár okamžiků na sebe hleděli a pak se Alainova tvář rozzářila širokým úsměvem a Jonathan věděl, že bude všechno zase v pořádku.

Ani si neuvědomil, jaký má hlad. Talíř mu najednou na tu horu jídla nestačil. Naproti němu seděl Alain s paní Elwoodovou a pozorovali, jak Jonathan zabodl vidličku do kupy hranolek.

„Jsem rád, že se o tebe Elias stará,“ řekl otec. „Jak se mu daří?“

Jonathan na okamžik přemýšlel. „Je prchlivý. Surový. Hrubý.“

„Takže se nezměnil,“ zasmál se Alain.

„Je to divné. Nedokážu si představit, že jste byli přáteli.“

„Je to už dávno. Od té doby se hodně změnilo.“

„Jasně,“ Jonathan se odmlčel, aby mohl polknout další sousto a zapil ho colou. „Ale vypadáš líp. Báľ jsem se... víš... jak ti bude.“

„Díky,“ odpověděl mu otec a v jeho hlase zaznělo překvapení společně s pýchou. „Tu a tam mi ještě bývá špatně, ale jinak se cítím opravdu lépe. Na Londýnský maratón to sice ještě není, ale kdo ví.“

„Když ses teď vrátil, pobudeš tu nějaký čas, vid’?“ vpadla do hovoru úzkostlivě paní Elwoodová. „Nemusíš se *tam* přece vracet.“

Jonathan položil příbor. „Asi vás zklamu. Můžu zůstat jen do zítřka. Vrátil jsem se kvůli jedné věci.“

Viděl na otci, že pochopil. „Kvůli Therese?“

Jonathan přikývl.

„Dobře. Až dojíš, půjdeme do pracovny a promluvíme si.“

Když sklidili ze stolu, odešli společně nahoru a paní Elwoodovou nechali dole dívat se na televizi. Jonathan byl rád, že otcova pracovna – kdysi jen o málo víc než vězeňská cela – je odemčená a dveře dokořán. Masivní okenice, které bránily proniknutí světla do místnosti, byly pryč a s nimi i zatuchlá atmosféra. V měkkém světle stolní lampy tu bylo docela útulno.

Alain pokynul Jonathanovi, aby si sedl na židli a sám se posadil na okraj stolu.

„Takže, synku – co se děje?“

Jonathan ze sebe zmateně vysypal celý příběh, ale několikrát se musel vracet, aby vysvětlil důležité podrobnosti. Alain s vážným výrazem pozorně naslouchal. Když Jonathan skončil, přemýšlel Alain tak dlouho, že už se jeho syn obával, jestli se zase nestáhl do sebe. Ale pak si otec odkašlal.

„Já se na Temnou stranu chtěl hrozně vrátit,“ přiznal chraplavým hlasem. „V jistém smyslu jsem z toho šlel. Všechno bylo předtím tak úžasné. Vzali jsme se, narodil ses ty – a nakonec jsme se rozhodli, že budeme trvale žít na Temné straně. Theresa byla skrz naskrz tam odsud, a když jsme přešli na Světlou stranu, nedělalo jí to vůbec dobře. Po pár dnech tady vždycky onemocněla, ale já jsem to na Temné straně snášel celkem dobře. Nebylo to vždycky jednoduché, ale měl jsem ji a tebe. Možná to bude znít bláznivě, ale byli jsme tam šťastní. Theresa milovala svou práci ve *Zpravodaji* a já si našel práci v hodinářství. Temná strana byla tak plná života a energie, že zbytek Londýna nám připadal moc jednotvárný. A tak jsme si vymysleli, že se

stěhujeme do Jižní Ameriky a naposledy se vrátili na Světlou stranu, abychom před odjezdem dali všechno do pořádku.

To dopoledne – naše poslední dopoledne – jsme strávili jako obvykle: šli jsme nakupovat a tak. Pak jsme si dali kávu a četli noviny, když vtom Theresa náhle ztichla. Zničehonic se na cosi vymluvila a odešla – ani nedojedla. A tehdy jsem ji viděl naposledy. Večer mi pak ještě nechala vzkaz na záznamníku, že se musí vrátit na Temnou stranu dřív. Možná kdybych slyšel zvonit telefon, mohl jsem si s ní ještě promluvit a přesvědčit ji, aby na mě počkala. Ale byl jsem nahoře u tebe a neslyšel jsem ho.

Když jsem si poslechl záznam, měl jsem se hned vrátit, ale neudělal jsem to. Theresa přeci na Temné straně žila od malička – věděl jsem, že se o sebe dokáže postarat. Musel jsem tu ještě zařídit spoustu věcí a – abych byl upřímný – zlobil jsem se na ni, že takhle utekla. Takže uplynulo několik dní, než jsem se dostal k místu přechodu. Jenže... se stala nehoda. Na to místo se zřítil dům, takže zůstalo pod hromadou trosk. A to je celé.“

„Proč jsi nešel k jinému přechodu?“ vypálil Jonathan.

„Copak to nechápeš? Znal jsem jen ten jeden.“ Alainovi přeběhl po rtech smutný úsměv. „Ještě dnes si říkám, jaká asi byla pravděpodobnost, že se to stane. Tisíc k jedné? Milion k jedné? Víc? Jako bych vyhrál v nějaké ďábelské loterii. Hlavní cenou bylo přijít o manželku. Zůstat zavřený v tomhle pokoji víc než deset let a snažit se za každou cenu najít cestu zpátky.“

Jonathan seděl naprosto ochromený. Byl to vůbec nejdelší projev, který od otce kdy slyšel. Uběhlo sice už dvanáct let, ale pro Alaina to bylo stále stejně bolestivé. Neměl sice v očích slzy, ale jeho duše zela prázdnotou. Jonathan o tom všem znovu přemýšlel a něco ho napadlo.

„Ale když jsi zůstal tady, jak ses dozvěděl, že matka na Temné straně zmizela?“

Za Jonathanem se ozval hlas, a on leknutím málem nadskočil.

„Protože jsem mu to přišla říct.“

Paní Elwoodová nepozorovaně vešla do pracovny.

„CO? Vy jste z Temné strany?“

Přikývla a kousla se do rtu. Jonathan kroutil nevěřičně hlavou. Celá léta byla paní Elwoodová jedinou jistotou jeho života. Byl na ní tolik závislý. Ve srovnání se vším ostatním v jeho životě mu připadala tak obyčejná, neměnná. A teď se ukáže – jako vždycky – že ani ona není člověk, za kterého ji Jonathan považoval.

„Ano, bohužel. Přátelila jsem se s tvou matkou. Viděla jsem se s ní krátce, když se vrátila ze Světlé strany a byla jsem první, kdo se dozvěděl, že zmizela. Bylo mi jasné, že to někdo musí říct Alanovi, a tak jsem spěchala za ním, abych mu to řekla. Musela jsem být jedním z posledních, kdo na tom místě přešel, než se dům zřítíl.“

„Vy jste ale určitě znala ještě i jiný přechod, ne?“

Paní Elwoodová zavrtěla hlavou.

„Ty to nechápeš, Jonathane. Lidé z Temné a Světlé strany se nemíchají. Většina nepřechází sem a zase zpátky – zabilo by je to. Takže když jsem se sem vydala, bylo to poprvé, co jsem spatřila tuhle stranu Londýna. Použila jsem přitom stejný přechod jako většina ostatních – bylo to rychlé a bezpečné. Když se zřítíla ta budova, Alain nebyl jediný, kdo tu zůstal uvězněn. Já jsem se naštěstí dokázala na Světlou stranu docela dobře adaptovat. A tak jsem tu zanedlouho byla dokonce šťastná – na rozdíl od tvého otce...“ Popošla k Alainovi a jemně ho pohladila po rameni. „Musíte mě pochopit – já přece vím, jak je Temná strana nebezpečná. A proto nechci, abyste se tam vrátili. Žádný z vás!“

Alain si dlouze povzdechl. „Problém je, že Jonathan se tam vrátit musí.“

„Proboha proč?“

„Protože já to udělat nemohu.“

Jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu.

„Ve stavu, ve kterém jsem teď, by mě zabilo pouhé nadechnutí. Na rozdíl od tebe, synu, já v krvi Temnou stranu nemám. Pro nikoho ze Světlé strany to tam není jednoduché, ale ty to zvládneš. A jestli má ta Rozparovačova vražda opravdu něco společného se zmizením tvé matky, musíte s Carnegiem vypátrat, co se stalo. Musíš za mě pokračovat a hledat ji.“ Alain polkl, a když znovu promluvil, hlas se mu třásl. „Je to... naše jediná šance...“

Nastalo ticho. Paní Elwoodová smutně pokývala hlavou a odešla. Jonathan dal otci čas se trochu sebrat a pak se na něho obrátil s otázkou.

„Tati? Říkal jsi, že máma nechala vzkaz na záznamníku...“

Alain přikývl.

„Ještě ho máš?“

Alainovi znovu přelétl po tváři chmurný úsměv. Pak sundal z krku klíč a vložil ho do zámku skříňky na stole. Odemkl ji a vytáhl z ní malou kazetu.

„Snažím se pouštět si to co nejméně. Abych ji neopotřeboval.“

Alain kazetu zasunul do starého záznamníku a zmáčkl knoflík. Přístroj zapípal a po chvílce se ozval ženský hlas.

Hovořila s irským přízvukem a zdálo se, že je znepokojená. Jonathanův otec zavřel oči.

„Alaine? To jsem já. Podívej, musím se vrátit na Temnou stranu dřív... vlastně už dnes večer. Zjistila jsem něco nového k jednomu článku, na kterém dělám, a musím nutně mluvit s jedním člověkem. Nemůže to počkat. Nic jsem ti neřekla, protože jsem věděla, že bys trval na tom, jet se mnou. Tohle ale musím udělat sama. Je mi to líto... ale za pár dní se uvidíme a všechno zas bude v pořádku, slibuju. Miluju tě.“

Ozvalo se cvaknutí a Theresa Starlingová byla pryč.

13

Té noci se Jonathan ve své staré posteli neustále převaloval. Nohy mu pod pokrývkou cukaly, zatímco ve snu ho pronásledovala přízračná stvůra – zčásti zvíře, zčásti oheň a stín. Slyšel, jak za ním našlapuje – pomalé, cílevědomé kroky, které nespíchaly, ale nikdy se také nezastavily. Jonathan chtěl utíkat, ale měl pocit, jako by mu nohy uvízly v bahně. Místa z minulosti se mu ve snu různě prolínala. Zoufale pomalu se mu podařilo zahnout z Grandu a náhle se ocitl na hřišti své staré školy. Na druhé straně asfaltového plácku stál Vendettův skleník. Jonathan klopýtal kolem a došel až do kanceláře *Zpravodaje Temné strany*, kde se zvíře konečně zastavilo. Jonathanovi se ulevilo, ale jen do chvíle, než se ohlédl přes rameno, a zjistil důvod. U svého pracovního stolu seděla Theresa, zády ke stvůře. Ta tiše zavrčela a potichu se k ní rozběhla...

Jonathan se probudil s křikem a celý zpocený. Když se pak uklidňoval pod proudem vody ve sprše, rozhodl se, že se na Temnou stranu musí vrátit co nejdříve.

To ráno se rozloučil. Obloha byla zatažená a ztěžklá velkými mraky. Jonathan otce na konci příjezdové cesty objal a paní Elwoodová zatím sklíčeně postávala opodál.

„Mrzí mě, že musíš odejít tak brzy,“ řekl Alain.

„Jo, to mě taky. Ale musím pokračovat, dokud nezjistím, o co jde.“

„Tak nám alespoň dovol doprovodit tě k tomu přechodu.“

„Ne. Já to zvládnou. Je to daleko a ty potřebuješ nabrat sílu. Navíc,“ dodal Jonathan s úsměvem, „nechci, abys kvůli mně brečel před lidma.“

Alain se usmál. „Tak to беру.“

„A nezapomeň nám co nejčastěji dát zprávu,“ zavolala na něho paní Elwoodová. „Abychom věděli, že jsi v pořádku!“

„Dám. A nebojte se – budu přeci s Carnegiem.“

Paní Elwoodová protáhla obličej. „To mě zas tak moc neuklidňuje.“

Alain ho znovu objal a podíval se mu do očí. „Jsem na tebe moc hrdý,“ zašeptal tiše. „Ale to ty víš, že, synu?“

Jonathan přikývl a v krku ho tlačil knedlík. Otočil se a rychle spěchal pryč. Raději se ani neohlédl, aby si to ještě nerozmyslel. Část jeho já by bývala doma ještě nějaký čas zůstala – do Vánoc a možná ještě déle. Třeba by na Temnou stranu i s jejími strašnými obyvateli a všudypřítomným nebezpečím úplně zapomněl. Koneckonců si Jonathan nebyl jistý, co vlastně udělá, až se tam vrátí. Bylo sice jasné, že něco, co tu jeho matka spatřila, ji přinutilo se rychle na Temnou stranu vrátit – ale co to bylo? Kdesi uvnitř tušil, že to má co dělat s Džentlmeny a se smrtí Jamese Arkela, ale dokázat to nemohl.

Když však zamířil do metra a nastoupil do vlaku, jedním si byl jistý. Bylo to vůbec poprvé, co slyšel matčin hlas – zpěvavý s irským přízvukem, a v tu chvíli se cítil matce blíže než kdykoli předtím. Škola a normální život budou muset počkat. *Musí* prostě zjistit, co se s mámou stalo.

Elias Carnegie cítil, jak se v něm probouzí zvíře.

Bylo pozdní odpoledne a on stál na Fitzwilliamově ulici. Všude vládlo napětí. Listy starého *Zpravodaje* létaly do výšky v poryvech větru a dlažební kostky duněly pod kopyty koní. Slunce zapadalo za nepravdělné, zubaté střechy domů a jakoby na rozloučenou detektivovi poslalo poslední slabý paprsek světla. Carnegie krácel

přes ulici a zdánlivě nevěnoval pozornost projíždějícím drožkám, které ho míjely jen o pár centimetrů.

Měl však tak zbystřené smysly, až měl strach, že ho ty vjemy pohltnou: pach koňského lejna, od kterého měla pradlena umazané sukně; zvuk mince, kterou kdosi mimoděk ťukal do sloupu pouliční lampy na konci ulice; obrysy zbraně pod mužovým kabátem. Ale hlavně vlčí muž všude kolem vnímal maso a krev. Ten den strávil Carnegie ve svém bytě nad podrobnostmi Raffertyho případu – a přitom zapomněl na jídlo. Teď se v něm probudilo vzteklé, hladové zvíře, které musel nakrmit dřív, než pohltnou i jeho samotného.

Každý den byl soubojem jeho dvou já. Občas se Carnegie cítil tak unavený, že chtěl ten boj vzdát a oddat se pouze síle a primitivním rozkoším šelmy. Když změnil podobu, byl život tak jednoduchý. Žádná šedá místa: pouze černá, bílá – a rudá. Napadlo ho, jestli by Jonathan dokázal pochopit, jak je to pro něj obtížné. Neboť jakkoli ho měl rád, byly okamžiky, kdy v něm viděl pouze tvora z masa a kostí. V takových chvílích visel Jonathanův život na vlásku.

Temné myšlenky. Carnegie hbitě vklouzl do řeznického krámků a strohým gestem upoutal prodavačovu pozornost.

Veselý pozdrav uvízl řezníkovi v krku. Pak stejně úsečně naznačil Carnegie, aby pokračoval do chladírny, a když detektiv zmizel z dohledu, zastrčil si za pas pořádný sekáček na maso a teprve pak se věnoval dalšímu zákazníkovi.

Carnegie si byl sice vědom páry, která mu při každém výdechu vycházela z úst, ale změnu teploty vlastně vůbec necítil. Zajímaly ho jen kusy masa zavěšené na hácích u stropu. Zkušeně si je prohlédl a pak si vybral ten, kterému byl nejbližší. Ošuntělý soukromý detektiv byl ten tam a místo něj se do masa pustilo vyhladovělé zvíře, které trhalo a rvalo kusy masa ostrými drápy a zuby a polykalo je bezmyšlenkovitě a bezcitně, ani se nezdržoval kousáním. Na tvářích i rukách mu zasychala krev.

Teprve když si Carnegie olizoval prsty, uvědomil si, že není v místnosti sám. Chlad mu otupil čich, ale sluchem zachytil čísi povrchový dech. Vlčí muž se zlomyslně ušklíbl.

„Ještě jsem nedojedl,“ zavolal. „A na teplé maso se v mém žaludku vždycky najde místa dost. Ať už jsi kdo jsi, přestaň se schovávat a promluvíme si o tom.“

Na druhé straně místnosti se objevila Raquella, schovaná za regálem s masem. Byla celá v černém – v tlustém vlněném kabátě, klobouku, se šálou a rukavicemi, a ostře tak kontrastovala s bělostným pozadím chladírny. Barva se jí vytratila z tváří – možná zimou, možná strachy. Naopak v Carnegiem vřela krev. Sotva se ovládl, aby na dívku neskočil. Pomalu zvedl obočí.

„Přátelská tvář. To jsem nečekal.“

„Omlouvám se, že vás ruším, pane Carnegie, ale je to naléhavé.“

„To věřím. Čím jsem starší, tím jsem asi předvídatelnější. Doufám, že na mě nečekáš dlouho?“

„Asi hodinu nebo dvě. Dlouho ne.“

Carnegie si olízl tesáky. Kdesi hluboko mu vnitřní hlas přikazoval, aby zůstal stát a tu malou nezabíjel – aby se ještě na něco zeptal...

„Jak ses sem dostala?“

„Proklouzla jsem řezníkovi za zády, když se nedíval. Nebylo to těžké.“

„Možná to bude znít staromódně, ale proč jsi za mnou prostě nepřišla domů?“

Zavrtěla hlavou. „Nikdo nesmí vědět, že jsem za vámi šla. A nejde jen o Vendettu – jsou tu ještě další důvody...“

Hlas se jí třásl, ale dokázala se přemoci a zadívala se Carnegiemu přímo do očí. *Pracuje pro Vendettu*, připomněl si. Ona už *tváří v tvář smrti stála*. Vlčí muž cítil, jak se mu zklidňuje tep a do krve mu prosakují první kapky soucitu.

„Dívala ses, když jsem jedl?“

Přikývla.

„Omlouvám se. Nemám zrovna vybrané způsoby.“

Raquella se poprvé usmála. „Nemusíte se omlouvat, pane Carnegie. Mám malého bratra. Věřte, že už jsem viděla i horšího strávníka.“

Carnegie se chraplavě zasmál a šelma s posledním zavrčením zalezla zpátky do svého tmavého kouta.

„Tak pojď. Tady mluvit nemůžeme. Něco vymyslíme, abych tě dostal do bytu.“

Jonathan ze své pozorovatelný u okna Carnegieho bytu sledoval detektiva, jak vychází z řeznictví na druhé straně ulice a nese si v náručí velký kus masa zabalený do bílého plátna. Během cesty ze Světlé strany se nic zvláštního nepříhodilo, ale dostat se z Lone Square zpátky na Fitzwilliamovu ulici trvalo celé věky. Jak projížděl Temnou stranou, cítil její typický nepříjemný pach, který ho vítal zpátky, zalézal mu pod nehty a zabydloval se ve vlasech. Nechtěl si to přiznat, ale nebylo mu to tak docela nepříjemné.

Slyšel Carnegieho těžké kroky na schodech a odstoupil od okna. Vlčí muž kopnutím otevřel dveře a zápasil s velkým balíkem masa v náručí. Jonathanovu přítomnost vzal nevzrušeně na vědomí.

„Ale, jsi zpátky. Zatáhni závěsy, chlapče.“

Jonathan poslechl a v kanceláři se setmělo. Došel k vypínači a rozsvítil pár světel. Carnegie přestal zápasit s balíkem a pustil ho na zem. Jonathan si přitom všiml, že má ústa od krve a v očích nepřítomný, zvířecí výraz. V záhybech plátna se cosi pohnulo – černá bota a povědomý pramínek zářivě rudých vlasů.

„Raquello! Jsi v pořádku?“

Jonathan pohlédl na Carnegieho – že by si teď pochutnával i na známých? Vlčí muž si všiml jeho udiveného pohledu a odfrknul si.

„Neboj se, chlapče. Už mám dost.“

„Já jsem nechtěl... jen jsem...“ Jonathan se zoufale snažil větu dokončit.

„Takže já se pomoci nedočkám!“

Raquella se snažila vymotat z plátna. Pak se konečně postavila na nohy a urovnávala si šaty, aby se trochu vzpamatovala. Po Carnegiem střelila uraženým pohledem a pak obrátila pozornost k Jonathanovi.

„Jsi skutečný džentlmen,“ poznamenala sarkasticky. „Myslela jsem, že vy ze Světlé strany máte nějaké vychování.“

„Jen jsem překvapený, že tě vidím, to je všechno. Co tu děláš? Nezabije tě Vendetta, jestli to zjistí?“

„Ještě se zotavuje. A jak vidíš, nenechali jsme nic náhodě.“ Koutkem oka mrkla po detektivovi. „Ačkoli velmi pochybuji, jestli to byl ten nejvhodnější způsob.“

Vlčí muž pokrčil rameny. „Jsi tady, nebo ne? A teď už nám řekni, co se děje.“

Raquella si povzdechla a posadila se. Na několik vteřin sklopila hlavu, a když znovu vzhledla, Jonathan s překvapením zjistil, že jí po tváři stékají slzy.

„Jde o otce,“ hlesla zoufale. „Někam se ztratil. Nebo ještě hůř. Nevím. Musíte mi pomoci ho najít!“

Humphrey Granville se opřel do křesla a nedočkavě si olízl rty. Dnešní večer bude podle všeho nezapomenutelný. Také se na něj dlouho a pečlivě připravoval: nacpal se do perfektně střiženého žaketu, který už ovšem utržil mnoho šrámů z nespočtu gurmánských bitev. Vlasy projel hřebenem a uhladil pořádnou vrstvou pomády. Pak si připnul nejlepší manžetové knoflíčky – levý ve tvaru nože, pravý ve tvaru vidličky. Jen drobky v kníru připomínaly Humphreyho obvyklý ošuntělý vzhled.

V hlavním sále Poslední večere, nejvybranější restaurace celé Temné strany, to šumělo spokojeností. V celé restauraci bylo jen pět stolů – rozestavěných do pětiúhelníku – a bylo tedy nesmírně obtížné sem získat rezervaci. Hosté, kterým se to poštěstilo, se o tom nikde nešířili, aby se za ně náhodou pak někdo nevydával. Humphrey byl na seznamu čekajících pět drahých let. Právě popíjel čaj v hotelu Savoy, když dostal zprávu, že konečně získal stůl. Jen tak tak se ovládl, že nezačal radostí tancovat. Okamžitě se začal připravovat na návrat na Temnou stranu.

Znovu si pročetl jídelní lístek. Nebylo jednoduché si vybrat, a zcela nemožné pak nad výběrem neuvažovat. Možná si měl raději dát flambovaného krkavce nebo proslulé lasičí rizoto. Gaston La Guerre, šéf kuchař Poslední večere, byl mrzutý neotesanec, jehož výbušnost bylo možné srovnat pouze s jeho kulinářským uměním.

Vyprávělo se, že někteří nešťastníci kvůli jeho povaze nedobrovolně okořenili denní polévku svými nehty. Humphrey doufal, že dnes večer je kuchař dobře naložený.

Všechno se zdálo dokonalé, přesto si Humphrey musel přiznat, že se necítí tak docela ve své kůži. Celá ta věc s Nicholasem se mu nějak začala zajídat. Nikdy ho neměl poslouchat. Problém byl, že od první chvíle, kdy se v Kainově klubu dali Džentlmeni dohromady, Humphrey zoufale toužil po Nicholasově uznání. Ačkoli se pohybovali v podobných, vybraných kruzích, Granvillové byli přeci jen vetřelci, kteří přišli k penězům díky svým nechvalně proslulým zastavárnám. Aristokrat de Quincy – dědic rodinného jmění z vyděračského řemesla – Humphreym vždy otevřeně opovrhoval. Neustále si ho dobíral kvůli jeho váze, nevhodným konexím i sprostému chování. Humphrey byl veselá kopa, ale v temnějších chvílích se ani on neubráníl myšlence, že by Nicholase odstranil.

Po vraždě Jamese Arkela a zjištění, že to byl Rozparovač, zavládl na Temné straně chaos. Do ulic nastoupili obávaní detektivové Thomase Rozparovače a zatkli všechny, kteří se jim připlétli do cesty. Džentlmeni zpanikařili a každý si šel svou cestou. Humphrey utekl na Světlou stranu, Edwin sestoupil do podzemí Midnightu. Bratr Steel – jediný z Džentlmenů, o kterém mohl Humphrey upřímně říct, že ho měl rád, a zároveň také jediný, který se odmítl účastnit jejich komplotu – byl z jejich společnosti vyloučen. Humphrey už ho pak nikdy neviděl ani o něm neslyšel.

Pouze Nicholas – bratr Heart – zůstal klidný a držel se rady bratra Fleeta. Právě on přišel posléze na to, že Fleet je také Rozparovač – tedy Jamesův bratr. A Nicholas se v Humphreyho životě objevil znovu až po deseti letech, s vyděračským plánem, jak měl ve zvyku. De Quincy přišel Granvilla požádat o pomoc! Humphreymu se dmula hrud' pýchou, když přijímal. Ale když viděl, jak se to vyvinulo, začal svého rozhodnutí litovat, ještě předtím než byl Edwin zavražděn.

Ne že by se mu to taky mohlo stát – tomu Humphrey předešel. Aby se ujistil, ohlédl se přes rameno, kde se ve stínu rýsovala

obrovská Jolova postava. Jol byl nejdražším osobním strážcem celé Temné strany a byl proslulý tím, že jeho klientům nebyl nikdy zkřiven ani vlásek. Humphrey si odfrkl. Všude teď bylo nebezpečno, ale Humphrey Granville věděl, co dělá. V žádném případě nikomu nedovolí zničit mu život ani zkazit večeri.

Když přinesli první chod, věděl, že nebude zklamán. Žraločí paštika voněla božsky a chutnala ještě lépe. Jak se mu rozplývala na jazyku, Humphrey rozeznal jakousi ostrou příchuť, kterou ani on – největší gurmán celé Temné strany – nedokázal rozpoznat. Gaston byl skutečně mistrem svého oboru. Napil se vína a vychutnával si každé sousto.

Další dvě hodiny nepozorovaně mýjely ve znamení skvostné řady chutí a vjemů. Humphrey si připadal skoro jako ve snu. Zapomněl úplně na Edwina i na Jola, jeho pozornost zcela upoutala jídla, která se mu střídala na talíři. Číšníci byli jako stíny, které se objevovaly a hned zase mizely se špinavým nádobím, aniž si toho hosté stačili všimnout. S každým novým chodem to u ostatních stolů kolem Humphreyho vzrušeně či překvapeně zaševelilo. A neustále se hovořilo. Humphrey ovšem nikdy nechápal, jak si někdo může kazit jídlo společností někoho dalšího: on dával při jídle přednost samotě.

Šestý chod byl podáván za tlumeného světla, aby vynikla podívaná na flambovanou medúzu. Humphrey pozoroval třepotavé plameny a zdráhavě si musel přiznat, že všechno to hutné jídlo už se v něm začíná ozývat. Bylo mu na omdlení. Na čele mu vyrazily krůpěje potu. Možná si ten druhý steak z hyeny přece jen neměl dávat. Humphrey se nicméně vzmužil a napil se pořádně vody. Vždyť je to směšné! Taková životní příležitost – a on by to vzdal už při šestém chodu! Zvedl nůž a s novým gustem ho zabodl do medúzy.

Snění mu překazil ostrý křik z kuchyně. Humphrey se postrašeně zadíval na Jola. Zavalitý strážce se pomalu vydal ke kuchyni, aby zjistil, co se děje. Rozrazil lítací dveře. Humphreyho bojovná nálada z počátku večera ho začala opouštět a obavy v něm narůstaly stejně jako pocit přeplněnosti z jídla. Navzdory svému optimismu prostě nemohl vymazat, že Edwina kdosi na ulici

brutálně zavraždil a nikdo netušil, jestli tím celá věc skončila. Znali se sice s bratrem Fleetem léta, ale přeci jenom to byl Rozparovač, a tedy člověk schopný čehokoli. Humphrey si osušil tvář ubrouskem. Podlaha jako by se pod ním kolébala a okolní stoly se točily jako v nějaké zběsilé karnevalové jízdě.

Jol se vrátil z kuchyně s nic neříkajícím výrazem.

„Co se tam děje?“ zeptal se nervózně Humphrey.

„Jeden ze skalních orlů, které měli smažit, nebyl podle všeho tak docela mrtvý, jak si mysleli. Zaútočil na jednoho z kuchařů.“

„A je už všechno v pořádku?“

„Asi je. Oba už jsou mrtví.“ Jol si svého klienta zkoumavě prohlédl. „Jste v pořádku? Nevypadáte moc dobře.“

„Ale ano, jsem. Je mi dobře. Jen dávej pozor, ať mě nikdo nesleduje.“

„Jaké je jídlo?“

Humphrey mu věnoval podrážděný pohled. „Takové ty nikdy ani neochutnáš. A teď běž a nech mě být.“

Jol se vytratil a Humphrey si položil hlavu do dlaní. Má pravdu – skutečně se necítil dobře a byl čím dál víc rozladěný. Nemusel přeci na jediného člověka, který ho chránil, takhle vyjet. Místnost se s ním točila čím dál rychleji, takže ztrácel orientaci. V žaludku mu divoce bublalo a na jazyku mu znovu vytanula ostrá příchuť žraločí paštiky.

„Jole?“ zasténal.

Strážce byl ve vteřině u něj. „Co se děje?“

„Není mi dobře.“ Znovu zasténal a chytl se za břicho. „Myslím, že mi asi někdo dal něco do jídla.“

„Dobrá. Pojďme odsud.“

Jol vzal tloušťku kolem ramen a pomohl mu na nohy. Pak ho vedl k lítacím dveřím na konci restaurace.

„Kam jdeme?“ ptal se slabým hlasem Humphrey.

„Vepředu je moc lidí. Půjdeme raději východem pro zaměstnance.“

Strážce je vmanévroval do kuchyně Poslední večere. V místnosti byl zmatek. Kuchaři v dlouhých umaštěných zástěrách běhali sem a tam úzkými uličkami a přitom na sebe křičeli a

hrozili si kuchyňskými noži. Z řady pecí vycházel žár jako z kovářské výhně. Zpod poklic hrnců rachotících na plotnách se řinula pára a ze zčernalých pánviček šlehaly plameny. V tom zmatku si vetřelců nikdo snad ani nevšiml.

Jol strkal Humphreyho před sebou přes kuchyň k veliké špižírně v zadní části budovy. Špižírna byla tmavá, velká skoro jako menší stodola a plná surovin a uvázaných divokých zvířat. Na podlaze leželo rozsypané zrní a shnilá zelenina. Jol se rozhlédl, zda je tu bezpečno, a pak Humphreyho posadil na pytel s bramborami.

„Tady se posaďte. Jen si ještě dojdou něco ověřit.“

„Nenechávej mě tu!“ prosil Humphrey, ale bylo už pozdě. Jol se protáhl dveřmi a zavřel je za sebou. Humphrey se roztřásl. Tenhle průvan byl ještě horší než to vedro v kuchyni. Určitě má horečku. Po tváři mu stékaly stružky potu.

Za hromadou zrní cosi zašustilo.

„Haló?“ zavolal Humphrey. „Kdo je tam?“

Místo odpovědi se ozvalo zakrákání. To ho trochu uklidnilo. Asi nějaký pták. Zřejmě něco exotického, protože ten hlas nepoznával.

Krákání se ozvalo znovu, tentokrát naléhavěji. Humphreyho napadlo, že jestli po něm někdo pátrá, mohl by ho ten pták prozradit.

„Pšt!“ zašeptal. „Hodnej ptáček! Pšt!“

Pták ale zavolal znovu, jako by s ním hrál hru.

„Jestli nezmlkneš, sežeru tě zaživa!“

Špižírnou naplnil pronikavý křik, až Humphreymu zaléhaly uši. Zaslechl mávání křídel a pak ke své hrůze spatřil jakýsi temný mrak, který se k němu valil vzduchem. Humphrey strachy zdřevěněl, takže neměl ani čas se nějak bránit, když ho mrak zahalil do své tmy. Ucítil zápach hnijícího masa a tváři mu projela ostrá bolest. Humphrey padl na kolena, z obličeje se mu řinula krev. Odkudsi z mraku se ozvalo vítězoslavné zakrákání.

Humphrey se v panice podíval nad sebe a viděl, jak se ten černý přízrak vyhoupl na trámovi a připravoval se na další útok. Vrávoral ke dveřím špižírny a vzal za kliku. Bylo zamčeno. Začal dveřmi divoce lomcovat a ze všech sil volat o pomoc, ale nikdo

mu na pomoc nepřiběhl a on byl příliš slabý, aby dveře vyrazil. Dal se do pláče a sesunul se na podlahu. Proti té stvůře schované kdesi v temnotě byl bezbranný. Poslední myšlenka, která ho napadla, než se k němu pták snesl, byla otázka: kam se asi poděl jeho strážce?

Jol otočil klíčem v zámku a šel pryč. Neměl chuť poslouchat ta jatka. Stačilo, že někomu zkazil večeři. Vrátil se ke Granvillovu stolu a usadil se na židli, která pod jeho úctyhodnou váhou zapraskala. Pokusil se o kultivované gesto a rozbil ubrousek, který si zasunul za límec.

Objevil se číšník a v okamžiku byl u stolu.

„Pánův společník odešel?“ zeptal se slušně.

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Jol. „A nevrátí se. Kolik ještě zbývá chodů?“

„Ještě sedm.“

„Dobře. Jak tu vaří?“

Číšník se usmál. „Copak jste neslyšel, pane? Říká se, že jídlo je tu tak dobré, že by pro ně člověk umřel.“

15

V kočáře bylo ticho. Jonathan sledoval, jak si Raquella nervózně okusuje nehty a chtěl něco říct, aby ji uklidnil a potěšil, ale nic ho nenapadalo. Vlastně měl v jistém smyslu štěstí – jeho matka zmizela tak dávno, že ani nepoznal pocit ztráty, protože si v první řadě vůbec nedokázal vybavit, jaké to bylo, když Theresa ještě byla s nimi. O co horší to asi musí být, když ztratíte někoho, koho jste znali a milovali celé roky?

S Raquellou sice upřímně soucítit, nicméně ani to nedokázalo úplně přehlušit vlnu vzrušení, která se v Jonathanovi pomalu vzdouvala. Byl si jistý, že Theresa přišla na něco, co Džentlmeny spojovalo s vraždou Jamese Rozparovače. Možná že ji unesli. *Nemuseli* ji přece zabít, utvrzoval se. Třeba byla uvězněna někde nedaleko a čekala, až ji někdo přijde zachránit. Třeba kolem ní každý den chodil. Jednou věcí si byl jist: jeden z Džentlmenů určitě ví, co se s Theresou stalo. Kdyby vyřešili záhadu Jamesovy vraždy, dovedlo by je to i k jeho matce? Ta představa byla tak neuvěřitelná, že to skoro nedokázal snést.

Arthur Blake seděl vedle Jonathana a zamyšleně se díval z okna. Zavalitý novinář vrazil do Carnegieho kanceláře a byl samým vzrušením bez dechu. Raquelly si vůbec nevšiml a hned spustil.

„Další vražda!“ lapal po dechu. „Stejná jako Raffertyho. Dělal jsem rozhovor s jedním vampýrem na Nowhere Street, byl se mnou i ten Piercův kluk. A vtom jsem se to doslechl. Stalo se to v restauraci Poslední večeře. Podařilo se mi tam vklouznout zadem a zahlédl jsem tělo, než ho odnesli. Když jsem ho viděl, bylo jasné, že ať už Jamese a Edwina zabil kdokoli, měl na svědomí i tohohle.“

O Poslední večeři slyšel dokonce i Jonathan. Kolem restaurace s pečlivě strážným vchodem sám několikrát šel. Těžko si dokázal představit, že by uvnitř někdo mohl přijít o život.

„Jak se ten muž jmenoval?“ zeptal se.

„V restauraci se to snažili ututlat, ale podplatil jsem vrchního číšníka a ten mi řekl, že to byl chlápek jménem Humphrey Granville.“ S očekáváním pohlédl na Carnegieho. „Říká vám to něco?“

Carnegie zavrtěl hlavou.

„Mně taky ne. Ale je to další stopa a někdo to určitě vědět bude. Jdeme!“

Obrátil se ke dveřím, ale na rameno mu dopadla chlupatá ruka Carnegieho, která Arthura otočila čelem vzad.

„Zřejmě je to pro vás tak vzrušující zpráva, že jste v té restauraci úplně zapomněl na slušné vychování. Ta mladá dáma, které jste si ani nevšiml, je Raquella Joubertová. Je to naše přítelkyně.“

Arthur zmateně kývl služebné na pozdrav. „Aha... z-zdravím, slečno. Neviděl jsem vás.“

Carnegie si novináře přitáhl k sobě, takže se jejich tváře skoro dotýkaly.

„Raquellin otec zmizel. Samozřejmě je z toho velmi nešťastná, takže my se budeme snažit jí nějak pomoci. A pak se možná dostane i na toho vašeho Granvilla.“

„J-jistě,“ koktal Arthur a snažil se nohama najít oporu. „Je to ko-koneckonců přítelkyně.“

Detektiv se zakřenil a pustil novináře na zem. „Jsem rád, že jsme si to vyjasnili. Tak půjdeme?“

Ted' vystupovali z drožky před skromným řadovým domkem v Lower Fleet. O kus dál v ulici se honily děti a hrály si na chodníku, ale před tímhle domem nebyl nikdo. Raquella pomalu sestoupila po schůdcích z kočáru a vedla je ke dveřím.

Jonathan byl před vstupem do domu Joubertových nervóznější, než kdyby šli na Temné straně ke komukoli jinému. Připadal si jako vetřelec, zvláště s Carnegiem a Arthurem po boku. V chodbě panovala truchlivá atmosféra, od stěn se odrážel smutek. Z přijímacího pokoje v přízemí sem doléhaly tlumené hlasy. Jonathan vešel dveřmi za Raquellou a zalpal po dechu.

V pokoji byla tma a z ulice sem zataženými závěsy pronikal tlumený dětský smích. Georgina Joubertová seděla na pohovce a chovala v náručí malé dítě. Ve tváři se jí zračila bezesná, plačtivá noc. Vedle ní si z konvice klidně nalévala čaj Marianne.

Jonathan instinktivně strnul. Marianne byla soustrastně v černém oblečení a i vlasy měla uhlově černé. Jonathan ji naposledy viděl, když se potápěla do Nádrže bolesti v Bestilii Exotice, aby zachránila svého nohsleda Humbla. Ještě stále si vybavoval, jak jí ve světle zářily bílé vlasy. Jonathan měl asi Marianne nenávidět – byla nebezpečná a jí i Alainovi kvůli ní hrozila smrt – ale musel si přiznat, že když ji spatřil, jeho pocity nebyly tak úplně jednoznačné.

Když vstoupili, zvedla oči a usmála se.

„Ahoj, všichni. Jak se máme?“

Carnegiemu vyšlo z hrdla tlumené zavrčení. Marianne si nalila druhý šálek a povídala dál.

„Obávám se, že čaj nebude pro všechny stačit. Měli jste Georgině říct, že přijdete.“

„Marianne,“ procedil vlčí muž mezi zuby. „Tebe bych tady nečekal.“

„Jen mě napadlo, že se tu zastavím, abych zjistila, jak se Joubertovým vede. To víte, celá ta věc je pro rodinu velká rána.“

„Je k nám tak milá,“ zašeptala Georgina. „Posaďte se prosím.“

Nervózně si posedali na židle. Jonathan viděl, že v Carnegiem všechno vře. Vlčí muž si protahoval prsty, jako by chtěl každou chvíli skočit Marianne po krku a divoce po ní šlehal pohledem.

Jestli si Georgina napjaté atmosféry všimla, nedala to na sobě znát. Podala Raquelle dítě a opatrně upila čaj ze svého šálku.

„Je od vás velmi milé, pane Carnegie, že jste přišel, ale nejsem si jistá, co byste pro nás mohl udělat. William se prostě vypařil, ani nevím proč.“

„Raquilla se zmínila, že v dopise, který vám zanechal, psal cosi o tajemství.“

Georgině přeběhl po tváři stín.

„Ať už to bylo cokoli, dobře ho přede mnou střežil. Ale nevykládejte si to špatně – já jsem věděla, že se *něco* stalo. Nežili jsme totiž vždycky takhle,“ ukázala na přeplněnou místnost. „V prvních letech našeho manželství měl William před sebou velmi slibnou budoucnost. Rýsovala se mu práce v nejpřednější bance Temné strany. Měl se stát jedním z nejváženějších lidí celé čtvrti – a všichni to věděli. Když jsme si vyjeli v našem kočáře, závistivě za námi koukali...“

Georgina se při vzpomínce usmála, ale pak sklopila oči. Když znovu promluvila, třásl se jí hlas.

„A pak jsme dostali dopis z banky, že svou nabídku na místo stahují. Jen tak... a všechno bylo pryč. Ten den jako by ve Williamovi něco umřelo. Snažil se najít si jinou práci, ale ať šel kamkoli, zabouchli mu dveře před nosem. Jako by někdo chtěl, aby žádnou práci nenašel. A nešlo jen o to. Zanevřeli na nás i všichni jeho přátelé. Nikdo nechtěl pomoci. William už nemohl ani do Kainova klubu.“

Jonathan s Arthurem se na sebe významně podívali. Novinář se právě chtěl na něco zeptat, když vtom se otevřely dveře a v nich stáli Humble a Skeet.

Jonathana mělo napadnout hned, že Marianne by sem nepřišla sama. I tak to ale pro něho byl šok. Hlava němého obra sahala až ke stropu, takže se musel předklánět. Obličej měl plný rozšklebených jizev – památka na jeho dostaveníčko se smrtí v akváriu s barakudami. K jeho nohavici se překvapivě tisklo malé dítě. Když Humble spatřil Jonathana, věčný úsměv mu zmizel ze rtů a oči se mu zableskly hněvem. Neslitovný Skeet stál těsně za ním a nervózně škubal svou plešatou hlavou. Obě stvůry měly na

sobě svůj obvyklý pohřebnický úbor, což v Joubertově domě působilo až hrozivě příznačně.

Carnegie instinktivně vyskočil a vytasil drápy. Byl by po nich skočil, kdyby ho Jonathan nechytł za ruku a neukázal směrem k Georgině, která si z Raquellina náručí znovu brala dítě. Vlčí muž si chlapce změřil pohledem, ale nakonec se posadil. Marianne se zároveň podívala na Humbla a zavrtěla hlavou.

„Je to vždycky pěkné, když se sejdou staří známí,“ poznamenala zvesela. „Ale necháme si to... na jindy, ano?“

Humble, který stál Georgině za zády, naznačil Jonathanovi, že mu podřízne krk. Skeet nedočkavě zakňučel a hrál si s rukama za zády, kde zřejmě schovával zbraň.

„Nezlobil snad Danny?“ zeptala se Georgina roztržitě.

Humble zavrtěl hlavou a do tváře se mu vrátil křivý úsměv. Pohládl chlapce po hlavě.

„Humble to s dětmi opravdu umí,“ pochlubila se Marianne. „Ony ho prostě milují.“

Arthur si odkašlal. „Omlouvám se, že na vás naléhám, paní Joubertová, ale zmínila jste se předtím o Kainově klubu. William byl členem?“

„Členem? On tam v podstatě žil – tedy než potkal mne, samozřejmě. Věčně trávil čas s těmi svými kamarády. Však to byli pěkní podvodníci.“

Jonathanovi bylo najednou všechno jasné. „Přátelil se i s Humphrey Granvillem, je to tak?“

Georgina vypadala překvapeně. „Neměla jsem to jako vědět, chápete. Byli to hrozní tajnůstkáři, říkali si bratr ten a bratr onen. Ale o některých – těch Džentlmenech, jak si říkali – mi William vyprávěl. A Humphrey byl jedním z nich. Říkali mu Bratr Rake.“

Všichni nastražili uši. Dokonce i Humble vypadal zaujatě. Jonathan horečně přemýšlel. Jestliže byl Raquellin otec do toho všeho zapleten, není divu, že uprchl. Ale kam? Vrahovi se podařilo vystopovat Edwina i Humphreyho. Bylo vůbec na Temné straně nějaké bezpečné místo? To odhalení napjatou situaci v místnosti ještě umocnilo. Georgina ale dál, napůl zasněně vyprávěla.

„Když se to ale se mnou a Williamem zvirtlo k horšímu, jeho ‚kamarádi‘ zmizeli jako všichni ostatní. Bylo to pro něj hrozné. Pro nás oba.“

Raquella matce stiskla ruku a ta se na ni smutně usmála.

„Ale nemůžu si stěžovat,“ snažila se Georgina neztratit odvahu. „Mám přece děti, ty se o mne postarají.“

„Georgino,“ oslovil ji jemně Carnegie. „Tohle by mohlo být důležité: vzpomínáte si ještě na nějaké další Williamovy přátele?“

Zamračila se. „Je to tak dávno. Bylo jich pět, kamarádi na život a na smrt... William, Humphrey, a... ano, *ten*.“ Georgina se otřásla. „Byl to odporný chlap, jen co je pravda. Párkrát k nám zašel, ale nikdy o nikom neřekl nic dobrého. De Quincy se jmenoval. Nicholas de Quincy. Vyděrač. Proč? Myslíte, že to nějak souvisí s tím, že William zmizel?“

„Jistě to nevím,“ odpověděl Carnegie. „Ale posvítíme si na to. Víte, kde ten de Quincy žije teď?“

Georgina zavrtěla hlavou. „Toho člověka jsem neviděla přes deset let. A vůbec by mi nevadilo, kdyby to tak už zůstalo.“

Marianne dopila čaj a elegantně položila talířek na stůl. „Tak, Georgino, myslím, že už jsme tě zdrželi dost dlouho.“

Vytáhla pero a kousek papíru, něco na něj rychle napsala a složila ho. Pak Raquellinu matku políbila na tvář. „Kdybys něco potřebovala, určitě se ozvi.“

Pak se obrátila k ostatním.

„Moc ráda jsem vás všechny zase viděla. A příště si nedáme tak na čas, platí?“

Marianne upustila složený papírek překvapenému Jonathanovi do klína, mrkla na něj a vyšla z pokoje. Humble opatrně vyprostil nohu z Dannyho sevření a následoval ji.

Jonathanovi se trochu třáslы ruce. Rozbalil papír a přečetl si Mariannin vzkaz.

„Co je to?“ zeptal se Carnegie.

„Popis cesty,“ odpověděl Jonathan. „Kde najít Nicholase de Quincyho.“

Byla jedna hodina ráno a u drožky, která zastavila u kraje prašné cesty, stály tři postavy. Měli za sebou mnoho mil jihozápadně od nepřetržitého chaosu hlavní třídy. Nejdříve přejeli přes přízračný most Baelmonk Bridge a pak se městu vzdalovali úzkými, rozjezděnými cestami, které lemovaly nezdravě hnědavé živé ploty a stromky, což pro místní znamenalo venkov. Dokonce i pod rouškou noci měly všechny postavy velmi svébytnou siluetu: jeden vysoký a hubený, další malý a tlustý a poslední, nejmohutnější, přidal k vysoké postavě ještě velký cylindr.

Arthur si na chvíli přestal mazat tvář černidlem na boty a mrzutě se obrátil na Carnegieho: „Nemohl byste ve voze nechat alespoň ten klobouk?“

„Někdo by mi ho mohl ukrást! A navíc, kde jsem já, je i klobouk.“

Novinář si povzdechl a vrátil černidlo do beztvareho pytle, který měl na rameni. „Tak bychom mohli vyrazit. Měsíc se schoval za celkem slušný mrak, což by nám mohlo pomoci.“

Carnegie na Arthura pohlédl se zájmem. „Odkdy jste odborník na vloupání?“

Pokrčil rameny. „Jsem novinář. A to člověk musí občas zajít do krajností, aby měl o čem psát.“

„Třeba se vloupat do něčí ložnice?“

„I to už jsem udělal. Koneckonců jen tak se mi podařilo odhalit tajemství unesených Wilberforceových dvojčat. Co je na tom tak směšného?“

Jonathan se marně pokoušel ututlat smích. „Omlouvám se, Arthure. Jenže... no zkrátka nevypadáte jako běžný zloděj.“

Novinář si ho změřil pohledem. „Já se dokázal vloupat do domů na Savage Row, když tobě ještě teklo mlíko po bradě. Takže se starej o svý.“ Znovu se podíval na Mariannin vzkaz. „Takže jestli má ta ženská pravdu, de Quincyho dům by měl sousedit tady s těmi lesy. Pojd'te za mnou a dávejte pozor, kam šlapete.“

Arthur se v lese pohyboval s překvapivou lehkostí, za ním našlapoval tiše Carnegie. Naopak Jonathan se musel soustředit na každý krok, aby nešlápl na větvičku nebo mu pod nohou nezašustilo listí. Kolem něj ovíjely mlžné pavučiny štíhlé kmeny stromů. Byli daleko od továren a komínů, které vévodily středu Temné strany, a vzduch tady v lese byl čistší a svěžejší, než na jaký byl Jonathan zvyklý. Jeho dech kreslil v mrazivém vzduchu podivné obrazce.

Už ani nevěděl, jak dlouho se plížili po lese, když vtom mu Carnegie položil varovně ruku na rameno. Jonathan ve tmě rozpoznal obrysy vysoké kamenné zdi, která se vypínala před nimi. Kolem dokola byly stromy vykácené, aby se přes ně nemohl nikdo snadno dostat na druhou stranu. Jako by zeď sama o sobě nestačila, byly po jejím obvodu rozmístěny ještě špičaté hroty.

Carnegie zavrtěl hlavou. „De Quincy tady *opravdu* nechce návštěvy.“

Arthur sáhl do pytle a vytáhl kus lana, který přivázal k malému záchytnému háku. „Podle mě ta zeď nebude dneska náš největší problém,“ prohodil.

Povytáhl ještě lano, zkusmo několikrát hákem švihl a pak ho vyhodil přes okraj zdi. Ozvalo se kovové cinknutí, hák se zachytil za jeden z hrotů a zaklesl se za něj. Carnegie uznale kývl.

„Pěkný hod. Na novinářinu je vás škoda.“

Arthur si plívl do dlaní, pevně se chytil lana a začal po něm šplhat. Jonathan přihlížel s otevřenou pusou. Nikdy by si byl nemyslel, že je to možné, ale novinář nějakým způsobem dokázal

své tělo dostat nahoru. Musel mít obrovskou sílu v rukou. Jonathan si uvědomil, že vlastně vedl dost nebezpečný život a přežil několik pokusů o vraždu. Občas bylo snadné novináře podcenit, ale pod jeho klamavým zevnějškem plným tuku se skrývala železná vůle.

Když Arthur vylezl až nahoru, usadil se mezi dva hroty. Ujistil se, že vzduch je čistý, a pak teprve kývl na Carnegieho, který se lehce vyhoupl za ním. Jonathan se zhluboka nadechl a začal šplhat za nimi. Při hodinách tělocviku nikdy nevynikal, a navíc bylo lano kvůli mlze dost kluzké. Opíral se nohama o zeď a krok za krokem lezl vzhůru. Sice pomalu, ale jistě. Konečně se před ním objevily bodce a silná paže mu pomohla posadit se na vršek zdi.

„Napoprvé to nebylo špatné,“ pochválil ho Carnegie.

Jonathan přikývl, protože na slova mu nezbýval dech. Vedle něj Arthur mžoural do tmy jako hlídka na pirátské lodi. Jonathan se podíval stejným směrem.

„Co to tam proboha je?“ vydechl.

Před nimi se uprostřed rozlehlé vyštěrkované plochy rýsovala kruhová stavba s obří kupolí. Ohyzdné železné zdi se vypínaly vysoko k nebi. Konstrukci budovy vyplňovaly dlouhatánské řady oken, mnoho z nich rozbitých. Světlo nebylo nikde vidět.

„No jistě!“ odpověděl Arthur. „Panoptikon!“

„Pan-co?“

„Panoptikon. Je to vězení. Postavily ho úřady předtím, než byla Temná strana odříznuta od zbytku Londýna. Mysleli, že se tím sníží kriminalita, ale nefungovalo to.“

„Proč?“

Arthur se na něho úkosem podíval. „My z Temné strany nemáme vězení zrovna v lásce. Nakonec se vězňům snažilo zvenku pomoci tolik lidí, že to tu museli obklíčit. A když se Temná strana osamostatnila, strážci pláchly a vězení už se pak nepoužívalo. Přiznám se, že jsem už úplně zapomněl, že tu kdy bylo.“

Jonathan si znovu prohlédl zlověstnou stavbu. „A Marianne si myslí, že de Quincy tady žije?“

Novinář pokrčil rameny. „Není tu zrovna útulno, ale bezpečno určitě. Půjdeme to prozkoumat?“

Jonathan zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. „Počkat – co je to tamhle?“

Ukázal prstem na dva obrysy, které se k nim skoky přibližovaly.

„Ale ne. Psi,“ zabědoval Arthur. „Psy nemám rád.“

Jonathan si v duchu říkal, že označení „psi“ na dvě obludy, které se k nim hnaly, příliš neseďí. Velcí byli skoro jako poníci a svaly jim při běhu jen hrály. Jak štěkali, slintající tlamy se jim blýskaly vyceněnými tesáky. Když psi doběhli k místu, kde na vršku zdi balancovali tři vetřelci, začali vyskakovat do výšky a tlapami s obnaženými drápy rvaly ze stěny kusy zdiva. Jonathan s hrůzou couvl. Stačilo by uklouznout a roztrhali by ho na kusy.

Carnegie ale beze slova seskočil dolů. Jednou rukou si přidržoval klobouk a klopky kabátu za ním vlály jako netopýří křídla. Vlčí muž dopadl na zem a psi už se na něho chystali vrhnout, když vtom zmateně zůstali stát. Přestali štěkat i skákat. Jeden ho přátelsky očichával a pak se mu začal hlavou otírat o nohavici.

Carnegie se s úsměvem podíval nahoru na své společníky. „Seskočte, nebojte se. Jsou to kříženci – napůl vlci. Dokud jsem tady, neublíží vám.“

Arthur shodil lano na druhou stranu zdi a sklouzl na zem. Po chvilce váhání udělal totéž Jonathan. Psi si je oba zvědavě, ale přátelsky prohlíželi. Carnegie pohládl psa, kterého měl po levé ruce, po hlavě.

„Vidíte? Jsou hodní.“

V tom okamžiku se zpoza mraků vyhoupl měsíc. Okolí Panoptikonu zalilo bledé světlo, které náhle odhalilo pohybuující se stín čísi postavy.

„Co to... u všech temných...?“ zamumlal Carnegie.

Po laně nataženém mezi zdí a Panoptikonem ručkoval muž. Ačkoli jediný chybný pohyb by znamenal jistou smrt, muž se vzduchem pohyboval ladně jako baletka.

„To je ten chlap z Kainova klubu!“ vykřikl Jonathan.

„Působivé,“ neochotně přiznal Carnegie. „Ale trochu cirkusácké.“

„Ale jestli to je ten vrah, musíme hned dovnitř! Pojd'me!“

Jonathan vyrazil přes šterk jako střela směrem k budově. Oči měl upřené jen na Panoptikon a skoro nevnímal Carnegieho ani psi, kteří se mu hnali po boku. Kdesi vzadu slyšel Arthurovo sípání. Šterk nebral konce, ale Jonathan běžel, až ho páliho v plicích a bolel každý sval. Nad hlavou mu po laně s lehkostí ručkoval nezvaný host a s každým pohybem zmenšoval vzdálenost k vězeňské kupoli.

Najednou se Jonathan ocitl v chladném stínu Panoptikonu. Zblízka působila budova ještě zlověstněji. Jejím základy byly zoufalství a šílenství, takže jí chyběla ona strašlivá elegancie ostatních staveb Temné strany. V minulosti odpuzovaly podobané zdi vězení příchozí stejně nemilosrdně, jako dusily křik těch uvnitř. Teď stály netečně, tiše. Vchod tvořily silné železné dveře, které sloužily výhradně k tomu, aby bránily vstupu – nikoli aby ho umožňovaly.

Jonathan zavrtěl hlavou a otočil se. Carnegie se psy ho právě doběhl.

„To je úplná pevnost. Můžeme se dovnitř dostat oknem?“ zeptal se.

Vlčí muž zavrtěl hlavou. „Jsou tam cely. Dostal by ses za mříže. Musíme dovnitř tímhle vchodem.“

Carnegie si dveře přeměřil a zkusmo se do nich chtěl opřít, když vtom se za ním ozval výkřik, který mu v tom zabránil.

„Počkat!“

Doklopýtal k nim vyčerpaný Arthur. „Takhle se dovnitř nikdy nedostanete. Nechte mě, ať to zkusím.“

Novinář zašmátral v pytlí a vytáhl kožené pouzdro s řadou dlouhých kovových předmětů. Klekl si a začal je do zámku zasouvat. Jonathan se podíval nad sebe a zjistil, že vetřelec už dosáhl konce lana a vyhoupl se na stěnu kupole.

„Pospěš si, Arthure!“

Novinář se zamračil. „Tohle není žádný obyčejný zámek. Bude to chvíli trvat.“

Arthurovi stékaly po tváři čůrky potu. Otřel si kapesníkem čelo a pak se do zámku pustil s novou vervou. Protáhl jeden drát jeho

vrchní částí a druhým se ve spodní snažil zachytit zámkový mechanismus.

Carnegie se zatvářil zoufale. „Nemáme celou noc.“

„Kdybych se mohl soustředit, tak bych možná...“

Ozvalo se hlasité cvaknutí.

„Mám tě!“ zavýskl Arthur.

Dveře se otevřely a za nimi se objevila tmavá chodba vedoucí hluboko do srdce Panoptikonu. Psi opatrně nasávali do nozder vlhký vzduch a pak o několik kroků ustoupili. Jonathan s obavami pohlédl na Arthura.

„To není dobré znamení.“

Z útrob budovy se ozval dlouhý hrůzostrašný křik a následně výstřel.

Pomalou a opatrně procházeli chodbou. Navzdory tomu, jak všichni předtím spěchali, teď se k běhu neměl nikdo. Carnegie je vedl tmou a tiše si brousil drápy o stěny chodby. Jonathan se otřásl a přitáhl si kabát víc k tělu. V chodbě byla třeskutá zima a mrazivý vzduch mu útočil na odhalená, nejcitlivější místa pokožky: tváře, ušní lalůčky a konečky prstů.

Další křik ani výstřel už se neozval. Jonathanovy kroky na kamenné dlažbě provinile duněly. Zajímalo ho, co měl asi za lubem onen vetřelec, a zda-li už z de Quincyho nezbylo jen nehybné tělo pohozené kdesi v Panoptikonu. Mrtvých těl totiž přibývalo na každém kroku. Spojitost mezi smrtí Jamese Rozparovače a zmizením jeho matky se Jonathanovi zdálo občas natolik křehké, že měl strach, že každým okamžikem skončí vyšetřování ve slepé uličce. Byl zrovna teď nejbliž odhalení pravdy?

Nad hlavou jim problikávalo světlo, takže viděl, že chodba ústí do velké místnosti. Carnegie se přitiskl ke zdi a pomalu se sunul kupředu – a ostatním naznačil, aby udělali totéž. Jonathan se krůček po krůčku přibližoval ke světlu a pokožkou vnímal mrazivou zeď. Vedle něj se svou objemnou postavu snažil ke stěně přitlačit Arthur. Na konci chodby vlčí muž obezřetně nakoukl za roh a pak vystoupil ze stínu. Jonathan na Arthura znepokojeně

pohlédl, ale novinář jen pokrčil rameny. Neměli jinou možnost – a tak následovali Carnegieho a vešli do místnosti.

První Jonathanův dojem byl, že je kolem obrovský prostor. Stál na okraji mohutné kupole tvořené nespočtem cel a chodbiček, které se táhly podél zdí toho podivného úlu. Cel tam musely být stovky, jedna vedle druhé v řadách nad sebou, každá zamčená za železnou mříží. Jonathan se snažil rozeznat, zda v celách někdo je, ale zdálo se, že jsou prázdné. V mrazivém průvanu v přízemí se svíjely plameny pochodní, které však dokázaly osvětlit jen několik pater nad sebou. Kdesi nahoře pod střechou se občas ozvalo zapískání a třepotání křídel uhnízděných netopýrů.

Uprostřed místnosti stál vysoký sloup, který se vypínal téměř až ke stropu kupole. Na samém vršku byla pozorovatelná s velkými okny opatřenými okenicemi. Když byl Panoptikon ještě plný vězňů, v místnosti zřejmě pracovali strážníci. Jonathan předpokládal, že z toho místa mohl člověk pozorovat všechny cely. Strážní sloup jen umocňoval celkový tísnivý dojem věznice.

A v tom okamžiku, kdy Jonathan vzhlédl, spatřil postavu padající z vršku pozorovací věže.

Nicholas si vetřelce málem ani nevšiml. Právě totiž v pozorovatelně sepisoval vyděračský dopis jisté bohaté dámy z Temné strany, která podváděla svého manžela. Nicholas za ta léta přišel na to, že rodinné řemeslo mohl stejně dobře provozovat z opuštěného Panoptikonu jako z centra města. Z pozorovatelný si udělal přepychovou pracovnu a police měl plné starých dopisů. Některé obsahovaly zlověstné výhružky a horlivě popíraly nařčení, jiné se odvolávaly na chudobu, další žadonily o mlčenlivost. Nicholasova pracovna byla jako d'ábelské epicentrum, z něhož se vlny strachu a viny šířily po celé Temné straně.

Právě s gustem dopisoval list, když zaslechl nenápadný kovový zvuk ze střechy. Nicholas položil pero, zamířil k oknu a skrze okenice se snažil vyhlédnout ven. Panoptikon byl tichý a pochmurný jako vždy. Právě se chtěl vrátit ke stolu, když ho upoutal jakýsi pohyb venku u okapu. Nicholas přimhouřil oči a s úžasem zjistil, že k pozorovatelně se po drátě blíží nějaká postava.

Ten kovový zvuk tedy zřejmě způsobil nějaký hák přichycený na pozorovací věž. Ať už byl ten drzý vetřelec kdokoli, měl něco za lubem.

Nicholas odstoupil od okna a sáhl do šuplíku svého psacího stolu a vytáhl z něj pistoli. Jako vždy byla vyčištěná a připravená ke střelbě. Vetřelec ztratil výhodu momentu překvapení. Vloupat se do Panoptikonu byla jedna věc – dostat Nicholase de Quincyho jiná. Nicholas už se před lety pro všechny případy pojistil a nechal vybudovat tajnou chodbu, která vedla od pozorovatelny půl míle pod zemí do nedalekých stájí, kde pro něho byl neustále připraven zapřažený kočár. Nicholas by byl zpátky na Grandu dřív, než by se útočníkovi podařilo vloupat do pracovny. Opačným směrem by přitom mířila skupina gangsterů, kteří by si to s nezvaným hostem vyřídili.

Nicholas se vítězoslavně pousmál, posbíral nejcennější korespondenci a zamířil ke dveřím. V duchu si už představoval vetřelcovu ošklivou smrt, když vtom – k jeho naprostému překvapení – přímo za ním vyrazila jakási okřídlená příšera okno a vlétla do pracovny. De Quincy se otočil a spatřil, jak tvor lehce dosedá na zem. Bylo to d'ábelské stvoření se zuby a drápy ostrými jako břitva. Světla v pracovně zhasla. Nicholas vykřikl a pak zmáčkl spoušť.

Jonathan se nedokázal pohnout, nadechnout ani odtrhnout oči. Postava, již viděli snášet se ze střechy pozorovatelny, byl tentýž muž, který se po laně dostal až k Panoptikonu. Teď z něj ale bylo klubko rukou, nohou a roztrhaných černých šatů, které se v příštím okamžiku mělo roztrástit o kamennou podlahu. Jonathan v hrůze přihlížel, ale muž najednou vytáhl cosi z kapsy a mrštil tím proti stěně věže. Zařízení se zakouslo do zdi a volný pád se vzápětí s trhnutím zastavil a muž se houpal u stěny věže na nějakém drátě.

Carnegie potichu hvízdnul.

„Z pekla štěstí.“

Z pozorovatelny ve věži se ozval hlasitý nelidský skřek.

„Co to, u všech temných, bylo?“ zeptal se Arthur bez dechu.

„Ať už to bylo cokoli, určitě to nebyl Nicholas de Quincy,“ odpověděl Jonathan. „Carnegie?“

Vlčí muž pozoroval věž a ve tváři měl znepokojený výraz. Pak tiše odpověděl: „Rozdělíme se. Pokusím se ho nalákat ven.“

„Koho nalákat?“

Z pozorovatelný se znovu ozval skřek a z rozbitého okna se začal valit černý mrak.

„BĚŽTE!“ zařval Carnegie a strčil do Jonathana.

Jonathan ale zůstal stát, uhranutý tím černým mračnem. Bylo to jako stín, ve kterém se skrývá něco strašného, taková ta temnota, která se schovávala Jonathanovi pod postelí a ve skříni, když byl malý. Jak se oblak blížil, Jonathan slyšel mávání křídel a najednou všechny louče kolem zapraskaly, zhasly a Panoptikon se ponořil do tmy.

Odkudsi z temnoty vyštěkl Carnegie na stvůru svou výzvu a okamžitě se v odpověď ozval známý skřek. Pak se ozvala nelítostná srážka a vlčí muž zavyl bolestí. Jonathan se k němu chtěl rozběhnout, ale nohy měl jako z kamene. Za okamžik si uvědomil, že nastalo ticho.

„K zemi, hochu!“ křičel Carnegie. „Jde po tobě!“

Jonathan se instinktivně skulil na zem. Tam, kde ještě před chvílí stál, cosi prosvištělo vzduchem. Vůbec neslyšel, jak se k němu ten tvor blíží.

Ležel roztažený na zemi a snažil se doplazit k nejbližší zdi. Nic neviděl ani neslyšel. Znovu nad ním něco zasvištělo a na tváři ucítil závan křídla, kterým mu tvor máchl těsně u obličeje. Poslepu se snažil nahmatat nějakou zbraň a najednou se jeho prsty chytly ledově chladné oceli mřížoví jedné z cel. Jedna tyč chyběla, což by mu stačilo, aby se mezerou vsoukal dovnitř. Znovu se ozval ten strašný skřek – tentokrát neuvěřitelně blízko. Jonathan už neváhal, vmákl se do mezery a odkulil se k zadní stěně.

O vteřinu později se mříže rozřinčely, jak do nich zvíře začalo mlátit pařáty. Do cely pronikl ohavný puch hnijícího masa. Ale ani z takové blízkosti Jonathan stvůru v té tmě nedokázal rozpoznat – pouze slyšel řinčení jejích drápů o železo a vzteklý křik, který

vydávala, jak se snažila dostat dovnitř. Jako by se pod jejím útokem otrásaly i stěny cely.

Jonathan se přimáčkl ke zdi a snažil se uvolnit mříž zakrývající okno. Rachocení a řev za ním byly stále hlasitější a hlasitější, až si říkal, že mu buď prasknou bubínky, nebo se z toho zblázní. A pak, stejně náhle jako se objevil, byl najednou hnilobný pach pryč a ustal i křik. Jonathan slyšel jen bití ohromných křídel, která se vzdalovala směrem vzhůru.

Sesunul se na hromádku. Chtělo se mu plakat, ale nedokázal cítit vůbec nic. Položil hlavu do dlaní a zůstal tak, dokud se před ním neozval známý hlas.

„Tady jsi.“

Carnegie stál u dveří cely a v ruce držel zapálenou pochodeň. Tvář měl poškrábanou a zkrvavenou, ale kromě toho vypadal nezraněný. „Už je to dobré, hochu. Je pryč.“

Jonathan se na vlčího muž podíval. „To bylo něco neuvěřitelného,“ hlesl zmámeně. „Příšerně jsem se bál.“

„To asi my všichni.“ Za Carnegiem se objevil Arthur. „Ale teď už jsme v bezpečí.“

Jonathan se protáhl mezi mřížemi zpátky do Panoptikonu. Carnegie došel k pozorovací věži a zvedl louč, která osvětlila nehybně visící kus drátu. Vetřelce nebylo nikde vidět.

„Náš záhadný přítel asi znovu unikl.“

„Ne tak docela,“ zamyšleně ho opravil Arthur. „Než se objevila ta stvůra, zahlédl jsem jeho obličej.“

„A poznal jste ho?“

„Dalo by se to tak říct. Koneckonců s ním přece pracuju. Byl to Harry Pierce.“

Raquella spala ve svém pokoji, když pro ni přišel. Měla neklidné sny, takže když vrzly dveře, byla hned vzhůru. Rychle se posadila a přitáhla si kolem sebe peřinu. Na pozadí osvětlené chodby se rýsovala postava Vendetty, ztěžka se opírající o hůl. Ačkoli ji nečekaná návštěva rozrušila, dokázala reagovat sebevědomě, téměř rozzlobeně.

„Je pozdě, pane. Co pro vás můžu udělat?“

Vendetta zasípal.

„Už zase chodím,“ pochlubil se. „Poprvé za ty týdny mně zas slouží nohy. Říkal jsem si, že by tě to mohlo zajímat.“

„Přirozeně mě to těší, pane. Nezlobte se, ale už je pozdě a já už spala. Ráno by se mnou možná byla lepší řeč.“

Na Vendettově tváři se mihl úsměv. „Že by sis začala hrát na dámu, Raquello?“

Poprvé za dlouhou dobu ji oslovil jménem. Vůbec se jí ale nelíbilo, jak je vyslovil.

„Podle mě je to chvályhodné... do jisté míry. Ale nevzbudil jsem tě jen proto, abych se ti předvedl – ačkoli dostatečný důvod by to byl. Ne, chtěl bych ti totiž svěřit tajemství. Nevím, co na to řekneš, ale napadlo mě, že by to mohlo být docela zábavné.“

Raquella křečovitě sevřela příkrývku. Vendettovy nálady byly stále nepředvídatelnější. Napadlo ji, jestli se mu jed nerozšířil až

do mozku a on nezačíná bláznit. Anebo byl takový vždycky a ona si toho jen nechtěla všimnout?

„Bude mi ctít s vámi to tajemství sdílet, pane, ale nemohlo by to počkat do rána?“

Upír zvedl hůlku a rozmáchl se jí přes její noční stolek. Vlásenky, rodinné fotografie i toaletní potřeby s rachotem spadly na dřevěnou podlahu. Při zařinčení skla se Raquella instinktivně přikrčila.

„Buď hned vstaneš, nebo tě zmlátím přímo v posteli,“ vyštěkl Vendetta. Pak se odmlčel, jako by se mu vrátila smířlivější nálada. „Počkám venku, než se oblékneš. Ať ti to moc dlouho netrvá.“

S tím za sebou zavřel dveře.

Raquella si třesoucíma rukama oblékla šaty a vyšla za svým pánem na chodbu. Bylo půl čtvrté ráno a chladné chodby Vendettova domu byly tiché a mrazivé. Venku vítr zlostně bičoval zdi. Pak už bylo slyšet jen ťukání Vendettovy hůlky o podlahu. Z obrazů zavěšených na stěnách hleděli Vendettovi předchůdci. Raquella jako by slyšela jejich myšlenky: *Co to dělá, proč tráví čas se služkou? Není ani dost dobrá, aby mu leštila stříbro.* Raquella si byla velmi dobře vědoma, že Vendetta hrál podle vlastních pravidel a žádná jiná neuznával.

Pokračovali chodbou dál k západnímu křídlu sídla. Byla to část určená pro hosty, ale už když tu Raquella začala pracovat, žádní tu nikdy nebyli, takže zůstávala stále prázdná. Překvapilo ji, že někdo v chodbě zapálil světla. Vendetta přešel bez povšimnutí kolem dveří vedoucích do hlavního sálu, který dominoval tomuto křídlu, a mířil k nenápadným dveřím dál v chodbě. Z objemného svazku klíčů bez váhání vybral jeden, který zasunul do zámku, a dal jí znamení, aby ho následovala.

Za dveřmi byla spíš komůrka než pokoj – stěží se tu vešli dva stojící lidé. Bylo slyšet jen Vendettův přerývaný dech a šustění Raquelliných šatů. Najednou si s nepříjemným pocitem uvědomila upírovu blízkost a jeho mrazivý dech na krku. Pak si všimla, že dvěma malými otvory ve zdi před nimi je vidět do hlavního sálu.

„Mojí předchůdci byli podezíraví,“ promluvil tiše Vendetta. „Myslím, že v celém sídle bys nenašla místnost, kterou by člověk

tak či onak nemohl tajně pozorovat. Já se obvykle těmihle nesmysly nezabývám, ale jak vidíš, dnešek je výjimečný.“

Raquelle došlo, že čeká, až se otvory podívá dovnitř. Srdce jí bušilo, když přitiskla tvář ke zdi. V místnosti bylo šero a zákoutí sálu tak zůstávala zahalena tajemstvím. Jediné světlo vydával krbový oheň, který se tmě okolo zuřivě bránil. Před krbem, s rukama za zády a zarmouceným pohledem upřeným do plamenů, stál William Joubert.

Raquella zalapala po dechu.

„Otec? Jak to?“

„William za mnou přišel včera večer. Říkal, že se dostal do potíží a potřebuje se někde skrýt. Rozhodl jsem se, že mu poskytnu přístřeší.“

„On přišel žádat o pomoc *sem*?“

„Máme s Williamem... společnou minulost. Před mnoha lety pro mne měl pracovat – než do toho cosi vstoupilo. Tebe nikdy nenapadlo, že se spolu známe? Proč si myslíš, že jsem si ze všech dívek na Temné straně vybral právě tebe? A proč jsi ještě naživu?“

Raquelle se z toho zatočila hlava. Mírný, laskavý otec a její krutý pán že by se znali? Co by je tak mohlo svést dohromady? Na jednu stranu to ale vlastně bylo jedno. William byl v bezpečí, ukrytý na místě, kde by ho určitě nikdo z Temné strany nehledal. Možná tedy jejich rodina nakonec opravdu zůstane pohromadě.

„Nemáte ponětí, co to bude znamenat pro matku. Pane, prokázal jste nám obrovskou laskavost.“

Vendetta se krutě usmál. „Tedy, ne tak *docela*,“ upřesnil. „Ať už tvého otce hledá kdokoli, bude jako ostříž sledovat i tvou matku. Kdyby sem na Výšiny pravidelně chodila, brzy by mu to došlo. A to nemohu připustit. Moje pohostinnost má své hranice.“

„Chcete tím říct, že matce nesmím prozradit, že tu otec je?“

„Říct jí to můžeš, ale kdyby se sem pokusila přijít, začnou se dít hodně ošklivé věci.“

Raquella se zoufale zadívala na otce. „Proč?“ zeptala se s hořkostí v hlase.

Vendetta ji pevně chytil za bradu a zvedl ji, až se jejich oči setkaly. Raquella se pod pohledem jeho ledově modrých očí otřásla.

„Pochop to. Mohl jsem taky tvého otce nechat za dveřmi, dokud by ho nechtyli jako zatoulaného psa a nezabili. Zůstal naživu jedině proto, že jsem ho pustil dovnitř – a to se neobejde bez rizika pro mne samotného. Když uvážím, v jakém jsem teď stavu...“ Uhnul očima. „Jsem, jaký jsem, Raquello. Lepší poděkování z mé strany nečekej.“

Bylo obtížné to všechno strávit. Raquella nevěděla, jestli se má radovat, nebo plakat, cítit vděčnost, nebo vztek. Ale to měl zřejmě Vendetta celou dobu v úmyslu. Znovu tedy v hloubi duše hledala klid a sebejistotu, které jí při nebezpečné práci tady už tolikrát pomohly přežít.

„Mohu s ním mluvit?“ otázala se rázně.

„Jako doma,“ odpověděl Vendetta. „Tvůj otec je přece můj host.“

19

„V pořádku, hochu, teď už můžeš dovnitř.“

Jonathan stiskl kliku a vstoupil do pozorovatelny. Ocítl se v pracovně, kde se před chvílí odehrál krutý boj. Nábytek byl převrácený, jedna z knihoven se převrhla na zem. Rozbitými okny vnikal dovnitř ledový vítr. Jonathan také nemohl přehlédnout několik dlouhých krvavých stružek, které se táhly po podlaze.

Uprostřed všeho nepořádku seděl za stolem Arthur Blake se zachmuřeným výrazem ve tváři. Carnegie stál zády do místnosti, s rukama spojenýma za zády, a díval se z okna. Poblíž dveří zakrýval dlouhý kabát jakousi beztvarou hromadu. Jonathan kývl směrem ke kupce.

„De Quincy?“

„Řekněme, že žádnéj ošklivej dopis už nenapíše,“ odpověděl Arthur, ale nijak vesele.

„Byl... chci říct, vypadal jako ty ostatní?“

Novinář přikývl.

„Harry to ale být nemohl. Nevím, co měl za lubem, ale toho člověka by takhle zřídit nedokázal. Co to bylo, Carnegie?“ zeptal se Jonathan.

Vlčí muž se ani neotočil. „Na tom nesejde,“ odpověděl stroze. „Bylo to hodně velké, hodně rychlé a hodně nebezpečné. Co bys ještě potřeboval vědět?“

„Ale co ten černej mrak?“

„Tak dost!“ zařval Carnegie. „Nemůžeš zmlknout?“

Jonathan spolkl nevybíravou odpověď. Od okamžiku, kdy byli znovu spolu, působil Carnegie odtažitě a mrzutě. V očích se mu zračilo něco, co tam Jonathan nikdy předtím neviděl. Kdyby to dokázal pojmenovat, asi by řekl, že je to strach.

„Takže jsme přišli pozdě,“ zamračil se.

„Možná ne,“ odpověděl Arthur a energicky vyskočil na nohy. „De Quincy je možná pryč, ale jsme v jeho pracovně. Třeba se nám podaří něco užitečného najít.“

Podsaditý novinář začal prohledávat zničený pokoj, z polic tahal složky, přehraboval se v šuplících. Jonathan už nechtěl myslet na mrtvolu u dveří, a tak se také pustil do práce. Carnegie stál pořád na stejném místě.

Po deseti minutách, které strávil nad de Quincyho korespondencí, Jonathan zoufale zasténal.

„Viděl jste, kolik jich napsal? Je vůbec někdo, koho nevydíral?“

Arthur na něho sklesle pohlédl. „Tohle je Temná strana, Jonathane. Každý tady má nějaké tajemství.“

„No jo, ale takhle to bude trvat věčnost.“

Cítil, jak mu někdo poklepal na rameno. Otočil se a za ním stál Carnegie s úhlednou černou složkou v ruce. V levém horním rohu byla krvavá skvrna.

„Ať už hledáte cokoli, asi to bude tady. Měl to u sebe, když umřel.“

„Aha, no tak díky,“ odpověděl Jonathan a opatrně se pro složku natáhl.

Rychle ji donesl ke stolu a vysypal na něj její obsah. S Arthurem se začali dopisy probírat. Jonathan zrovna pročítal dopis, ve kterém de Quincy vyhrožoval jistému obchodníkovi, který podváděl svého partnera, když vtom novinář tiše hvízdal.

„Bingo. Vidíte to datum? Minulý týden. A podívejte, komu to posílal.“

Jonathan vzal list do ruky a začal číst.

Nejdražší bratře Fleete,

dlouhá léta jsme spolu nemluvili. Ačkoli jste jistě nad mou nepřítomností velmi truchlil (uvážíme-li všechny ty celkem nepříjemné chvíle před mnoha lety), bylo nutné se tehdy rozejít. Věřím však, že jste se z nepříjemností týkajících se vašeho zesnulého, ubohého bratra Jamese už plně vzpamatoval.

Asi si říkáte, proč mi teď ten starý brach píše? Jde o to, že Džentlmeni se dali svým způsobem znovu dohromady. Velký bratr a bratr Rake se spolu se mnou pustili do jistého obchodního projektu, o kterém byste možná chtěl něco vědět. Získali jsme fascinující informace týkající se skutečné identity Vašeho jediného žijícího sourozence. To znamená, že jsme jediní obyvatelé Temné strany – krom samotného Thomase Rozparovače (ať mu zdraví dlouho slouží) –, kteří znají oba dědice jeho trůnu. Jako vždy hraji na rovinu, a tak jsem vám oběma nabídl následující: ten z vás, který zaplatí více peněz, se dozví totožnost toho druhého. Tak se se svým sourozencem budete moci vypořádat hned a vyhnete se případným problémům spojeným s Rodovým nástupnictvím. Stejnou výhodu jste si jistě uvědomoval, když jste se tehdy zbavil chudáka Jamese. Nejste rád, že jsme Vám tehdy pomohli? Na svou nabídku máte sedm dní.

*S bratrským pozdravem,
Bratr Heart*

„Je to kopie,“ poznamenal Arthur, který mu četl dopis přes rameno. „Náš přítel Nicholas byl skutečně puntičkář.“

„Takže vydíral bratra Fleeta?“

„Nejen to,“ odpověděl vzrušeně novinář. „Podle toho, co v dopise stojí, nebyl bratr Fleet jen obyčejný Džentlmen jako ostatní. Byl to taky Rozparovač! Ted' to začíná dávat smysl.“

„Dobrá,“ uvažoval Jonathan. „Takže Nicholasovi se podařilo spojit se se zbývajícími Džentlmeny proti bratru Fleetovi. Ale jak si mohl myslet, že se mu povede vydírat Rozparovače – natož dva?“

„Možná se tady cítil v bezpečí,“ zabručel od okna Carnegie. „Anebo už mu to bylo jedno. Vždyť se kolem sebe podívej, hochu. Dokážeš si představit, že se z tohohle okna díváš každý ráno? Co to asi s člověkem musí provést?“

Jonathan se rozhlédl po Panoptikonu. Všude kolem byly tmavé prohlubně cel, stovky mříží a za nimi lidské zoufalství. Otrásl se, tentokrát to však nebylo zimou.

„Pojďme už odsud,“ zamumlal. „Kam zamíříme teď?“

„Zpátky do novin,“ navrhl Arthur. „Máme pro našeho drahého šéfa novinu.“

Rozzlobený výkřik se odrazil od stěn zaprášené hlavní kanceláře *Zpravodaje*. Dokonce i v přízemí, kde tiskaři přes nekonečný klapot strojů téměř nic neslyšeli, vzhledli od práce a říkali si, který významný občan jim asi smrti hrozí tentokrát, anebo jak vysokou částku na proplacení právě jeden z novinářů předložil. Po tisíci se sami sebe ptali, proč pracují v tak nebezpečném oboru. Drobná zlodějina nebo zpronevěry by proti tomu byly hračka.

„Harry?“ řval Lucien. „Jste si jistí?“

Jeho pobouřený křik přerušil záchvat kašle, který ho zlomil v pase, jako by ho střelili do břicha. Redaktor si opatrně sedl na Arthurův přeplněný stůl a vypadal bledší a unavenější než kdy předtím. V té chvíli se zdálo, že přežívá jenom díky své zlobě.

Jonathan přikývl.

„Ten zloduch!“ rozkašlal se znovu Lucien. „Já ho uškrtním!“

„Ehm...“ přerušil ho Arthur. „Možná bychom se ho na pár věcí měli zeptat, než ho zabijete...“

„To je mi jedno! Snažil se mi rozmlátit hlavu na kaši v Kainově klubu! Po tom všem, co jsem pro něho udělal!“

„Křičte si a nadávejte doma,“ zabručel Carnegie. „Už jsem se pěkně dlouho nevyspal a jsem docela nevrlý. Kdy se tady ten kluk má objevit?“

Jonathan byl docela rád, že se vlčímu muži vrací jeho obvyklá útočná nálada. To zvláštní rozpoložení, ve kterém se nacházel po událostech v Panoptikonu, konečně ustupovalo. Pořád byl ale nezvykle tichý.

„Vlastně už jsem ho pár dní neviděl,“ přiznal Lucien a otíral si ústa ubrouskem. „Zřejmě ho jeho nová role zaměstnala natolik, že se tady ani neukázal. Pro jeho vlastní dobro bych si přál, aby se už nevrátil.“

„Kde bydlí?“

„Nemám nejmenší tušení. Platil jsem mu málo – a dosud chodil do práce včas. O nic dalšího jsem se nestaral.“ Promnul si tvář.

„Dobrá, takže jak jsme na tom?“

Arthur názorně odpočítával na prstech: „Za prvé: Jamese Arkela zabil jeho bratr. Za druhé: jeho sourozence znali pod jménem Bratr Fleet a byl členem skupiny, která si říkala Džentlmeni. Za třetí: někteří z Džentlmenů objevili jeho dalšího sourozence a snažili se je poštvat proti sobě. Za čtvrté: všichni jsou teď mrtví.“

„Není se čemu divit,“ zamumlal Lucien.

„Jistě. Za páté: jediný Džentlmen, který je stále na živu, je William Joubert, podle mne bratr Steel, který se někde ukrývá.“

„A on je klíč,“ pomalu pronesl Carnegie. „Jestli ještě žije, musíme ho najít dřív než bratr Fleet.“

„To se lehko řekne. Ale jestli ani Raquella netuší, kde její otec je, jak to proboha máme vědět my?“

Jak hovor pokračoval, Jonathan se stáhl do sebe. Bolely ho svaly a stále ještě se vzpamatoval z hrůzy v Panoptikonu, kde ho napadla neznámá stvůra. Nepřál si teď nic jiného než se vrátit na Světlou stranu, zalézt si do postele a týden tam spát – bez vyděračů i krutých vražd. V tomhle okamžiku se mu i představa školy zdála přijatelnější než zůstat tady.

Všiml si na Arthurově stole starého vydání novin ze Světlé strany. Bezmyšlenkovitě jimi začal listovat. Staré zprávy a dokonce i výsledky fotbalových zápasů ho uklidňovaly. Na druhé straně místnosti se Carnegie s Arthurem do krve hádali, co podniknout dál. Jonathan nechápal, že jim to vůbec stojí za to. Zase se ocitli ve slepé uličce, a William byl už pravděpodobně stejně mrtvý, tak co.

Unaveně přebíhal očima inzeráty a vtom si všiml, že jeden z nich je červeně zakroužkovaný. Jonathanovi ztuhla krev v žilách.

Napřímil se. Přímo před očima měl elegantně černě zarámovaný text:

Galerie Prométheus má tu čest odhalit novou sbírku prací malířů Cala Rufuse, Lorny Kleinové a Edwina Spina. Otevřeno pondělí – sobota od 9.30 do 16.30 hod.

Pohlédl na datum novin. 13. března 1994. Dva měsíce po Jamesově smrti. Možná tedy ještě měli naději.

Carnegie najednou přestal peskovat Arthura a bystře na něho pohlédl. „Píšou tam něco zajímavého, chlapče?“

Jonathan jako omámený zíral na novinovou stránku. „Četli noviny... Táta říkal, že si dali kávu a četli noviny, když vtom matka najednou ztichla. Myslím, že četla tohle.“

Vlčí muž k němu přišel a podíval se na hlavní stranu. „Datum by souhlasilo.“

„A podívejte tady,“ Jonathan rozložil noviny na stůl. „Zakroužkovala si tenhle inzerát. Není vám některé z těch jmen povědomé?“

Najednou byl po jeho boku i Arthur. „Řekl bych, že ten Edwin Spine bude náš starý známý pan Rafferty.“

„Vystavoval obrazy. Ne na Temné straně, ale na Světlé! A máma to zjistila. Copak to nechápete? Šla na tu výstavu a tam viděla něco, kvůli čemu spěchala zpátky sem.“ Jonathan se obrátil na Carnegieho a oči mu zářily. „A vsadím se s váma o všechny prachy, že to mělo něco společného s Jamesem Arkelem.“

Přechod na Světlou stranu byl tentokrát snesitelnější. Stále ještě se chvěl, když pomyslnou hranici přecházel, a srdce mu bušilo o sto šest, ale cítil se klidnější, jistější. Už si na prolínání dvou světů, ve kterých žil, začínal zvykat. Jonathan sice nebyl tak docela z Temné ani Světlé strany, ale na obou místech dokázal alespoň přežít. Když vešel do mrazivého londýnského rána, rozlil se mu po těle osvobozující pocit.

Jonathan si nedokázal představit, že by znovu absolvoval dlouhou cestu až na Lone Square, a tak uprosil Carnegieho, aby mu tentokrát ukázal jinou cestu. Vlčí muž nakonec neochotně svolil. Vedl Jonathana severně od Grandu, na hřeben strmého svahu porostlého houštím. Parčík působil dost chmurným dojmem – bezbarvě a bez života. Hnědou přerostlou trávou a plevellem se proháněl jen vítr. Vlevo od Jonathana se zelenal nevábný rybník. Široko daleko nikdo nebyl.

Carnegie se prodíral trávou a mířil k hustému houští za rybníkem.

„Několikrát jsem tudy přecházel. Ústí to v tvém Londýně na Hampstead Heath.“

„Výborně. To je blízko galerie.“ Jonathan se zastavil. „A není to ani daleko ode mne z domu. Proč jsme tudy nešli i minule?“

Vlčí muž se zastavil, změřil si ho přísným pohledem a utřel si nos do rukávu. „Tak to se moc omlouvám, chlapče, jestli jsem tě zdržel,“ odpověděl chladně.

„Nemyslel jsem to tak,“ bránil se Jonathan. „Jen mi je divné, že mi tenhle přechod ukazujete až teď. Nic víc.“

„Budeš přecházet, kde ti řeknu, chlapče. Teď je to tady bezpečné jen proto, že banda vrahounů, kteří se tu obvykle zdržují, se zašila v hospodě Silver Cage. Viděl jsem, že tam dneska šli – a když tihle hoši začnou pít, pár dní jim to vydrží. Všechno, co dělám, má svůj důvod. Jasný?“

Jonathan přikývl.

„Dobrá. Půjdeš tímhle křovím pořád rovně. Až se budeš vracet, měl by být park stále ještě prázdný, ale neloudej se.“

S těmi slovy se Carnegie otočil na podpatku a prodíral se podrostem zpátky. Jonathan udělal několik opatrných kroků a bručel si pro sebe cosi o detektivově špatné náladě. Pod nohama mu křupaly suché větvičky a listí. Větve ostružiníku se mu zatrhávaly o oblečení a kůži jako ostnatý drát. Pak ale houští nečekaně zmizelo a Jonathan si klestil cestu ze křoví, kolem kterého běhali nebo věnčili psy Londýňané.

Když byl malý, bylo Hampstead Heath jedno z jeho nejoblíbenějších míst, kde znal všechny klikaté cestičky téměř nazpaměť. Několikrát ho sem na dlouhé procházky dokonce vzal i otec. Byly to vzácné chvíle, kdy trávili čas spolu, ačkoli se na Alainovo přání procházeli v tichosti. Teď se to všechno zdálo hrozně dávno. Všechno se změnilo.

Byl zpátky na Světlé straně a docela ho lákalo zamířit na východ a znovu se podívat domů. Ale Jonathan věděl, že by musel podrobně líčit, co všechno se stalo, Alain by měl spoustu otázek, paní Elwoodová zas spoustu připomínek – a na to prostě nebyl čas. Alain by také jistě trval na tom, že půjde do galerie s ním, ale ještě nebyl úplně v pořádku. Jonathan si nejasně uvědomoval, že se jeho matka před lety musela rozhodovat podobně, jenže po ní zbyl už jen vzkaz na záznamníku. Zmizí stejně záhadně i on?

Jonathan se tedy vydal k jižnímu okraji Hampstead Heath, seběhl dolů po Parlament Hill a zamířil do uhlazeného centra

Hampsteadu, kde se na sluníčku poklidně vyhřívaly výlohy kaváren a obchodů. Oddychl si, když zjistil, že Galerie Prométheus je stále na téže místě. Zlatá písmena se blýskala na černém pozadí nad vchodem. Ve výloze galerie byly na stojanech umístěny akvarely s rozbouřeným mořem.

Jonathan vešel do dveří a vstoupil do pokoje s nízkým stropem a dřevěnou podlahou. Na dlouhých vybělených stěnách viselo pár obrazů. Za pultíkem stál starší muž s půlměsíčovými brýlemi na nose a listoval katalogem. Když Jonathan vstoupil, vzhlédl a zkoumavě si ho prohlížel.

„Přejete si?“ zeptal se tónem, kterým se dospělí často Jonathana ptali v obchodech: napůl povýšeně, napůl znuděně – a jen chvilku předtím, než se chystal volat policii.

„Dobrý den,“ odpověděl Jonathan celý nesvůj. „Chtěl jsem se zeptat na jednu výstavu, co tady byla. Ehm... před dvanácti lety.“

„Panenko skákává!“ Galerista si sundal brýle. „Tak dávno už asi moje paměť sahat nebude, mladý muži, ale pokusím se. Jak se ta výstava jmenovala?“

„Byli to tři malíři: Cal Rufus, Valery Kleinová a... Edwin Spine.“

Jestli Jonathan doufal, že uvidí nějakou reakci, pak rozhodně nemusel být zklamaný. Když vyslovil Edwinovo jméno, stařík poskočil, jako by ho píchl. Poťukával prstem po pultíku a předstíral, že přemýšlí, aby získal čas a vzpamatoval se.

„Tedy, počkej,“ řekl a přitiskl si přitom prsty na rty. „Ano, něco mi to říká...“

„Zajímá mě Edwin Spine,“ přitlačil ho Jonathan. „Máte ještě nějaké jeho obrazy?“

Galerista se nahnul přes pult. „A pročpak tě zajímá zrovna *tenhle* umělec?“

Jonathan se mu nebojácně díval do očí. „Matka ho má ráda,“ odpověděl. „Tak máte nějaké, nebo ne?“

Stařík pokašlával a vzdychal, až se konečně zdálo, že došel k rozhodnutí. Složil brýle do pouzdra a vedl Jonathana dál do galerie. Stále přitom mluvil se zvláštním zvonivým přízvukem.

„Máš velké štěstí, Spineovu sbírku obrazů tu ještě máme. Musím říct, že tu po něm není zrovna shánka. Tvoje matka musí být dáma s vytříbeným vkusem...“

Za akvarely byla místnost plná soch. Jonathan si uvědomil, že galerie je nečekaně rozlehlá. Jak mířili ke dveřím na druhém konci sálu, padla Jonathanovi do oka groteskní, mramorová soška skřeta. Galerista dveře odemkl a pustil Jonathana do skladu plného převázaných beden. Mdlé světlo z jediné žárovky ostře kontrastovalo s měkkým osvětlením v ostatních částech galerie. Stařík si razil cestu na konec skladu, až se zastavil u velmi zaprášeného, zohýbaného balíku.

„Jestli mě paměť neklame, Spineovy obrazy máme tady v té bedně.“

Právě odklápěl víko, když vtom se rozlétly dveře a do skladu vpadla mohutná Correlliho postava. Jako obvykle měl na sobě rozhalenou vestu, ale v očích měl zvláštní zachmuřený pohled, který u něho Jonathan nikdy neviděl. Galerista na něho podrážděně pohlédl.

„Omlouvám se, pane, ale sem nesmíte. Musím vás požádat, abyste odešel.“

Místo odpovědi polykač ohně kopl do dveří, které se za ním zavřely, pak přistoupil ke staříkovi a hřbetem ruky ho prudce udeřil do tváře. Galerista se sesul k podlaze. Jonathan se pokusil utéct, ale Correlli vytáhl malou stříbrnou pistoli a zamířil na něho.

„Jen se pohneš a zmáčknu to. Mám za sebou dlouhou cestu a musel jsem spěchat. Nenechám tě teď upláchnout.“

Jonathan zalapal po dechu. „Ale... jak jste věděl...?“

„Šéf mi to pošeptal do ucha. Jemu jen tak něco neunikne. Ty si teda umíš udělat mocné nepřátele, Jonathane.“

Ze země se ozval nářek.

„Prosím vás, ať už jste kdokoli,“ žadonil galerista. „Neubližujte mi!“

Correlli ho chtěl znovu udeřit, ale vtom se zastavil. Zadíval se muži zblízka do tváře.

„Kdepak jsem tě už viděl?“ zamumlal Correlli. „Jsi mi nějak moc povědomý.“

„Nevím, o čem to mluvíte. Prosím vás, nechte mě jít!“

„Sol... jmenuješ se Sol Byrne, že jo? A před lety jsi pracoval pro Lorcana Bracketta. Já tváře nezapomínám, Sole. Jsi pěkně daleko od Temné strany.“

Když starý muž odpověděl, opustil svůj aristokratický, vybroušený přízvuk a mluvil ledabylou hantýrkou, kterou Jonathan slýchal každý den na Grandu.

„Dlouho sem to méno nepoužíval a na Temný straně sem už leta nebyl. Ted' sem někdo jinej. Poctivej, váženej člověk.“

Correlli propukl v smích.

„Váženej'? To těžko. Nesejde na tom, v jaký bydlíš čtvrti, Sole. Pořád seš jen vobyčejnej sosák. Smrdíš zlodějinou. Takže co tady vlastně děláš?“

„Prosím... pan Rafferty, sir Edwin... on mě najal, abych to tu vedl a prodával jeho obrazy. A tenhle kluk se na ně ptal.“

„Opravdu?“ Correlli se rozhlédl po místnosti a Jonathana napadlo, že by se mohl pokusit rozběhnout ke dveřím, ale bylo by to zbytečné. Bylo to nejméně dvacet kroků a Correlli na něho stále mířil pistolí. Živý by tam nedoběhl. „A co tady teda děláš?“

„Edwin nebyl zrovna nejlepší malíř... Snažil jsem se jeho věci prodat, ale ať jsem snížil cenu sebevíc, nikdo je nechtěl. Nakonec jsem je tady schoval a Edwinovi dal peníze, který jsem vydělal na prodeji ostatních obrazů. Většinou byl tak nalitej, že si toho ani nevšiml. Poslyšte, pane, ať už udělal cokoli, já s tím nemám nic společnýho. Proč mě teda nepustíte?“

Correlli naznačil další políček a stařík se ze strachu nahrbil. Polykač ohně se pak otočil k Jonathanovi a přivřel oči.

„Tohle je teda ta Raffertyho galerie? Proto jsi teda tady. Měl jsi mě tehdy v klubu poslechnout, Jonathaně. Varoval jsem tě, aby ses do toho přestal plést. Kde je ted' Carnegie?“

Za Correlim se pomaličku otevřely dveře. Jonathan strnul a čekal, že se objeví další chlápek, možná dokonce ta hrozná obluda z Panoptikonu, aby ho oddělali. Místo toho však škvírou do místnosti proklouzl Harry Pierce. Podíval se Jonathanovi přímo do očí a přitiskl varovně ukazováček na rty. Vypadalo to, že mu snad chce pomoci.

„Podívejte, je mi to líto,“ zoufale koktal Jonathan. „Pust’te mě a slibuju vám, že už toho nechám. A nikdy už se na Temnou stranu nevrátím.“

Harry svíral cosi v ruce. Neslyšně se blížil ke Correllimu.

Correlli zavrtěl hlavou. „Bojím se, že tak jednoduchý to nebude. Dostal ses moc blízko. S kýmś myslel, že máš tu čest? Udělals příliš mnoho chyb. A tohle je ta poslední.“

Zničehonic se mu v dlani objevila dýka. Correlli se nebezpečně blížil a Jonathan se snažil ustoupit, jenže všude kolem stály bedny, takže neměl kam. V poslední chvíli ke Correllimu přiskočil Harry Pierce a mramorovou soškou skřeta z vedlejší místnosti ho udeřil přímo do temene.

21

Polykač ohně padl k zemi jako podřatý a zůstal nehybně ležet. Harry pustil sošku a mrkl na Jonathana.

„Nejsi rád, že mě vidíš?“

Neměl už na sobě černý kostým, který použil v Kainově klubu a Panoptikonu, ale běžné šaty, které se nosily na Temné straně. Staromódní vesta a plátěná čapka působily ve vybrané londýnské galerii trochu nemístně.

„Co tady děláš?“ zeptal se Jonathan.

„Sleduju tě od chvíle, co jsi vstoupil do kanceláře *Zpravodaje*. Když jsi dnes ráno spěchal pryč, věděl jsem, že jde o něco důležitýho, a tak jsem tě stopoval.“

„Taky jsi sem přišel přes Hampstead Heath?“

„Ano. Nikdy předtím jsem na Světlé straně nebyl. A je to tady šílené! Všechna ta auta, co se prohánějí kolem – a koně nikde...“

„Na Světlou stranu se vykašli!“ rozčílil se náhle Jonathan. „Mysleli jsme, že jsi vrah! Nejdřív nás sleduješ a bojuješ s námi, a pak si přijdeš a zachráníš mi život. Co to má sakra znamenat?“

Z Harryho tváře zmizelo pobavení. „Hm no. Je to dlouhý příběh. Povím ti ho, až bude čas.“

Sol zasténal strachy a snažil se zvednout. Harry na něj ukázal. „Co s ním je, s dědulou?“

„Je taky z Temné strany,“ odpověděl Jonathan. „Ačkoli teď by si určitě přál, aby nebyl.“

Galerista zvedl ruku k čelu. „Prosím, nechte mě jít,“ zmohl se na prosbu. „Vezměte si, co chcete, jen mě prosím vás nechte jít.“

„Já si nic brát nechci,“ řekl Jonathan rozhodně. „Jen se chci podívat na ty Spineovy obrazy. A pak půjdeme.“

Přesunul se k zcela otevřené bedně a nahlédl skulinou dovnitř. Uvnitř byly asi čtyři nebo pět obrazů oddělených od sebe tlustou vrstvou igelitu. Jeden z těch obalů ukrýval klíč k jeho tajemství. Cítil, jak se mu zrychluje puls.

„To všechno je kvůli Edwinovi?“ ozval se Sol. „Co udělal?“

„To doufám zjistím. Minulý týden ho zavraždili,“ odvětil Jonathan a marně se snažil zvednout víko. „Nemůžu s tím pohnout. Pomůžeš mi, Harry?“

Chlapci zápasili s víkem, když zaslechli šelest prozrazující potíže. Correlli se vyškrábal na nohy a s těkajícím očima couval pryč. Opřel se o jednu z beden a pak třesoucí se rukou ukázal prstem na Jonathana s Harrym.

„Toho budete litovat. Děcka, co si hrajou na dospělé. Spálíte se,“ varoval je. Vytáhl z opasku louči a zapálil ji pohybem, který dělal už tolikrát, že by ho klidně zvládl i ve spánku, v temnotách Midnightu – anebo po pořádné ráně do hlavy.

„NE!“ zakřičel Jonathan, ale bylo už pozdě. Correlli přiblížil louči ke rtům a skropil galerii ohněm.

Bedny kolem nich se okamžitě vznítily a začaly čadit jako troud. Correlli se potěšeně usmál. Sol zaječel a utíkal k východu. Harry se rozběhl proti Correllimu a vrazil do mohutného muže ramenem. Correlli byl stále ještě napůl omráčený a odlétl dozadu mezi bedny. Louče mu vylétla z ruky a zapálila oheň na opačné straně místnosti.

„Pojď!“ zavolal Harry na Jonathana a mával na něj. „Musíme odsud pryč!“

Jonathan zmámeně staršího hocha poslechl a utíkali kolem polykače ohně ven do bezpečí galerie. Teprve když byli v polovině sálu vystavujícího sochy, Jonathanovi se rozsvítilo a on se zastavil.

„Musíme zpátky!“

„Zbláznil ses?“ zvolal Harry. „Tady to lehne popelem!“
„Musíme vzít ty Edwinovy obrazy! Jen tak se můžeme dozvědět, co moje matka odhalila!“

Harry ukázal na kouř, který se plížil zpod dveří skladu.
„Usmažíš se tam!“

Ale bylo pozdě. Jonathan už byl pryč.

Plameny už řádily na druhém konci skladu a žár ho udeřil do tváře, jako by narazil do zdi. Correlliho nebylo nikde vidět. Jonathan se přikrčil, aby se co nejvíce vyhnul kouři, přes ústa si uvázal kapesník a zamířil k bedně se Spineovými obrazy. Ke své hrůze zjistil, že téměř všechny obrazy už hoří. Pouze jediný, který k němu byl nejbližší a z obou stran ho chránily dvě vrstvy doutnajících obalů, vypadal, že by se dal ještě zachránit. Jonathan si zabalil ruce do rukávů, sáhl dovnitř a opatrně ho vytáhl. Zbytek pláten se rozhořel tím prudčeji – musel doufat, že tohle je ten správný. Sevřel ho v podpaží a chystal se opustit sklad.

Po podlaze se však připlížila čísi ruka a chytla ho za kotník. Correlli ležel na břiše, roztažený mezi dvěma bednami jako vyčkávající dravec. Mezi oblaky dýmu se rýsovala jeho vzteklá tvář. Jonathan překvapením vykřikl, instinktivně se rozmáchl obrazem a rámem udeřil Correlliho do obličeje. Ten sice zaúpěl, ale nepustil. Jonathan cítil, jak se mu plíce plní kouřem. Dýchalo se mu čím dál hůř. Snažil se trhnutím uvolnit nohu, ale polykač ohně měl neuvěřitelnou sílu.

„Pusť mě!“ křičel Jonathan a kašlal přitom. „Pusť mě, nebo tu oba umřeme!“

Correlli neřekl nic, jen mu ještě víc stiskl kotník. Chlapec se rozhlédl a hledal něco, co by mohl použít jako zbraň. Natáhl se k nejbližšímu stohu navršených beden a snažil se tu nesvrchnější shodit. Byla ale hrozně těžká, navíc žár a kouř všechno ještě stěžovaly. Jedno mu ovšem bylo jasné: jestli s ní nepohne, bude to jeho konec. Jonathan napjal svaly, zdvojnásobil svoje úsilí a s potěšením sledoval, jak se bedna sune k okraji. S žuchnutím pak bedna dopadla na Correlliho, který zavyl bolestí. Povolil stisk a Jonathan byl konečně volný.

Klopýtal k východu a z očí se mu řinuly slzy. Jeho kůže byla rozpálená, jako by se měla roztavit. V dalším okamžiku ale vyrazil ze dveří jako dělová koule. V galerii klesl v záchvatu šíleného kašle na kolena. Harry zaklel a táhl ho z galerie na čerstvý vzduch.

Jonathan se na chodníku musel předklonit, jak se snažil popadnout dech. Kolemjdoucí jim věnovali vyděšené pohledy. Plameny se zatím ukrývaly v galerii, ale zanedlouho se elegantní nápis nad galerií měl roztavit v beztvárovou formu beze smyslu.

„Sedni si na chvíli,“ nutil ho Harry.

Jonathan ale zavrtěl hlavou. „Není čas. Musíme odsud pryč. Za chvíli tu budou hasiči.“

Harry kývl směrem ke galerii. „Co ten druhý chlápek? Ten je ještě vevnitř?“

„Asi jo. A nechci tu bejt, jestli se dostane ven. Pojd'me.“

Stále ještě kašlal, ale vedl Harryho ulicí pryč. V dálce začaly kvílet sirény.

Jestli Alaina Starlinga překvapilo, že se jeho syn objevil u vchodu s tváří černou od sazí a s podivně oblečeným společníkem po boku, dokázal to dobře skrýt.

„Ahoj. Myslel jsem si, že tě zase brzy uvidím. Jsi v pořádku?“

Jonathan přikývl. „Jo, jsem. Aspoň nemusíš mít strach, že bych chtěl začít kouřit. Můžeme dovnitř?“

V bezpečí kuchyně začali prozkoumávat obraz. Když si Jonathan uvědomil, že pro ten kus plátna riskoval život, pocítil trochu zklamání. Malba, na kterou léta nikdo nesáhl, byla pokrytá zažranou špínou, přes kterou nebylo možné rozpoznat, co na obraze původně bylo.

Alain si navlhčil palec a opatrně jím v rohu začal plátno třít. „Myslím, že to půjde dolů,“ řekl. „Běžte se dát nahoru trochu do pořádku a já to mezitím vyčistím.“

„S tím si nedělej starosti. Pomůžu ti.“

Alain se však na něho přísně podíval. „Ne, nepomůžeš. Udělej, co jsem řekl. Tak běž, alou!“

Jonathanovi vůbec nepřipadalo, že by byla vhodná chvíle na očistu, ale musel poslechnout. Váhavě se tedy odšoural nahoru a

připadal si přitom jako malý kluk. Když se vrátil, umytý a v čistých šatech, seděl Alain s Harrym v obývací místnosti. Obraz stál na stole a zakrýval ho přehoz.

„Dal sis na čas,“ stěžoval si Harry. „Tvůj otec to nechtěl ukázat, dokud tady nebudeš.“

„Připraven na velké odhalení?“ zeptal se Alain.

„Počkejte ještě chvíli. Než se na to podíváme,“ otočil se Jonathan k Harrymu, „chci vědět, proč bychom ti vlastně měli důvěřovat. Chci vědět, proč jsi tady a proč jsi mě sledoval.“

Harry si pročísl vlasy. „Asi na to máš právo. Podívej, mě nezajímá, kdo zabil Edwina ani Nicholase ani nikoho jiného z Kainova klubu. A nesnažím se ani vypátrat, co se stalo tvé matce.“

„Tak po čem teda jdeš?“

„Chci vědět, kdo zabil Jamese Rozparovače,“ řekl Harry nenávislně. „Až zjistím, kdo to byl, zabiju ho.“

Jeho slova měla v útulném bytě nepříjemnou ozvěnu.

„Nechápu to,“ přiznal se Jonathan. „Zabili ho přece před mnoha lety. Proč by tě to mělo zajímat?“

„Protože to byl můj otec. Byl to můj otec, někdo ho zabil a já jeho smrt pomstím.“

Jonathan stál zaraženě na místě. Harry byl Rozparovač. A on si myslel, že je to jen namyšlený idiot. Teď, když tu stál bez té arogantní masky, spatřil Harryho v novém světle. Viděl v něm rozhněvaného, zraněného mladíka odhodlaného se pomstít, takže byl nebezpečnější, než by koho napadlo. V téhle chvíli byl však na jeho straně.

V místnosti se rozhostilo ticho. Harry upíral oči na Jonathana. Leskly se v nich slzy.

„Je to pro tebe dostatečný důvod?“ zeptal se hořce.

„Jo,“ odpověděl Jonathan a myslel přitom na svou matku. „Jo, to mi stačí. Takže mrkneme na ten obraz?“

Harry si otřel slzy a přikývl.

Postavili se kolem stolu a Jonathan strhl přehoz.

Chvíli bylo ticho.

„Toho chlapa znám,“ překvapením zamrkal Alain.

„Ano. Myslel jsem si, že to je on,“ ozval se i Harry.

Jonathan jen beze slova zíral.

Rám byl zčernalý a rohy obrazu sežehnuté, přesto však bylo možné rozeznat portrét mladého muže, jak se líně rozvaluje ve velkém křesle. Masku si posunul z tváře na čelo a v odhaleném obličejí se rýsoval zádumčivý, nejistý výraz. Na mosazné tabulce dole na rámu stál název *Bratr Fleet došel k rozhodnutí (TR106)*. Byl to portrét Rozparovače – vraha.

Zároveň to byl nade vše pochybnost portrét šéfredaktora *Zpravodaje Temné strany*, Luciena Foxe.

Důkladně udržovaný klid ulice Savage Row byl velkou pýchou jejích obyvatel. Zdejší ticho tak dávalo kolemjdoucím najevo, že ti, kteří tu bydlí, se díky svému bohatství dokážou obejít bez čilého ruchu Grandu i bez každodenních tahanic a rvaček, které ostatní obyvatelé Temné strany museli podstupovat, aby se užívali. Dokonce i bouřka, jež právě zuřila v okolí, jako by se Savage Row z úcty vyhýbala. Jedinou známkou života bylo šustění listí a mdlé světlo pouličních lamp.

Ovšem jen do té chvíle než vetřelci z mnohem chudší čtvrti měli tu drzost a narušili poklid svým příchodem. Pod větvemi stromů se rozléhaly kroky: jedny dlouhé, odměřené, druhé těžkopádné, namáhavé. Kráčely po ulici a před nimi se jako černý drak objevila silueta Vendetových Výšin. U jedné z lamp se oba muži jako na povel zastavili, takže Savage Row opět ztichla.

Arthur Blake si nervózně olízl rty. „Jste si jistý, že je to dobrý nápad?“ zamumlal.

Carnegie vedle něho odfrkl: „Je to příšerný nápad. Ale viděl jste přeci Raquellin vzkaz, ne? Jestli se tady William skutečně skrývá, pak nemáme na vybranou. Tak jako tak nechápu, proč byste zrovna vy měl být nervózní. Vy jste tomu klukovi nepomáhal – a jeho táta Vendettu málem zabil.“

„To sice néééé...“ pomalu odpověděl Arthur. „Zato jsem napsal článek o tom, že se v jeho domě podezřele ztrácejí zaměstnanci a vůbec se tam děje něco divného. Podle všeho z toho nebyl právě nadšený. Od té chvíle jsem si na něho dával setsakramentský pozor.“

„Vy novináři jste všichni stejní. Váš šéf – hrdina na sebe dává pozor támhle vzadu v drožce.“ Carnegie palcem ukázal za sebe. „Doufám, že je mu hezky teplo.“

Arthur si povzdechl. „Nebud'te na Luciena tak přísný. Stěží vyjde z kanceláře, natož aby se plížil někde po domě a snažil se vyhnout bláznivému vrahovi.“

„Možná to vidím růžově, ale podle mě v tomhle nebude největší problém. Vendetta se stále ještě zotavuje, takže se těžko bude prohánět po chodbách. A teď už pojďme. Stojíme tady jak píchlý kola.“

Carnegie se sice snažil, aby jeho hlas zněl přesvědčivě, ale sám měl k sebejistotě daleko. Události v Panoptikonu ho hluboce zasáhly. V duchu se mu stále vracel ten okamžik, kdy se na něj z pozorovací věže snášela ona stvůra zahalená do tmavého mračna. Jako by to nestačilo, vracel se teď ještě na Vendettovy Výšiny. Když tehdy Jonathanovi pomáhal upíra porazit, věděl, že jednoho dne přijde zúčtování. Ve snu by ho však nenapadlo, že jen o pár měsíců později se sem bude vracet hlavním vchodem. Nebylo to poprvé, co Carnegie v duchu Jonathanovi spílal, že ho kdy potkal.

Blížili se ke kamennému vchodu porostlému břečťanem a Arthur zalovil ve svém černém tlumoku a vytáhl uchycovací hák. Právě ho chtěl rozhoupat, když vtom ho Carnegie chytil za paži.

„To asi nebude nutný.“

Vlčí muž se opřel do levého křídla brány a to se lehce otevřelo. Zašklebil se na novináře.

„Vím, že sice moc rád slaňujete, ale když už nám ta dívka odemkla...“

„A na dveře do domu mu taky zaklepeme?“ zeptal se ironickým hlasem Arthur.

„Jistěže ne. Půjďme vchodem pro služebnictvo. A teď honem!“

„Tohle je šílenství,“ zamumlal polohlasem novinář.

Nechtěli, aby jim pod botami skřípal štěrk příjezdové cesty, a tak opatrně našlapovali po trávníku. Před domem stála oranžově osvětlená fontána s ozdobnou soškou plačícího dítěte. V jednom z horních oken východního křídla svítilo světlo a zářilo osaměle do tmy jako oko nějaké příšery. Carnegie si vzpomínal, že když tu byl naposledy, napadli ho krvežízniví netopýři, a tak se teď nervózně rozhlížel po obloze, zda nezahlédne nějaký pohyb, ale všude byl klid.

Obloukem zamířili obezřetně k domu. Schovávali se přitom pod stromy, které stály nedaleko hranice pozemku. Vchod pro služebnictvo nebyl od příjezdové cesty vůbec vidět – šlo se dolů po schodech, které vedly do kuchyně. Ale aby se ke vchodu dostali, museli opustit svůj úkryt pod stromy. Carnegie odmítl sklonit hlavu i utíkat, a tak přešel neohroženě po trávníku přímo k budově a zde pak po schodech sešel do tmavé, dlouhé místnosti. Arthur mu šel těsně v patách, ale ve tváři měl výraz, který prozrazoval, že by stokrát raději hrál Plummet v Casinu Sanguinu, než by vešel zrovna do téhle kuchyně.

„Pane Carnegie?“

Oba muži se lekli, když se před nimi Raquella zjevila jako duch.

„Omlouvám se, že jsem vás vylekala.“

„To nic, drahá. Jen jsme dneska trošku nervózní.“

„To se nedivím. Zdejší atmosféra člověka většinou vyvede z míry. Otec už na vás čeká. Pojd'te za mnou.“

„Kde je Vendetta?“

„V posteli – spí, alespoň doufám. Podle mého ho uvidím až zítra odpoledne.“

„Snad máš skutečně pravdu,“ vyslovil vroucně své přání Arthur.

Raquella je vyvedla z kuchyně a po úzkém schodišti nahoru do přízemí. Když procházeli chodbou, všimli si pootevřených dveří. Arthur nakoukl dovnitř a pak tiše zasténal. Carnegie se ohlédl přes rameno, a než Raquella stačila dveře zavřít, všiml si na stěnách velkých tmavých skvrn. Známý pach krve v něm probudilo zvíře.

„Být vámi, moc se tady nerozhlížím,“ upozornila je Raquella přísně. „Nechtěla bych, abyste se tu ztratili nebo viděli něco, co byste vidět neměli.“

Cítila, že jsou její hosté dost nesví, a tak je pobídla směrem ke schodišti vedoucímu přes první, druhé i třetí podlaží do věže, kde předtím zvenku zahlédli světlo. Nahoře se schodiště začalo stáčet. Po dřevěných schodech klapaly její podpatky. Carnegie za sebou slyšel sípajícího Arthura, jenž se s nimi snažil držet krok.

Naštěstí brzy spatřili světlo linoucí se zpode dveří. Raquella je otevřela a naznačila jim, aby ji následovali. Na rozdíl od studené chodby bylo v pokoji příjemně teplo. Místnost byla světlá, jednoduše, ale vkusně zařízená. V krbu vesele plápolal ohýnek. U něj ve vysokém křesle seděl Vendetta a bezmyšlenkovitě listoval knihou.

Raquella zalapala po dechu.

„Pane... co tady děláte? Myslela jsem, že spíte.“

Upír na ni pobaveně pohlédl. „To vidím.“ S klapnutím zavřel knihu. „Nevadí mi, když si sem pozveš své přátele, Raquello, jen sis mohla vybrat trochu lépe. Tak kohopak to tu máme?“ Vendetta si prohlédl služčin doprovod. „Tloušťák a pouliční směska. To je tedy kombinace! Dají si s námi večeři?“

„Na večeři už je docela pozdě, pane, ale jestli máte hlad, mohu...“

„Já mám hlad pořád, Raquello,“ přerušil ji. „To bys měla vědět nejlíp.“

Carnegie se postavil před dívku. „Nechte ji na pokoji. Já jsem ji donutil, aby nás sem pustila. Není to její vina.“

Upír se posměšně zasmál. „No jistě. Ona vám přece nenapsala dopis, ve kterém stálo, že je tu její otec, načež jste se sem hned přišel.“

Carnegie pohlédl na Raquellu a ta zbledla.

„Já jsem ale nevěděla, že to ví,“ bránila se. „Nic jsem mu neřekla!“

„To jsi ani nemusela. Že mne zradíš jsem věděl hned. Proč bych ti asi jinak o otci říkal? Věděl jsem, že hned poběžíš za Carnegiem. Jen mě překvapuje, že tu není taky ten malý Starling.“

„My tu ovšem jsme,“ drsně opáčil Carnegie. „Co tedy chcete? Kde je William?“

„William je v pořádku. V bezpečí a pod zámkem. Pod krkem má nůž – pro případ, že by vám zas narostla srst a chtěl jste mi jít po krku.“

„Udělám, co budu moci. Ale nedokážu se ovládat do nekonečna.“

„Ani já ne,“ odvětil Vendetta hlubokým, mrazivým hlasem. „Jestli se mne dotknete, táta tý holky má podříznutej krk. A jestli mě budete dál takhle štvát, možná ho oddělám tak jako tak.“

„Zeptám se znovu: co chcete?“

V místnosti jako by teplota náhle o několik stupňů klesla. Vlčí muž a upír si hleděli do tváře. Pak se Vendetta znovu uvelebil v křesle a usmál se.

„Dal jsem řeč s jedním starým přítelem z Kainova klubu,“ začal a prohlížel si přitom nehty. „Říkal, že se tu asi budete ochomýtat a dělat problémy. Ted’ Džentlmeni mizejí jeden po druhém. (S výjimkou našeho společného přítele bratra Steela, který se těší mé pohostinnosti.) Celkem vzato mám dojem, Carnegie, že se zase pletete do něčeho, na co prostě nemáte.“

„To jste vy, že je to tak?“ Arthurovi překvapením přeskakoval hlas. „Vy jste bratr Fleet!“

Upír věnoval reportérovi pohled plný opovržení.

„Bratr Fleet?“ zopakoval pohrdavě. „Tajná společenství... symboly a zvláštní pozdravy... nic než klukovská hra. Mám důležitější věci na práci. Ne, bratr Fleet tedy skutečně nejsem.“

„To se mi ulevilo,“ řekl Carnegie. „Na chvíli jsem se bál, že máme problém.“

Vendetta se zachichotal. „Alespoň v tom jsme úplně za jedno. Podle mého je totiž jen otázka několika málo hodin, než velmi bolestivě zemřete. Možná je to divné, ale právě kvůli tomu jsem vás nezabil v okamžiku, kdy jste vstoupil do mého domu. Opravdu si myslíte, že jsme tu sami?“

Carnegie si posunul klobouk a podrbal se na čele. „Vypadá to, že máte výhodu.“

„Docela ano. A vlastně se těším, až se dozvím, jak budete trpět – snad mi to dokonce vynahradí tu mou nemoc.“

„Jistě. Slyšel jsem, že nejste ve své kůži. Ale pevně věřím, že vám to nedalo zas tolik zabrat.“

Vendetta vycenil tesáky a sykl na Carnegieho. Arthur couvl ke dveřím.

„Dost!“ vyštěkl upír. „Kdybych měl sílu, vypořádal bych se s vámi sám. Teď vypadněte a Williama si vezměte s sebou: už ho v domě nechci. Ať už půjdete kamkoli, bratr Fleet vás určitě brzy najde. Jsem rád, že svoje poslední hodiny strávíte na útěku jako krysy.“

„Kde je William?“

Vendetta zazvonil na zvonek a ve zdi se otevřely dveře. Muž s mastnými vlasy vyvedl Williama do místnosti. Jednou rukou ho držel za kšticí, druhou mu na krk tiskl nůž. Carnegie zaznamenal ještě jeden pohyb a všiml si, že muži kouká z vesty ještě třetí ruka svírající malou pistoli namířenou přímo na něj.

„Otče!“ vykřikla Raquella.

„Jsem v pořádku, dítě,“ s obtížemi ze sebe vypravil William. „Jenom klid.“

„Můžeš ho pustit, Yanne.“

Muž přikývl a odstoupil od Williama. Pistolí nicméně dál mířil na Carnegieho. William Joubert pevně objal svou dceru a pak kývl na Vendettu – se samozřejmostí, která vlčího muže překvapila.

„Je čas jít,“ řekl rázně. „Raquelle se nic nestane?“

„Nic neslibuji,“ odpověděl Vendetta. „Uvidím, co se dá dělat.“

William láskyplně pohlédl na dceru. „Zůstaň tu. Možná mi nebudeš věřit, ale právě teď je to tady pro tebe nejbezpečnější.“

S těmi slovy se otočil na podpatku a pustil se ze schodů.

Všichni tři spěchali po příjezdové cestě pryč od Vendettových Výšin a na Savage Row. Sice už procházeli širokou ulicí, ale Carnegie se přesto necítil o nic bezpečněji než na upírově pozemku. Ve vzduchu cítil napětí. Byla to už jen otázka času. Vlčí muž měl pocit, jako by se kolem nich utahovala nějaká neviditelná smyčka.

Drožka na ně čekala na kraji Savage Row. Lucien se usadil na sedátko kočího. Na sobě měl tlustý černý kabát se zvednutým límcem. Zatímco William s Arthurem nastupovali, Carnegie drožku obešel a zeptal se Luciena.

„Víte dobře, co děláte?“

Lucien chytil opratě a přikývl. „*Zpravodaj* má na Puck Avenue na druhém konci města bezpečný dům. Už jsme ho v minulosti několikrát použili pro rozhovory se svědky a jako úkryt pro novináře. William tam bude v bezpečí – alespoň na několik dní.“

„To zní jako dobrý plán. Ale budete se tam muset vydat beze mne. Kluk už bude touhle dobou asi u mě v kanceláři. Mám pocit, že hodně rychle se začnou dít hodně nepříjemné věci, takže ho nechci nechávat o samotě.“

„Tak to můžeme vzít přes Fitzwilliamovu.“

Carnegie zavrtěl hlavou. „Není čas. William je teď naše priorita. Ale jakmile budu moci, připojím se k vám. Nikde nezastavujte.“

Redaktor přikývl a přitáhl si límec kolem krku. William ještě volal na Carnegieho z okénka.

„Je mi líto, že jsme vás do toho zatáhli. Já jsem jim nikdy nepomáhal, víte... s tou vraždou Jamese. Proto mě taky vyloučili a dělali pak, co mohli, aby mi zničili život. Zdá se, že teď za to zaplatím i cenu nejvyšší.“

Carnegie ale zavrtěl hlavou. „Nic se vám nestane, Williame. Slibuji.“

Vlčí muž pak zabouchal na stěnu drožky a díval se, jak pomalu mizí ve tmě.

Bouře nad Grandem už sice polevila, ale když se Carnegie vracel do Fitzwilliamovy ulice, u kanálů ještě stály hnědavé kaluže. Detektiv přešel po mokrému dláždění a zamířil po schodech do svého bytu. Noc byla tak bohatá na překvapení, že se ani nepodivil, že Jonathan se o něčem soustředěně baví s Harrym. Jakmile Jonathan Carnegieho spatřil, vyskočil na nohy.

„Kde je William?“ zeptal se.

„Je v pořádku. Lucien s Arthurem ho vezou do bezpečí na druhé straně města. Přišel jsem tě vyzvednout a –“

„Ale to ne!“ vykřikl Jonathan se zkřivenou tváří.

„Co se děje?“

Odpověděl mu Harry.

„Lucien je bratr Fleet. Je to Rozparovač. Právě jste Williama poslal na smrt.“

Elias Carnegie stál na kozlíku jako vozataj, oči upřené na cestu před sebou, v rukách otěže, na mysli smrt. Drožka se řítí ulicemi Temné strany jako kometa a nebezpečně se naklání ze strany na stranu.

Detektivovo vrčení bylo slyšet i uvnitř drožky a Harry upřel na Jonathana tázavý pohled.

„Je na naší straně, že jo?“

Jonathan nic neříkal. Viděl už Carnegieho, když byl naštvaný, ale takhle šíleného zatím nikdy. V bytě si beze slova vyslechl Harryho příběh a neřekl nic, ani když chlapec odhalil, kdo byl jeho otec. Ale jak Harry ve vyprávění pokračoval, začalo mu v tváři škubat.

„Nejdřív jsem netušil, že Lucien je do Jamesovy vraždy nějak zapletený. Přišel jsem do *Zpravodaje*, protože jsem si myslel, že to bude krýt moje vlastní pátrání. Ale pak jsem se vloupal do Kainova klubu a viděl ho, jak chce spálit ten novinový článek. Přišlo mi to podezřelé, a tak jsem tam skočil a snažil se ho zastavit...“

„...jenomže jsme se objevili my a mysleli si, že to bylo naopak,“ dodal Jonathan.

„Jo. Sám jsem nevěděl, komu můžu věřit. Šel jsem proto do Panoptikonu a doufal, že de Quincy mi odpoví na pár otázek, jenže

narazil jsem na tu... věc nahoře na věži.“ Harry se otrásl. „Slyšel jsem, jak de Quincy zařval, když jsem proletěl tím oknem. Ale byla tam úplná tma a nic jsem neviděl. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo zase oknem vyskočit ven. Řeknu vám rovnou, že jsem na Temný straně viděl už hodně ošklivý věci, a v životě mě ještě nic nevyděsilo. Když jsem ale uviděl tu stvůru, chtěl jsem vzít nohy na ramena a schovat se.“

Jonathan si vzpomněl na tu noc a pouhá představa toho černého mraku ho zamrazila až do morku kostí. Divil se, že Harry byl těsně vedle té stvůry a přežil. Na Carnegieho to ovšem neudělalo velký dojem. Zadíval se chladně na Harryho.

„To je všechno fantastické, mohl bys ale přejít k věci? Řekni mi raději, kam tvůj strejda unesl Williama Jouberta?“

„Hele!“ vykřikl Jonathan. „To není fér!“

Harrymu se v očích nebezpečně zablýsklo. „Není to žádný můj strejda. A netuším, kam s ním odjel. Ale máte moje slovo, že ho najdu a za všechno mi zaplatí.“

„Skutečně?“ sykl vlčí muž. „Tak to se budeš muset ještě dost učit, synku.“ Podíval se na Jonathana. „Je čas zvednout kotvy.“

„Kam jdeme?“

Odpověděl Harry. „Do Kainova klubu. Tam to všechno začalo. Můj otec tam měl největší moc. Lucien bude určitě chtít završit svoje vítězství právě tam.“

Carnegie pomalu zamířil ke dveřím, pak se ale zastavil a podíval se významně na mladého Rozparovače.

„Dal jsem Williamovi své slovo, že bude v pořádku. Najdu ho, i kdybych měl Temnou stranu rozebrat na cihly. Takže kdyby tě náhodou napadlo, že se mi připleteš do cesty, budeš toho litovat.“

Takže teď uháněli přes město navzdory neúprosnému času a zoufale doufali, že William s Arthurem jsou stále ještě naživu. Čeká je chladný vrah, nelítostný Rozparovač.

Než Jonathan spatřil v dohledu Kainův klub, začínalo svítat. Věrní hosté se už dávno odporoučeli do svých sídel, okna byla zatemněná, bez známek života.

Carnegie zuřivě zatáhl za opratě a koně zastavili u schodiště. Jonathan s Harrym vyskočili z drožky. Detektiv si naposledy

zkontroloval výstroj – Jonathan s úžasem hleděl na sbírku vyleštěných zbraní. Když Carnegie vzhlédl, viděl, jak na něj zírá.

„Tady to nebude procházka růžovým sadem, chlapče. Vy dva byste měli zůstat v drožce.“

„Ani náhodou,“ odpověděl příkře Jonathan. „Až sem jsme to dotáhli společně. A taky nejde jen o Williama, vzpomínáte? Co třeba má matka?“

„A můj otec,“ doplnil Harry. „Já jdu taky.“

Vlčí muž pokrčil rameny. „Fajn. Bude to váš pohřeb.“

S tím vyrazil ke dveřím. Pohledem odhadl sílu dřeva, pak sáhl do kapsy a vytáhl lahvičku svého „speciálního receptu“. Natřel dveře silnou vrstvou tekutiny a pak se schoval za sloup a naznačil chlapcům, aby učinili totéž. O drsnou tvář zažehl sirku a hodil ji směrem ke vchodu.

Jonathan se sice pevně tiskl ke sloupu, ale i tak ho výbuch málem odmrštil. Kolem nosu mu prolétla prkna jako obrovská párátka a vzduch byl cítit kouřem a ohořelým dřevem. V uších mu zvonilo. Jonathan opatrně vyšel zpoza sloupu a díval se, kolik způsobil výbuch škody. Dveře vylétly z pantů a zlověstné plameny olizovaly popálená futra. Skrz kouř prosvítal honosný interiér Kainova klubu.

Carnegie překročil sutiny a vstoupil do budovy. Jonathan se podíval na Harryho a skoro ho uklidnilo, že i v jeho očích byl strach. Oba věděli, že je docela možné, že z Kainova klubu už nevyjdou živí. Jonathan zvedl pár ohořelých prken a jedno hodil Harrymu.

„Řekl bych, že se to šikne.“

Harry se ušklíbl. „Bude to muset stačit. Až po tobě.“

V té větě Jonathan poprvé zaslechl tón uznání. Společně tedy překročili práh.

Když tu byl Jonathan naposledy, překvapila ho ta uhlazená samolibost a přepych, které v klubu panovaly. Avšak teď, když se chodbami nerozléhalo hlasité tlachání jeho členů a plynové lampy na stěnách hořely jen nízkým plamenem, panovala tu mnohem zlověstnější atmosféra. Vrchní patra u hlavního schodiště byla zahalena do tmy. Každé dveře znamenaly nevyřčenou hrozbu.

Carnegie chvíli váhal a zvažoval varianty, pak ale rozhodně vystoupal po schodech do prvního patra.

Vůbec se nedalo odhadnout, kolik času strávili v labyrintu identických pokojů a chodeb. Čas jako by pozbyl jakéhokoli smyslu. Jonathanovi, který měl z toho ticha nervy napjaté k prasknutí, se každá vteřina zdála dlouhá jako hodina. Stěží se dokázal ovládat – několikrát už prknem máchl po neviditelném útočnickovi. Smysly měl zostřené na maximum – slyšel Carnegieho sípavý dech – spíše už funění šelmy než člověka, viděl, jak se Harry noří do představ o krvavé pomstě, a v ústech téměř cítil pachut' vlastního strachu.

A pak se před nimi najednou objevilo několik temných postav, které se líně opíraly o stěny chodby. Byly čtyři a na obličejích měly masky, které prozrazovaly, že jsou členy klubu. Smokingy měly celé potřhané a na bílých košilích se červenaly skvrny od krve. Každá svírala nůž. Když spatřily vetřelce, jedna z nich se postavila před ostatní.

„Copak to tady máme?“ ušklíbl se jeden z nich na své kumpány. „To nevypadá na naše členy. Nejsou oblečení jako členové klubu. Tak se mi zdá, že tady nemají vůbec co pohledávat.“

„V tom případě,“ řekl na to další, „jim budeme muset ublížit. Koneckonců, tohle je přeci soukromý klub.“

Carnegie zavrčel. „Nepleťte se do toho. Zmizte a nechám vás naživu.“

Vůdce skupinky se zachichotal. „To je od tebe ohromně milé!“ A máchl nožem. „A teď pojď sem, mouro, ukážu ti, zač je toho loket.“

Vyrazili na ně jako na povel, nože nad hlavou. Dva si vzali na starost Carnegieho, ostatní se rozdělili a pustili se za chlapci. Jonathan zaslechl Harryho varovný výkřik a pak se musel skrčit, zatímco mu nad hlavou prolétl nůž. Jonathan útočnickovi zasadil ránu prknem přímo do břicha a ten ztratil rovnováhu. Pak instinktivně udeřil ještě jednou a muž se skácel k zemi. Jonathan mu chtěl právě vytrhnout nůž, když vtom ho zastavila něčí těžká

paže. Otočil se a připravil si prkno k útoku, ale spatřil za sebou jen Carnegieho rozcuchanou hlavu.

„Teď už to nech na mně.“

Těla těch dvou, kteří detektiva napadli, ležela bezvládně na podlaze. Carnegie se ale ani nezadýchal. Zcela netradičně bojoval v tichosti. V očích mu zasvítilo uspokojením a Jonathan viděl, jak se s vytaženými drápy a zvířecí zuřivostí, která mu tepe v žilách, cítí mnohem lépe. Harry stál za ním nad dalším nehybným tělem, s rukama na kolenou. Byl otřesený, ale nezraněn.

Zbývající útočník se marně pokusil na Carnegieho vrhnout: ten mu téměř bezmyšlenkovitě vyrazil nůž z ruky a odmrštil ho k podlaze.

„Počkejte za rohem,“ řekl. „Za chvíli bude po všem.“

Jonathan by se s ním jindy hádal, ale tentokrát si to rozmyslel. Dnes večer ne. Vzal tedy raději Harryho za loket a vedl ho chodbou pryč. Čekali, až uslyší křik, ale žádný se neozval. Za několik okamžiků se za rohem objevil klidný Carnegie.

„Nepočkal, až se ho zeptám. Radši si vzal prášek s jedem.“

„Ale asi jsme na dobré cestě.“

„Snad. Držte se u mě. Na tohle nejste stavění.“

Sotva ušli pár kroků, když ticho nemilosrdně prořízl výkřik o pomoc. Jonathan nepoznal, komu hlas patří, ale Carnegie za ním okamžitě vystřelil. Jonathan ho následoval kamsi dovnitř budovy. Schody bral po dvou a modlil se, aby se detektivův jemný sluch nemýlil a vedl je správným směrem.

Vždycky se pyšnil tím, jak je rychlý, a svou rychlost za ta léta také mnohokrát otestoval – Carnegie mu však prostě nemohl stačit. Vlčí muž ukrajoval vzdálenost dlouhými skoky a cípy kabátu se třepotaly za ním. Jonathan se ze všech sil snažil, aby ho neztratil z dohledu. Naštěstí tu byl i Harry – zdravý mladík, kterého rovněž šířil vztek. Předběhl Jonathana a držel se detektivovi na dohled. Ve chvíli, kdy už si Jonathan myslel, že mu plíce explodují, vrazil do postranních dveří a ocitl se na balkoně v prvním patře. Carnegie se zastavil u zábradlí a Harry se skryl za balustrádou, takže ho nebylo vidět. Oběma se naskytl hrůzostrašný pohled.

Hlavní sál Kainova klubu byl dějištěm těch nejrušnějších a nejdelších večírků celé Temné strany. Byl dvě stě stop dlouhý a po obou stranách se táhly dva mohutné dubové stoly. Na druhém konci místnosti pod obrovským basreliéfem klubového znaku stálo vyvýšené pódium, kam – jak Jonathan předpokládal – zřejmě mohli usednout pouze nejvýznamnější členové klubu a shlížet pak shůry na ostatní stolovníky. Na rozdíl od zbytku klubu zde na stěnách, které byly vymalované tmavě červenou barvou, nebyly fotografie ani obrazy. Nebyla zde ani okna, aby sem náhodou nepronikl paprsek světla zvenčí. Podél stolů se proto táhla řada zažehnutých svícňů, které jako by držely čestnou stráž podél uličky.

Na pódiu stál William Joubert. Ruce měl přivázané k propletenému dvojitému „C“ na klubovém znaku, vysoko nad hlavou. Kdosi mu strhl košili a odhalil tak záda zkrvavená od bičování. Hlavu měl spadlou na stranu – bylo jasné, že ho někdo surově zbil. Arthur mu ležel nehybně u nohou a byl v bezvědomí.

A pak byl v sále ještě třetí muž – seděl tiše na kraji pódia s rukama sepjatýma v klíně. Když se zprudka otevřely dveře, nemotorně vstal, rozpažil na pozdrav a zavolal k balkonu.

„Dobrý večer, pánové. Jste očekáváni.“

Pátrali po něm po celé Temné straně. Čelili nebezpečí v klubu Midnight a v Kainově klubu. Stáli tváří v tvář ztělesněné hrůze v Panoptikonu. Na Světlé straně Jonathan málem uhořel, jen aby zjistil, o koho jde. A bratr Fleet si celou tu dobu seděl v kanceláři *Zpravodaje Temné strany*.

Když se teď na něj Jonathan díval, dalo mu práci si tu křehkou postavu s ďábelskou osobností, kterou měl být, spojit. Lucien zaujal pokřivenou pozici, aby se mohl opřít o zdravou nohu, jeho pohled však byl přímý, klidný a tvrdý, jaký u něho Jonathan nikdy dřív neviděl.

„Proč nejdete dolů a nepřidáte se k nám?“ zavolal k nim Lucien známým barytonem. „Arthur i William by určitě společnost uvítali.“

Carnegie si nervózně olízl rty a odhadoval situaci. Kromě tří mužů dole vypadal sál prázdný, ale stíny slibovaly různá nepříjemná překvapení.

„Jsou ještě naživu?“

„Ale ano. Prozatím.“ Lucien odkulhal k Arthurovu bezvládnému tělu a za vlasy mu zvedl hlavu. „Ale být vámi se dlouho nerozmýšlím. Kdo ví, co bych jim mohl udělat, jestli tu s nimi zůstanu sám.“

Podíval se nahoru a zašklebil se. Jonathan neměl najednou sebemenší pochyby, s kým má tu čest. Byl to Lucien Fox; byl to bratr Fleet. Byl to Rozparovač, který zavraždil vlastního bratra.

„Počkej!“ zvolal Carnegie. „Už jdeme.“ Zatímco mluvil, podal tajně detektiv cosi z kapsy Harrymu, který se stále krčil za sloupkem a nebylo ho vidět.

Jediným svižným pohybem se vlčí muž přehoupl přes balustrádu, seskočil z balkonu a měkce dopadl na jeden ze stolů. Otočil se a s očekáváním pohlédl na Jonathana, aby ho následoval. Seskočit do sálu nebylo jednoduché, ale Jonathan už nechtěl dál upoutávat pozornost na balkon a Harryho. Přehodil tedy nohy přes zábradlí, zhluboka se nadechl a skočil. Dopadl tvrdě a kolena se mu podlomila. Lucienovi se rozšířily zorničky.

„Jonathane! To je ale překvapení! Dal jsem Correllimu jasné instrukce, aby tě nenechal naživu.“

„Snažil se, co mohl,“ střelil po něm Jonathan a doufal, že to zní neohroženěji, než se cítil. „Neslyšel jste o něm něco?“

Lucien uznale přikývl. „Kurážná odpověď. Vidím, že v tomhle jsi asi po matce. Taky měla plnou pusou odvážných řečí... zpočátku.“

Jonathan bezmyšlenkovitě slezl ze stolu a vyrazil směrem k Lucienovi. V žilách mu nenávisť a napětím vřela krev. Velká tlapa mu však sevřela rameno, takže nemohl dál.

„Cos mámě udělal?“ řval Jonathan a snažil se vymanit. „Jestlis jí ublížil, tak tě zabiju!“

„Ted' ne, chlapče,“ varoval ho Carnegie a jeho drápy se Jonathanovi zarývaly do ramene. „Ted' ne.“

Lucien propukl ve výsměšný smích. „Ach, jak dojemné. Tak ted' dáváš, Carnegie, lekce v sebeovládání?“

„Když můžu,“ opáčil vlčí muž chladně. „A co ty? Lekce v běhu?“

Rozparovačovi se úsměv vytratil z tváře. Slezl z pódia a dobelhal se s obtížemi ke Carnegieu.

„Myslel jsem si, že máš na víc,“ řekl tichým, zlověstným hlasem. „Tyhle vtípky jsem slyšel už mockrát. Kamarádi z Kainova klubu mi přeci říkali bratr Fleet, vzpomínáš?“ Lucien

ukázal na chromou nohu. „Taky si mysleli, že je to vtipný. Dělalí si ze mě legraci a přitom já jsem Rozparovač. Mohl jsem je zabít, kdykoli se mi zachtělo. Ale držel jsem radši jazyk za zuby a čekal, až je budu moci využít.

Když jsem zjistil, kdo je můj drahý bratr, věděl jsem, že mohu využít jejich samolibosti a že mi pomůžou. Bez nich bych se k veleváženému Jamesi Arkelovi nedostal nikdy dost blízko a nemohl bych ho nalákat do léčky. Samozřejmě jeden po druhém tu návnadu spolkli. Tedy až na bratra Steela.“ Otočil se k svázanému Williamovi. „Jaké to je, být znovu v klubu? Užíval sis poslední roky, kamaráde? Náramně jsem se bavil, když jsem ti znemožňoval ty tvoje ubohé pokusy o lepší život. Nakonec to bylo mnohem uspokojuvější, než kdybych tě byl zabil.“

William chabě zvedl hlavu a plivl rudý chuchvalec na pódium před sebou.

„Byl jsem šťastný,“ zachroptěl. „Měl jsem ženu, děti... ale to ty stejně nepochopíš.“

„No, v mojí rodině to chodí trošku jinak. Nicholas a ostatní Džentlmeni to věděli. A snažili se toho zneužít. Mysleli si, že jsem slaboch. Ale jak jste viděli, mýlili se. Dal jsem jim stejnou lekci jako Jamesovi.“

„Ty?“ Carnegie si výsměšně uplivil. „Sám nic nedokážeš, mrzáku. Jen opodál přihlížíš, až za tebe ta potvora udělá špinavou práci.“

Lucien ho probodl nenávisným pohledem.

„Držte už tu svou nevymáchanou hubu. Co vy víte o tom, jak to chodí mezi Rozparovači?“

„Dost na to, abych věděl, že kdyby ses Jamesovi postavil jako muž, rozmlátil by tě na kaši. Divím se, žeš měl vůbec odvahu na něj zaútočit, když byl vzhůru.“

„Postavit se mu jako muž?“ Rozparovač propukl v smích. „A proč bych to, u všech temných, asi dělal? Mám Černého Fénixe, tvora zrozeného zlem, obestřeného nocí. Nic jiného nepotřebuji.“

Nato se ozval ten strašný skřek jako tehdy v Panoptikonu. Carnegie se otočil kolem dokola.

„Odkud to je?“ snažil se překřičet hluk.

Jonathan ho zatahal za kabát, obličej bílý jako křída. Z úst se mu vydralo zaúpění.

Skřek totiž vycházel z Lucienova hrdla.

„Bože můj,“ vydechl Carnegie.

Lucien měl zvrácenou hlavu a oči pevně zavřené. Přihlíželi, jak v extatickém gestu rozpřáhl ruce, tělo se mu začalo svíjet a kroutit jako loutce, kterou kdosi tahá za provázky. Rozparovačův trup se nadmul a Jonathan s hrůzou pozoroval, jak se mu zpod kůže začínají drát žebra. Lucien vykřikl bolestí – až nečekaně lidsky – a pak padl na kolena. Kůže mu ztmavla a pokryla se bublinkami, zatímco měnila formu. Lucien coby člověk zmizel a namísto něj tu stála stvůra.

Na první pohled by si Černého Fénixe možná někdo mohl splést s majestátním ptákem – bylo to veliké, štíhlé zvíře pokryté modročerným lesklým peřím. Zblízka byl však nechutně odporný. Peří měl zplihlé a mastné a ohavně páchl shnilým masem. Křídla měl téměř holá a protkaná ošklivými červenými žilkami. Zobák a pařáty barvou připomínaly zkyslé mléko a byly poseté krvavými skvrnami.

Fénix zvedl hlavu a prohlížel si je zlověstně blýskavýma očima.

Carnegie na nic nečekal. Vytáhl dvě pistole a začal střílet. Všude se ozývala střelba a byl cítit kordit. Černý Fénix zlostně zavřeštěl a zabalil se do křídel. Carnegie nepřestal střílet, dokud nevyprázdnil komory obou zbraní. Když dozněla ozvěna posledního výstřelu, Jonathan viděl, že kulky leží u Fénixových nohou. Stvůra roztáhla křídla a spokojeně zakrákala.

Carnegie se otočil k Jonathanovi. „Za zkoušku nic nedáš,“ prohodil omluvně.

„Co budeme dělat teď?“

Detektiv pokrčil rameny. „Co můžeme dělat? Máš snad něco silnějšího než kulky? Říkal jsem ti, ať sem se mnou nechodíš, hochu. Ale jsi prostě otravný jak blecha v kožichu, víš to?“

Jonathan si až příliš pozdě uvědomil, že těmi slovy se s ním Carnegie chtěl rozloučit. A než ho mohl zastavit, vlčí muž zařval a vyrazil napříč sálem. Stvůra se zvedla ze země, aby se připravila

na útok. Zpod mávajících křídel se začal valit černý mrak. Jonathanovi ztuhla krev v žilách.

Carnegiemu se nepodařilo Fénixe zranit kulkami, a tak na něho zaútočil po svém: zblízka, pěstmi a drápy. Pohyboval se s hroživou rychlostí i silou, ale jakmile zmizel v houstnoucí mlze, Jonathan věděl, že je to marné. Carnegie byl z masa a kostí, zatímco Černý Fénix byl stvořen z čirého zla. Bolestné výkřiky vlčího muže zanikaly v hluku souboje. Jonathan zoufale chtěl běžet příteli na pomoc, ale strachy se nedokázal pohnout z místa.

Teprve ryk seshora ho probral. Jonathan se otočil a spatřil Harryho Pierce, jak skáče z balkonu a natahuje se po jednom z velkých lustrů visících od stropu. Vypadalo to jako sebevražda, ale Harrymu se nějakým zázrakem dařilo stoupat vzduchem vzhůru jako raketa, až se rukou zachytil lustru. Z černého mračna se ozval nespokojený vrískot a Fénix najednou zamířil k chlapci. Harry počkal, až bude stvůra těsně u něho, a pak volnou rukou vhodil kamsi do toho pohyblivého černého mraku lahvičku a pustil se lustru. S hlasitým řachnutím dopadl na podlahu.

Na místě, odkud se mrak zvedl, Jonathan rozeznával Carnegieho tělo ležící tváří k zemi. Byl celý zkroucený a pod ním se rozlévala kaluž krve. Detektiv však sebral poslední zbytky sil, zvedl ruku a ukázal na jednu z loučí. No jistě! Než Carnegie seskočil z balkonu, dal Harrymu lahvičku – svůj Speciální recept!

Nahoře u lustru se černý mrak na chvíli překvapeně zastavil. Jonathan se naopak probudil ze strnulosti, sáhl po nejbližší louči a řítil se napříč sálem. Zastavil se nad Harryho tělem a mával plamenem. Skrze vlnící se černé mračno zahlédl Fénixe, jak nedočkavě zavřeštěl, svaly na krku se mu napjaly a klapl zobákem. Pak už se řítit na ně. Jonathan vši silou hodil louči a padl na Harryho.

Ozvalo se ohlušující zahřmění jako zvuk vodopádu a stvůru pohltily plameny. Pták začal hystericky mávat křídly a sál se zaplňoval dalšími a dalšími vlnami černoty. Nicméně plameny stále ještě hořely a Fénix čím dál zoufaleji řval. Jonathan si zacpal uši. Pták nakonec s žuchnutím dopadl na zem a zůstal nehybně ležet.

Pak bylo ticho. Do sálu se pomalu začalo vkrádat světlo a odhalovalo těla roztroušená po podlaze: krvácejícího Carnegieho, nehybného Harryho, bezvládnou masu Černého Fénixe. Jonathan se zvedl a pomalu šel ke stvůře. Zaslechl tiché krákání, znělo skoro jako broukání – a uvědomil si, že Fénix je stále ještě naživu.

Pták omámeně zvedl hlavu, když ucítil, že se chlapec blíží. A pak levým okem mrkl na Jonathana.

Ten se nestačil ani nadechnout, když vtom pták máchl jedním z křídel a udeřil ho. Jonathan letěl po podlaze a zastavil se až o roh velkého stolu. Zasténal a zůstal ležet. V hrudi ucítil ostrou bolest, jako by si zlomil žebro. Měl pocit, jako by ho srazilo auto.

Pak si Jonathan s těžkým srdcem uvědomil, že udělali hloupost. Speciální recept té potvoře přeci nemohl ublížit. Fénixové přeci oheň milují. Takže po prvním šoku pták plameny jen hltal.

Zaslechl bušení pařátů o dřevěnou podlahu a ucítil zápach hnijícího masa, který byl silnější než kdy předtím. Černý Fénix zasekl pařát Jonathanovi do hrudi. Vykřikl bolestí. Stvůra pak pomaličku zvětšovala tlak na chlapcovy plíce. Jonathan zavřel oči a doufal, že konec přijde rychle.

„To by myslím stačilo,“ ozval se známý hlas z druhého konce sálu.

Marianne se líně opírala o trám, tvář zkřivenou šelmovským úsměvem. Vlasy měla obarvené na nezvyklou svítivě zelenou a stažené do culíku. Od hlavy až k patě se oblékla do hrobařského, včetně dlouhých černých stuh připevněných k cylindru. V rukou se jí kolébala velká kuše. Za ní v tichosti stáli Humble a Skeet.

„Nech toho kluka na pokoji.“

Fénix překvapeně trhl hlavou a znovu příšerně zavřeštěl. Marianne ustoupila ode dveří a zvedla kuši.

„Myslím to vážně, Luciene. Nech toho kluka a proměň se zpátky do svojí normální podoby.“

Jonathan cítil, že tlak na jeho prsou povoluje, a zvedl hlavu. Fénix se útočně vydal směrem k lovkyni. Marianne se jen nevýrazně usmála.

„Vypadá to, že si s námi chce Lucien pohrát. Poslechneme ho?“

Němý obr kývl a zvedl do vzduchu těžkou sekyru. Drmolící, neposedný Skeet tasil meč. Pak se s vycvičenou lehkostí přeskupili do bojové formace.

„Na Carnegieho a pár děcek jsi možná stačil,“ zvolala Marianne. „Ale Humble, Skeet a já jsme o něco tvrdší oříšek. Zajímalo by mě, jak dlouho si dokážeš udržet tuhle podobu...“

Ale už během toho, co mluvila, se na místě, kde stál Černý Fénix, začal mihotat vzduch. Ozvalo se praskání a trhání a pták se začal svíjet, kroutit křídly a nakonec se smrskl zpátky do ubohé lidské podoby Luciena Foxe. Skřeky odezněly a vystřídaly je lidské výkřiky bolesti. A pak už na zemi ležel jen malý, hubený kašlající muž.

Marianne si ho v nové podobě kriticky prohlédla.

„Takže – ty jsi tedy můj bratr. Musím říct, že jsem doufala v něco víc.“

Na druhé straně sálu začalo Jonathanovi pomalu svítat. Marianne je tedy Rozparovačka. To ona dostala druhý vyděračský dopis od Nicholase. A proto se tak začala o jejich vyšetřování zajímat! Udělali za ni špinavou práci a zavedli ji přímo k muži, kterého hledala.

Lucien se na ni zadíval.

„To jsi ty?“ odplivl si. „Co tady děláš?“

Marianne se na něho sladce usmála.

„Chtěla jsem si Kainův klub prohlédnout zevnitř. Členové se hroutí už při představě, že by dáma měla projít dveřmi.“ Rozhlédla se a nakrčila nos. „Ačkoli teď když jsem tady, nevím, jestli je o co stát. Na můj vkus je to tady až moc ponuré.“

Jonathan se lekl, když se jeho ramene dotkla zkrvavená ruka. Ohlédl se a uviděl Carnegieho tvář plnou rudých podlitin a zcuchaných vlasů. Vlčí muž měl jedno oko napuchlé tak, že zůstalo zavřené, a rukou si držel pravé předloktí.

„U všech čertů!“

„To je dobrý, hochu,“ vypravil ze sebe. „Byl jsem na tom i hůř. Pojd'me.“

Jonathan dal detektivovi ruku kolem ramen a vyškrábal se na nohy. Jen stěží potlačil bolestný výkřik. Harry ležel nehybně na podlaze nedaleko od nich. Hrudník se mu jen nepatrně zvedal. Chlapec s Carnegiem se pomalu vydali ke dveřím sálu, kde Skeet přinutil svým kordem Luciena, aby se postavil.

Marianne se ušklíbla, když zahlédla Carnegieho s Jonathanem. „Ahojky. Že se nám ten den ale vydařil, co?“

Detektivovi se z hrdla vydralo zavrčení. „Přestaň si zahrávat, Marianne.“

Lovkyně na něho upřela studený, zkoumavý pohled.

„Budu dělat, co se mi zlíbí. Ale jestli chcete, klidně půjdu a můžete pokračovat ve sporu tady s mým bratrem. Podle toho, jak teď vypadáte, si nejsem tak docela jistá, kdo by vyhrál.“

Otočila se k Lucienovi a její ledový klid byl přesným opakem jeho vroucí zlosti.

„Když tak o tom přemýšlím, bratříčku, radši mi zmiz z očí. Dělá se mi z tebe zle. Ted' už vím, kdo jsi, takže si na tebe dám pozor. Otec už tu dlouho nebude, a pak se určitě potkáme.“

„Na to se těším,“ odpověděl Lucien. „Jsem zvědavý, jestli taky budeš prosit o slitování jako James.“

Marianne sebou trhla a její bratr se rozesmál. Belhal se ze sálu, když ho zastavila silná chlupatá paže.

„Je mi líto, že vstupuju do týhle rodinný idylky,“ řekl Carnegie chraplavě, „ale mohl by mi někdo vysvětlit, proč mám toho chlapa nechat klidně jít? Ty nad ním, Marianne, možná ohrnuješ nos, ale já bych si ho určitě vychutnal.“

Lovkyně zavrtěla hlavou. „Tohle je mezi mnou a mým bratrem – není to tvoje věc, detektive. A jestli se do toho budeš chtít plést, zastavím tě.“

„Ale, Marianne,“ bránil ho Jonathan, „Lucien není nic než zlo. Když ho teď necháš odejít, pokusí se tě zabít!“

„Já vím *přesně*, co udělá. A proto mu v tom taky dokážu zabránit.“ Potom věnovala Lucienovi poslední pohled. „Až přijde čas, za všechno zaplatíš. Ale nebude to tady ani v nějaké špinavé uličce. Bude to v den Rodového nástupnictví – jako tomu bylo u všech předchozích Rozparovačů. A pak zaplatíš za vraždu Jamese svým životem.“

„To se uvidí, sestřičko,“ odpověděl Lucien. A s posledním jedovatým pohledem odkulhal ze sálu.

Zatímco se Carnegie škrábal na pódium, aby odvázal Williama, Marianne si připevnila kuši k opasku a zářivě se na Jonathana usmála.

„Zdá se, že jsi přežil další souboj, maličký.“
 „Jen o vlásek. Jste zklamaná?“ zkoušel ji.
 Pobaveně se zachichotala. „Možná trošku. Stejně jsem ti ale zachránila život.“
 „Jo...“ Jonathan se odmlčel, protože nevěděl, co na to říct.
 „No... tak díky.“
 „Rádo se stalo. A nech si ty žebra co nejdřív ovázat.“
 Pak se otočila k odchodu.
 „Marianne? Mohla bys mi prokázat laskavost?“
 „Laskavost? Možná.“
 „Právě jsem přežil souboj s Černým Fénixem. Myslíš, že bys mi mohla přestat říkat ‚maličký‘?“
 Záhadně se usmála, černý hrobnický plášť za ní pleskl a byla pryč.
 Chodbami Kainova klubu klopýtali dobití, plní modřin, tváře špinavé od popela a krve. Jonathan šel poněkud shrbený a rukou se držel za žebra. Arthur klopýtal vedle něj se skelným pohledem, ale až na úctyhodnou bouli na čele vyvázl bez zranění. Za nimi se Carnegie opíral o kulhajícího Harryho a jedna paže mu přitom bezvládně visela podél těla. Vedl je William Joubert. Oblečení měl potrhané a tělo pokryté ranami a modřinami, nicméně kráčel hlavním sálem s hrdě vztyčenou hlavou a mířil ven vstříc rannímu slunci.
 Po té hrůze, kterou zažili uvnitř, znamenalo vyjít ven na schody a nadechnout se čerstvého vzduchu, dalo-li se mu tak na Temné straně říkat, obrovskou úlevu. Drožka na ně čekala na místě, kde ji Carnegie zanechal. Arthur se vyškrábal na kozlík.
 „Sice to tady bylo moc zábavné, pánové, ale musím zpátky do *Zpravodaje*. Musím napsat článek.“ Zablýsklo se mu v očích.
 „Myslím, že by to mohlo být i na první stránce.“
 „Nesháníte pomocníka?“ zavolal Harry.
 „Tebe?!“
 „No, právě jste přišel o šéfa a já teď zrovna nemám co na práci. Vlastně se mi ta novinařina docela zamlouvala.“
 Arthur si povzdychl. „Tak si nastup. Ještě někdo?“

„Já bych se svezl,“ odpověděl William. „Musím za rodinou.“ Pak stiskl Carnegiemu ruku. „Děkuji vám, Eliasi,“ řekl prostě.

Vlčí muž si otřel nos do rukávu a uhnul pohledem. „Dal jsem slovo, ne?“

Harry pomohl Williamovi do drožky a vlezl za ním. Stáhl okénko a usmál se na Jonathana.

„Nakonec jsme si vedli dobře, ne?“

„Na pár děcek to ušlo.“

„Ty s námi nepojedeš?“

Jonathan pohlédl na Carnegieho. „Myslím, že se projdeme.“

Arthur pobídl koně a drožka se pomalu dala do pohybu. Pak už zase stáli na schodech jen sami dva. Detektiv si všiml, že Jonathan je nějaký skleslý.

„Copak se děje, hochu?“

Jonathan se díval na špičky bot. „Víte... já vím, že jsme to všechno přežili... Ale Lucien je pryč a já se o mámě zase nic nedozvěděl. Copak nikdy nezjistím, co se jí stalo?“

Carnegie se pobaveně rozesmál, až mu z toho bolesti cuklo ve tváři.

„Hochu, teď zrovna asi ne. Právě jsme o vlasek unikli jisté smrti a ty si stěžuješ, že ti nikdo neodpověděl na otázky. Cos chtěl dělat – položit Černému Fénixovi pár dotazů?“

Jonathan se bezbarvě zasmál a pokrčil rameny.

„Poslouchej,“ pokračoval detektiv věčně. „Teď nás nečeká už jen Vendetta, až se zotaví, ale k tomu jsme ještě naštváli Rozparovače. Abych byl upřímný, podle mne jsou naše šance na přežití do konce týdne celkem mizivé. Takže setkání s lumpy si ještě užiješ dost. A jsem si jistý, že budeš mít příležitost se jich na pár věcí zeptat.“

„To je pravda,“ přišla zasmušilá odpověď. „Ale jestli jsme v takovém nebezpečí, proč to říkáte tak z vesela?“

Carnegie pokrčil rameny. „Jsem asi od přírody optimista. Pojdme.“

Otočil se a belhal se ze schodů Kainova klubu. Jonathan klusal za ním.

„Hej, počkejte! Kam jdeme? Musím si nechat ovázat ty žebra!“

„Není čas. Máme schůzku s jistou dámou, která má zvláštní prsten, vzpomínáš?“

Jonathan přemýšlel. A pak mu to najednou došlo – připadalo mu to jako před sto lety.

„Felicity Haverwellová? Po tom všem, co jsme prožili, chcete honit zrovna ji?“

Carnegie si upravil sako a do čela narazil cylindr.

„Je to věc cti, hochu. Musím koneckonců myslet na živnost. Nemůžu si dovolit, aby se o mně začalo šuškat, že měknu.“

„Tak nějak pochybuju, že by se to mohlo stát,“ řekl na to Jonathan a společně se pak vydali vstříc pochmurnému ránu.

Z anglického originálu Lifeblood, vydaného nakladatelstvím
Scholastic UK, 2007, přeložila Petra Nagyová
Ilustroval Jan Patrik Krásný
Vydal jako svou 10 316. publikaci Albatros nakladatelství, a. s.,
právní nástupce, Praha, 2009
Odpovědná redaktorka Karolina Horynová
Výtvarná redaktorka Soňa Šedivá
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
1. vydání
14/65

Pro čtenáře od 12 let

www.albatros.cz